

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"LIVELY AND FUN!" Susan Elizabeth Phillips

SUSAN ANDERSEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Baby, DON'T Go

"SIZZLING,
SNAPPY,
SEXY FUN."
Jennifer Crusie,
Welcome to
Temptation

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"LIVELY AND FUN!" Susan Elizabeth Phillips

SUSAN ANDERSEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Baby,
DON'T
Go

"SIZZLING,
SNAPPY,
SEXY FUN."
Jennifer Crusie,
Welcome to
Temptation

Sürüm - 1.0

* * * * *

Birinci Kural: Onu İçeri Alın

Fotoğrafçı Nick Coltrane, Daisy Parker'ın ofisine girdiğinde gördüğü tek şey, dokuz yıl önce kalbini kıran adamdır.

Onu koruması, yani güvenlik uzmanı olarak işe almak istemesine ya da yeni kurulan şirketinin nakit akışına çaresizce ihtiyaç duymasına aldırılmaz. Bir keresinde kendi kurallarını çiğnemişti, sadece onun seksi halinin kapıya doğru koşmasını izlemek için. Onun için yirmi dört saat koruma sağlamak artık söz konusu değil... değil mi?

İkinci Kural: Her Zaman Çekip Gidebilme İmkanına Sahip Olun

Nick'in, kanına girmek isteyen kiralık katilleri engellemek için Daisy'ye ihtiyacı vardır. Eğer bu süreçte dokuz yıl önce yaptığı hatayı telafi edebilirse, çok daha iyi olacaktır. Ne var ki zaman, Daisy'nin bir zamanlar dünyasını nasıl yerinden oynattığını ve onun ukala tavırları ile ağız sulandıran kıvrımlarının hâlâ beynini pelteye çevirme gücüne sahip olduğunu unutturacak hiçbir şey yapmamıştır. Bu, Nick'in yıllardır saplantılı olduğu kadınla el ele yaşamayı kaldıramayacağı anlamına gelmez. Evet. Elbette yapabilir.

Bazı Kurallar Yıkılmak İçin Yapılmıştır

Körfez kıyısındaki şehirde, bir zamanlar arkadaş olan ve eskiden sevgili olan iki insan, her kuralı yıkan bir tutkudan aşk ve güven doğup doğmayacağını keşfedecek.

"On dokuz yaşımdayken benim için bir şansın vardı ve beni elinde tutmaya değmeyeceğimi düşündün. Beni bir kere bir kenara attın mı, bir daha şansın olmaz," diye tükürdü Daisy.

"Seni bir kenara atmadım!" Nick ona sanki az önce son kalan ahlak kurallarını da çiğnediğini söylemiş gibi baktı. "O akşam işleri kötü idare ettiğimi biliyorum-"

"Sence 'kötü' bunu kapsıyor mu? Bu, siz hazırlık okulu öğrencilerinin çok sevdiği o küçümsemelerden biri olmalı. Tanrım, ben bakireydim-"

"Bunu bilmiyordum!"

"Belki odaya çıktığımızda değil," diye nezaketsizce kabul etti, "ama-"

"Skoru biliyormuş gibi davrandığınızı kabul etmelisiniz."

"Nasıl? Resepsiyonda seninle dans ederek mi? Flört ederek mi? Ayaklarımı yerden kestir. Senin çok..." Göz kamaştırıcı. Benimle ilgileniyordun. O bir tanrıydı, altın ve heyecan vericiydi ve onun da kendini heyecan verici hissetmesini sağlamıştı. "Beni bekaretimden kurtardığın için yeterince mutluydun, ama evlat, seninkini aldığın anda, oradan çıkmak için sabırsızlandın."

"Ne bekliyordun ki? Seninle sevişmenin daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi olduğunu söylememi mi? Hemen en yakın Sulh Yargıcı'na gitmemizi önermemi mi?" Ses tonunu kasıtlı olarak alaycı hale getirmişti, çünkü gerçek şu ki, tam olarak bunu söylemek ve yapmak için baştan çıkarılmıştı. Ve bu onu çok korkutmuştu.

Susan

Andersen'in

Avon Kitapları

ALL SHOOK UP

BABY, DON'T GO

BABY, I'M YOURS

BEBEĞİM OL

SUSAN ANDERSEN

Bebeğim Gitme

AVON KİTAPLARI

An Imprint of HarperCollins Publishers

ISBN: 0-380-80712-2

Bu, Jen'e sevgiyle
adanmıştır,

pastırmamı kurtardığın için

Kızarmış ama güzel olduğunu düşünmüştüm.

Anneme, Mimi'ye. Torn, Thelina Teyze,

Elaine, Vernetta, Winnie ve Margaret'e,

yıllarca verdiği destek için ve

Dünyanın en hızlı satış yapan imza

günü ve Methow Vadisi çetesine,

iyi yemek, harika kayak ve

bolca kahkaha için

Hayat bundan daha iyi olamaz.

-Susie

Önsöz

dokuz yıl önce

Daisy Parker, Nick Coltrane'in çıplak vücudunun ağırlığı onu yatağa bastırıldığında zevkle iç çekti. Kaslı kolları onu sıkıca tutarken, ter vücutlarını birbirine yapıştırdı. Bekâretini ona teslim ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu, hele de böyle bir coşkuyla. Adam boynunun yan tarafına öpücükler kondururken, vücudu memnuniyetin küçük artçı şoklarıyla mırıldandı. Kollarını onun boynuna dolayarak şehvetli bir zevkle gerindi.

On kat aşağıda hâlâ tüm hızıyla devam eden Mo'nun düğün resepsiyonuna neredeyse hiç katılmamıştı. İki yıl önce Coltrane'larla tüm bağlarını koparmaya çalışmıştı. Nick ve Maureen'in babasından, annesiyle olan evliliğini soğukkanlılıkla sona erdirdiği için nefret ediyordu; annesinin adının magazin basınında yer almasını nasıl sağladığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Hiçbiriyle iletişimde kalmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Ama Mo bağlantının kopmasına izin vermeyi reddetmişti.

Daisy'nin derdi hiçbir zaman üvey kız kardeşiyle olmadığı için ara sıra görmezden gelinmesi kabalık olacak notlar gönderiyordu. Daisy de cevap yazmıştı ve arada bir öğle ya da akşam yemeği için bir araya geliyorlardı. Mo'nun düğününe davetiye geldiğinde Daisy karşı koyamamıştı.

Grace Katedrali'ndeki düğün Daisy'nin on dokuz yaşındaki gözlerine bir peri masalından fırlamış gibi görünmüştü ve Mo ile yakışıklı damadı delicesine mutlu görünüyorlardı. Ama Daisy birkaç saat önce Mark Hopkins Oteli'ndeki resepsiyona vardığında, düğüne katılmanın ne kadar akıllıca olduğu konusunda tereddüt etmişti.

Peacock Court'u dolduran San Francisco'nun elit kalabalığına ait değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Tekrar onların arasına karışmak bu gerçeği daha da belirginleştirmişti ve gelinle damada saygılarını sunar sunmaz oradan ayrılmayı planlamıştı.

Ta ki Nick onun ayaklarını yerden kesip tüm mantıklı düşünceleri aklından uçurana kadar.

Adamın onu uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibi karşıladığına ve resepsiyon sırasını atlayıp ona eşlik ettiğine hâlâ inanamıyordu. Her zaman onu görmezden gelmeyi o kadar iyi becerirdi ki, bu ani ilgi canlı bir telin ucunu yakalamak gibiydi - sıcak, korkutucu ve heyecan verici bir şekilde kafa karıştırıcı.

Gözlerinde tanımlayamadığı bir bakış vardı: belki bir yer değiştirme duygusu, kesinlikle bir pervasızlık izlenimi. Ama adam onu büyülemiş ve dokunuşlarıyla dengesini öyle bozmuştu ki -burada sırtının alt kısmında yol gösterici bir el, ön koluna dolanan ya da çıplak omzunu okşayan uzun, sıcak parmaklar- kendi kendine bunun önemli olmadığını söylemişti. Adam altın tenli, beyaz dişleri parıldayan ve kahverengi saçları olan bir tanrıydı, onun üzerinde dans ediyor, boynundaki kamerayla fotoğraflarını çekiyor, onu nefessiz, heyecanlı ve sersemlemiş bir halde bırakıyordu.

Ve bu, dans başlamadan ve onun kollarında olmanın tadına varmadan önceydi.

Işıklar azaldığında ve müzik yavaş ve ateşli bir hal aldığına, kız gidici olmuştu. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, göğsünden dizlerine kadar hissetmişti onu; adam sıcak, sert ve onu gördüğüne çok sevinmişti, eskilerin deyimiyle. Hatırladığı bir sonraki şey, otelin asansöründeydiler ve adam onu öpüyordu; sonra bu odadaydılar, bu yataktaydılar ve kalbi çarpıyordu, çarpıyordu, çarpıyordu, nabızı

Nabzının attığını hayal bile edemeyeceği yerlerde zonkluyordu; ve adam onun üstünde, içindeydi; ve tam kızlık zarının yırtılmasının hafif sızısı bilincini delip geçerken, yavaş elleri ve aceleci kalçaları onu çığlık çığlığa boşalacağı bir yere sürüklemişti.

Ve annemin aşk hakkındaki tüm konuşmaları sonunda anlam kazandı.

Adam dirseklerinin üzerinde yavaşça doğrulurken kadın onun kokusunu içine çekti. Ona baktı.

"İyi misin?"

"Evet." İyi olmaktan çok daha fazlasıydı. Kendini muazzam hissediyordu.

"Güzel." Daisy onun üzerinden yuvarlanıp ayağa kalktı ve Daisy başını ellerinin arasına alarak çıplak bedenindeki lamba ışığının oyununa hayranlıkla baktı. Adam çok güzeldi.

Bu dünyadaki en erkeksi kelime değildi, diye düşündü, ama ona tam olarak uyuyordu. Ve akli başında hiç kimse onun erkeksi olduğunu inkâr edemezdi. Son derece, kıyaslanamayacak kadar erkeksi. Omuzları geniş, pazuları sertti ve göğsünü zayıf, kaslı kaslar belirliyordu. İpeksi ve yumuşak görünen vücut kılları hayat ağacı deseninde uzuyor, göğüs kaslarının üzerine ince bir yelpaze gibi yayılıyor, sonra dar bir gövdeye dönüşerek sertçe tanımlanmış karın kaslarından aşağı iniyor ve sert yanlarını yukarı çektiği smokin pantolonunun bel bandında kayboluyordu.

Gözlerini kırptırdı. Giyiniyor muydu? "Ne yapıyorsun?"

"Gitmem gerek."

Bir dakika önce çıplaklığından son derece emin hissediyordu; şimdi birden kendini açıkta hissetti. Elbisesini ararken, başucundaki abajurun askısına takılıp sarktığını görünce yüzü kızardı. Bir koparma

Masanın üzerindeki kutudan birkaç kâğıt mendil çıkardı, iç bacaklarındaki kan lekesini gizlice sildi ve ona bir bakış attı. "Neden?"

Nick'in gömleğini ve ceketini giymesini izledi ama onları bağlama zahmetine girmede. Bir avuç dolusu gömlek çivisini avucunun içine aldı ve cebine attı. Kravatı sallanırken, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, ona bakıyordu. Mavi gözleri yumuşadı, ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve yatağa doğru bir adım attı.

Sonra, tam onun tekrar kendisine uzanacağından emin olduğu anda, kendini kısa tuttu ve omuzlarını dikleştirdi. "Sabah bir randevum var," dedi hafifçe. "Bu harikaydı ama bir erkeğin uykuya ihtiyacı vardır."

"Ama anlamıyorum. Ne hakkında... ne dedin?"
Peki ya beni sevdiğini söylediğin zaman?

Ona baktı ve bir an için gözlerinin şefkat ve özlem ... pişmanlık yansıttığına yemin edebilirdi. Sonra omuz silkti ve o an geçti. "Gerçekten gençsin, değil mi sarışın? Oyunun nasıl oynandığını bilirsin - insanlar o anın sıcaklığıyla her şeyi söylerler."

Bilmiyordu, bunun bir oyun olduğunu bile fark etmemişti ve Nick eğilip yanağına dostça bir öpücük kondurduktan sonra kendisine dikkat etmesini mırıldanırken, aşağılanmış bir sefalet içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra kapı Nick'in arkasından kapandı.

Ve Daisy, Mark Hopkins'in tepesindeki bir odada yetişkinliğe geçişini düşünmek üzere yapayalnız kaldı.

Bölüm 1

PAZARTESİ

Daisy daha ofisin kapısından çıkmamıştı ki bir sürü kederle karşılaştı.

Sekreteri çığlık attı ve dehşet içinde ona baktı. "Lütfen bana gerçekten bunu giymeyi planlamadığını söyle," dedi.

Kısa bir süre duran Daisy, göğüs cebinde arması olan altın rengi yün ceketine ve üzerindeki lacivert ve altın rengi ekose eteğe baktı. Kapıyı arkasından kapattı. "Bunun nesi yanlış? Bana etek giymemi söyleyen sendin."

Reggie gözlerini devirdi ve en azından içlerinden birinin moda anlayışına sahip olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine kendi şık takımını düzeltti. "Sana Mary Catherine Parochial ile GI Jane gibi giyinmeni söylemedim."

"Ne, botları mı kastediyorsun?" Bacaklarının lacivert naylonlu uzunluğuna, bağcıklı botlarına ve onların üstündeki buruşuk çoraplara baktı. "Onlar lacivert; yakışıyorlar."

"Tabii, eğer en iyi giyinen savaş askeri ödülünü almak istiyorsan. Neden bir takım cammie giyip bu işi bitirmiyorsun? Muhtemelen biraz yeşil ve kahverengi göz farı bulabilirim; yüzünü de kamufle ederiz."

Daisy ona kaşlarını çattı. "Etek giy dediniz; evde durdum ve bir etek giydim. Senin yüksek şıklık standartlarına uymuyorsa özür dilerim ama ben bir güvenlik uzmanıyım, sosyete güzeli değil. Topuklu ayakkabı giymem Reg, yani bunu unutabilirsin. Koşmam gerekirse işe yaramazım."

"En büyük umudum, yapman gereken tek koşuşturmanın bu yeni müşterinin çekini yatırmak için doğruca bankaya gitmek olması." Reggie, bilgisayarına dönmeden önce kıyafetine son bir kez küçümseyici bir bakış attı ve mırıldandı

Profesyonel kıyafet anlayışınıza bir göz attıktan sonra bize bir çek verecek."

Başında dikilmenin onu delirttiğini bilen Daisy ellerini masaya vurdu ve ağırlığını onlara verdi. "Belki de çoğu erkeğin aksine," dedi dişlerinin arasından, "kafasının içinde yarım bir beyni vardır ve bunun profesyonel olduğunu fark eder. Kabul, bu bir bankacı çizmesi değil ama kıcını korumasını isteyeceği bir kadın için son derece uygun."

Reggie açıkça etkilenmemişti ve doğruldu. "Tanrı aşkına, Reg. Kim bu adam, İngiltere'nin veliaht prensi mi?"

"Yaklaş," dedi arkasındaki kapı aralığından gelen soğuk bir ses.

Hayır. Aman Tanrım, lütfen; hayır. Kalbi kaburgalarına doğru düzensiz bir şekilde çarpan Daisy, kulaklarının ona bir oyun oynadığını umarak yavaşça döndü.

Gelmemişlerdi. Tam olarak korktuğu kişiydi: Nick Coltrane. Dünyada görmek isteyeceği son adam.

O da her zamanki gibi muhteşemdi, mavi gözlerine lanet olsun. O uzun, güzel biçimli vücut hatırladığı kadar sert ve formda görünüyordu, hatta eski bir kot pantolon ve boynundaki fotoğraf makinesinin aksesuar olarak kullandığı V yakalı bir kazakla örtülmüştü. Mo, Nick'in tenis beyazları içinde doğmuş gibi görüldüğünü söylerdi ve bu doğrudu. Onun için nefes almak kadar doğal olan rahat bir sofistike havası, bir aidiyeti vardı.

Ama neden olmasın ki? O buraya aitti; her zaman aitti. Yabancı olan oydu.

Onun ofiste etrafına bakmasını izledi ve ofisi onun gözünden görünce, davetkâr tavrı hemen göz ardı etti.

Reggie'yle birlikte çerçeveletip astıkları parlak posterleri sergilemek için duvarları tereyağı kremine boyamışlardı. Parlak altı ayaklı ficus ağacını ya da Reg'in pırıl pırıl parlayan hakiki ahşap masasını görmedi. Onun yerine sadece aşınmış muşambayı ve iki hırpalanmış tahta sandalyeyle pencere duvarına dayalı, aralarında garajda satılan masayı gördü.

Sonra omuzlarını dikleştirdi. Ne olmuş yani, lüks değilmiş. En azından hepsi onun. En azından onun ve bankanındı.

Nick ona şöyle bir göz gezdirdi. "Nasılsın sarışın? İyi görünüyorsun."

"Sakın" -kendini tutmadan önce öfkeli bir adım attı- "bana Sarışın deme," diye bitirdi sözlerini, boğazını yakan bir yumuşaklıkla. Bu lakap onun için çok önemliydi ve o da bunu çok iyi biliyordu. Adam ona ilk kez bu şekilde hitap etmeye başladığında on altı yaşındaydı, oysa o yirmi iki yaşındaydı ve balık olduğu için yemi yutmaktan hiç vazgeçmemişti. Yanaklarında yayılan ısıyı hissederek derin bir nefes daha aldı ve bir an tuttuktan sonra tekrar verdi, soğukkanlılığını kaybetmeye çok yakındı.

Ona bu tatmini yaşatmadan önce solucan bile yerdi. Ve kesinlikle ona o soğuk, rahatça eğlenen gözlerle baktığında, reddedilmenin çığlık atan acısını yeniden hissettiğini görmesine izin vermeden önce.

Çenesini yukarı kaldırarak konuşmadan ona baktı. Adam kapıya yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş bir halde ona bakıyordu.

Sessizlik iyice uzadığında Reggie, "Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi.

Nick, "Babam bir süre onun annesiyle evliydi," dedi.

Daisy dondu kaldı. Aralarındaki en güçlü bağ olarak gördüğü şey bu muydu? Onu incitmeyi başardığı diğer tüm yollardan sonra bu onu incitmemeliydi. Yine de acıtmıştı ve yüzüne vurup onu tekrar incitmeyi çok istiyordu ama hâlâ ona ulaşma gücüne sahip olduğunu görmesine izin verirse kahrolurdu.

Reg onun arkasında dikkat kesildi ve dikkatini dağıtacak bir şeye odaklanmasını sağladı. "Öyle mi?" diye sordu. "Hangi evlilikti o?"

"Üçüncüsü," dedi.

Nick, "Babamın beşincisiydi," diye önerdi.

Reggie, sağ olsun, Nick'i görmezden geldi. "O zaman bu zengin adam olmalı, değil mi? Anneni bütün magazin gazetelerinin baş sayfasına çıkaran adam?"

Daisy gözlerini Nick'e dikmiş, tek bir kelime söylemesi için ona meydan okuyordu. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi çenesini kapalı tutardı, çünkü annesinin o gazetecilik paçavraları tarafından takip edilmesi en başta babasının suçuuydu.

Nick ona sadece düz bir bakış fırlattı ve bir yetişkin gibi davranmaya kararlı olan Nick, bu bakışa kendi düzlüğüyle karşılık verdi. "Ee, ne kadar oldu Coltrane, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana altı, yedi yıl mı?" Sanki bir dakikasını bile bilmiyormuş gibi.

"Dokuz."

"O kadar uzun mu? Vay be. Sinirlenmediğin zaman zaman gerçekten uçup gidiyor. Seni buralara hangi rüzgar attı?"

"O bizim saat iki yönümüz Daise."

Yavaşça dönüp sekreterine baktı. "O ne?"

Reggie teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırdı. "Randevuyu aldığımda onun senin üvey oğlun olduğunu bilmiyordum-"

"Ben onun kardeşi değilim," diye sertçe araya girdi Nick, sesi düzdü.

Daisy dikkatini tekrar ona çevirdi. "Hayır," dedi, "bu rolü kesinlikle hiç istemedin, değil mi?"

Onun öfkeli bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Hayır. Yapmadım. Ve şimdiye kadar nedenini anlamadıysan, her zaman düşündüğümün yarısı kadar bile zeki değilsin demektir."

Hatırlamaktan ve utançtan yüzünün yeniden alev aldığını hissetti. "Beni işe almak mı istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Senden beş mil uzakta olmak istemiyorum."

"O zaman evine git" derken makul ses tonuyla gurur duyuyordu. Senin zengin çocuk oyunlarına ayıracak vaktim yok; yürütmem gereken bir işim var."

Nick etrafına bakındı. "Evet, odun gibi yığılmış müşterileriniz olduğunu görebiliyorum. İşlerini nasıl hallediyorsun?"

Lütfen Tanrım, ona sadece bir kez vurmama izin ver. Sadece küçük bir vuruş ve bir daha senden hiçbir şey istemeyeyim. "Güle güle Nick." Topuklarının üzerinde dönüp ofisine doğru yürürken pileli eteği kalçalarının etrafında genişledi.

"Daisy, bekle."

Reggie'nin yoğun ilgisinin farkında olarak isteksizce yüzünü ona döndü. Harika. Nick gider gitmez Reggie onun peşine düşecek ve bu fiyaskonun doğal bir ölümle sonuçlanmasına asla izin verilmeyecekti. Taş kesilmiş bir yüzle Nick'e baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Bu yersizdi. Sizinle hizmetlerinizi kiralamak hakkında konuşmak istiyorum."

Lanet olsun. Kapısına doğru yaptığı hareket sinirden sarsılmıştı ve sinirli bir nefes verdi. "Ofisime gel. Reg, telefonlarımı beklet." Telefon son zamanlarda durmadan çalmıyordu ama Nick'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Adam kapıdan içeri adımını attığı anda duvarlar üzerine kapanmış gibiydi. Adam yanından geçerken köprücük kemiğiyle göz göze gelene kadar ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Kamerası göğsüne dokundu ve bakışları onunkine kilitlenmek için yukarı fırladı. Bakışlarını kaçırarak masasının karşısındaki ziyaretçi koltuğuna el salladı. "Buyurun oturun."

Masanın etrafından dolaştı ve kendi sandalyesine çöktü, bunca yıldan sonra hâlâ onun bu kadar farkında olmasına kızdı. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak masanın üzerinden ona kayıtsız bir bakış attı. Reggie'nin izleyicisi olmadığı için tavırlarına dikkat etmek zorunda hissetmiyordu. "Burada ne halt ediyorsun Coltrane?"

Mükemmel bir soru. Nick kapıdan girip Daisy'nin sekreterinin masasına yaslandığını gördüğü andan beri bu soruyu kendine soruyordu. Herhangi bir güvenlik şirketine gidebilirdi ve eğer akıllı olsaydı, iri gözlü Daisy Parker'ın ve onun ukala tavırlarının kilometrelerce yakınına bile yaklaşmazdı. Onda, hissetmemesinin daha iyi olacağı duygulara erişmekte asla başarısız olmayan bir şey vardı.

Ama etrafı aramaya başladığında, onun adı işinde en iyilerden biri olarak ortaya çıkmaya devam etti. Aynı zamanda, birden fazla kaynaktan onun çiçeği burnunda şirketinin zar zor ayakta durduğunu duymuştu. Öyleyse neden bir taşla iki kuş vurup kendi işini onun önüne atmasındı? Hem ona yardımcı olur hem de ihtiyacı olan korumayı karşılayabileceği bir fiyata elde ederdi.

Mark Hopkins'teki o gece yıllar önceydi. İkisi de bunu geride bırakacak kadar yetişkindi.

"Hizmetinize ihtiyacım var," dedi soğukkanlılıkla.

"Sorun nedir, Coltrane-hızlı yaşam sonunda seni yakaladı mı?"

Yol boyunca ona ne kadarını söyleyeceğini tartışmıştı. O ana kadar aslında tüm gerçeği söylemeyi düşünmüştü ama bunun işe yaramayacağını görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Daisy'nin çok fazla hassas noktasına dokunacaktı.

Her şey Cumartesi günü her zamanki yüzde yüz ellisini vermediği için başlamıştı. Türünün tek örneği olan, başka hiçbir yerde bulunamayacak fotoğraflarıyla ün salmıştı. İnsanlar bu fotoğrafların anı çok iyi yansıttığını söylüyordu ve gerçek şu ki, fotoğraf makinesi konusundaki yeteneği konusunda pek de alçakgönüllü değildi: altıncı hissi ya da iç gözü gibi bir şey vardı ve ne zaman doğru kareyi yakalayacağını biliyordu. Yani öznelerinin özünü yakalamakta son derece başarılıydı. Nikon'una oldukça bağlı olduğu için insanlar onun orada olduğunu bile unutma eğilimindeydi.

Bunun sonucunda bazen bir itibarı zedeleme ya da tamamen yok etme potansiyeline sahip anları filme alıyordu. Magazin gazeteleri, geçmesini isteyebileceği utanç verici fotoğraflar için ona düzenli olarak küçük bir servet teklif ediyordu, ancak o her zaman negatifleri yok ediyordu. Kendisini istihdam eden toplumun bir parçası olarak büyüdüğünden, başarısının önemli bir kısmının sağduyusundan kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

Ama Cumartesi öğleden sonra, şarap diyarındaki Pembroke malikanesine gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce kız kardeşinden gelen telefon onu endişelendirmişti.

büyük toplum düğünü onun alametifarikası olan tek fikirli konsantrasyon.

Yine de, pratik, akli başında Maureen'in emlak işindeki emanet hesapları arasında para hokkabazlığı yapmak gibi suç teşkil edecek bir şey yapacağını kim düşünebilirdi? Herkesin sorunlarını çözme eğilimi göz önüne alındığında, bunu iyi bir amaç için yaptığından bir an bile şüphe etmedi, ama yine de aptalcaydı. Ayrıca başını ciddi bir belaya sokacağı da kesindi, çünkü hesabı geri ödemek için güvendiği komisyon, Nob Hill'deki bir apartmanın satışı gerçekleşmeyince ortadan kaybolmuştu.

Ona yardım etmenin bir yolunu bulmak için beynini zorlarken, Bitsy Pembroke'un düğününü otomatik pilotta fotoğraflamıştı. Bu da arka planda olup bitenleri neden kaçırdığını açıklıyordu.

Pembroke malikânesinden ayrıldıktan sonra Pazar günü çekim için doğruca Monterey'e gitmişti. Bu işte konsantrasyonu daha iyiydi, ama dün gece arabasından inip de iki kaslı herifin garajındaki karanlık odayı darmadağın ettiğini gördüğünde hâlâ Mo'nun ikilemi üzerinde kafa yoruyordu. Üzerine çullanıp filmlerini istemişlerdi.

Hangi çekime ait olduğunu belirtmemişlerdi ve o da son iki güne ait tüm filmlerinin sürücü koltuğunun arkasındaki spor çantasında olduğunu söylememişti. Bunun yerine, mahvettikleri diğer çekimlere ait tüm kontak sayfalarını gördükten sonra, onlara kendisini yemelerini söylemişti; bu öneriyi istisna olarak kabul etmişlerdi.

Nikonu her zamanki gibi boynundaydı ve ona son bir şans vererek işleri kolay yoldan halletmesini teklif etmişlerdi. Reddetmişti ve polis sirenleri partiyi bölmeden önce, onu almaya çalışırken omzunu yerinden çıkarmışlardı.

Kendisine gelen polise bildiği her şeyi anlatmıştı ama bu çok azdı. Acil servisten döndükten sonra, serserilerin ellerine geçirmeye can attıkları filmi banyo edebilmişti. Ve ilk başta hırpalanmaya değecek bir şey görmemişti. Serserilerin keşfetmesini engellemeye çalıştıkları şeyi fark edene kadar kare üstüne kare patlatmıştı.

Ve afallamıştı.

Bitsy son dakikada onu ve damadını çardakta çekmesi için ısrar etmişti. Arka planda güzelce restore edilmiş bir bekçi kulübesi vardı. Kulübenin içinde de bir kadın ve bir erkek seks yapıyordu. Yeterince araştırmayı bilen biri onları bir pencereden görebilirdi.

Sürpriz, bir çiftin kafayı bulması değildi. İnsanlar bazen bu tür etkinliklerde akıllıca olandan daha fazla şampanya içer ve sonunda hiç istemedikleri ve yıllar sonra pişman olacakları şekilde kutlama yaparlardı. Tanrı biliyordu ki o bunun yürüyen bir kanıtıydı.

Asıl şok edici olan adamın kimliğiydi.

J. Fitzgerald Douglass bir ikonu, San Francisco sosyetesinin büyük yaşlı adamıydı. Altmış yaşında efsanelere konu olmuştu. Düşmekte olan bir aile şirketini devralmış ve onu milyonlarca dolarlık bir işletmeye dönüştürmüştü. Daha sonra hayırseverliğe yönelmiş, kârının çoğunu kütüphaneler ve kiliseler bağışlamak için kullanmıştı.

Ahlaki dürüstlüğü efsanelere konu olmuştu ve medya son zamanlarda onun küçük ama stratejik bir Orta Doğu ülkesine Amerikan büyükelçisi olarak atanabileceği konusunda çalkalanıyordu. Herkes onun seçilebileceğini düşünüyordu, bu noktada sadece oldukça muhafazakâr bir Kongre'nin onayına ihtiyacı vardı. Ve kimse ondan daha fazla

Douglass'tan daha muhafazakârdı, bu sadece bir formalite gibi görünüyordu.

Peki bu yaşayan ahlak abidesi, torunu olacak kadar genç bir kadının üzerinde evli elleriyle ne halt ediyordu?

Douglass'ın serserilerinin Nick'e berbat bir kol, darmadağın olmuş bir karanlık oda ve mutsuz bir sigorta acentesi bıraktığı düşünülürse, yaşlı adama karşı tutumu hiç de sempatik değildi. Ama artık Mo için parayı nasıl toplayacağını biliyordu. Kendi katı kuralını çiğneyecek ve lanet olası resimleri magazin gazetelerine satacaktı.

Ancak bulduğu çözümü Daisy ile paylaşacağını sanmıyordu. Çıkık omzunun çığlık atan acısı acil servis ekibi omzunu yerine oturtur oturtmaz dinmiş olsa da, omzundan dirseğine kadar derin doku zedelenmeleri oluşmuştu. Kol kullanılabilir durumdaydı ama zayıftı ve Douglass'ın adamları geri gelirse hiçbir işe yaramayacaktı. Aradıkları filmi ele geçirene kadar da bunu yapmaya devam edeceklerini biliyordu.

Bir korumaya ihtiyacı vardı. Sarışının işe ihtiyacı vardı. Öyleyse ona planlarının asla tahammül edemeyeceği bir şeyi içerdiğini söylemenin ne anlamı vardı?

Parmaklar suratında şakladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Elini yakaladı ve burnundan uzaklaştırdı. "Hayır. Düşünüyorum." Ona dokunmanın getirdiği ani farkındalıktan sıyrılarak onu serbest bıraktı.

"O zaman belki bana neden hizmetimi almak istediğinizi söyleyebilirsiniz." Elini eteğine sürterek onu spekülatif bir şekilde inceledi. "Nicholas Sloan Coltrane gibi gösterişli bir adam neden şehir dışındaki şirketlerden birini aramasın ki?"

"Yapmadığımı kim söyledi? Ama şehirli firmalar şehirli avukatlar ister, Sarışın." Onlardan birini gerçekten düşünmemiş olsa bile bu doğrudu.

"O zaman bu beni ne yapıyor, güvenlik uzmanlarının K mart'ı mı?" Ayağa fırladı ve ince parmağıyla kapıyı işaret etti. "Defol buradan, Nick. Yalan söyleyen yüzünü gördüğüm anda bunun bir hata olduğunu anladım."

Uzun bacakları, iri parlayan gözleri ve sıcak yanaklı öfkesiyle orada dikilen Daisy'ye baktı ve "Doğruyu söylüyorum Daisy. Sen benim karşılayabileceğim şeysin, tamam mı?"

Hoşnutsuz bir nefes verdi ama yerine oturmaya devam etti. Adamın bileğindeki Rolex'e ve kaşmir kazağına dikkatle bakarak, "Gerçekten bütçenizin kısıtlı olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?" dedi.

"Kahretsin, evet, bir bütçem var! Aile serveti çoktan gitti ve ben kazandığımla yaşıyorum. Babamın altı karısı vardı ve hiç de ucuz değillerdi bebek yüzlü, özellikle de veda etme zamanı geldiğinde." Babası çok daha kötü şekillerde de savurganlık yapmıştı ama bu onu hiç ilgilendirmezdi.

"Oh, lütfen. Baban annemle beni siz Coltrane'ların evim dediği o büyük beyaz otelden kovarken tek kuruş vermedi. Eminim annemle ilgili o saçmalığı uydurup magazin gazetelerine sattığında bir sürü para kazanmıştır." Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Öte yandan o ve ben banliyöye döndüğümüzde sırtımızda giysilerimiz vardı. Ve bu kadarına sahip olduğumuz için çok şanslıydık."

"Babamın annene kazık attığını itiraf etmemi mi istiyorsun? Bunu rahatlıkla kabul ediyorum. Ama bunu o yaptı Daisy, ben değil."

"Sanırım bu kalıtsal bir özellik, değil mi?"

Karşı koyulamayacak kadar hızlı ve güçlü bir şekilde, Mo'nun düğün gecesinin görüntüleri Nick'in zihninde patladı. Daisy, sıcak ve duyarlı, altında hareket ediyor, sarı saçlarının dalları nemli yüzüne yapışmış, çikolata kahvesi gözleri ağırlaştırmış ve odak dışı, hayatında bir kez olsun tek bir tartışma olmadan onun liderliğini takip eden şımarık ağzı.

Anıları acımasızca bastırarak, kendini onun bakışlarını sakince karşılamaya zorladı. "Evet, sanırım ben de kötü davrandım."

"Ama, hey, erkekler erkektir, değil mi? Sen sadece eski bloktan bir çıptın."

Tüm hayatını babasının tam tersi olmaya çalışarak geçirdiği için bu doğrudan bir isabetti. "Uzun zaman önceydi," dedi sertçe.

"Evet, öyleydi," diye kabul etti. "Kaç yıl demiştiniz? Yedi mi?"

"Dokuz." Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu asla unutamamıştı. Onun istenmeyen anılarla aynı derecede yük altında olmadığı gerçeği canını sıkıyordu. Aceleci sözcükler boğazının arkasında bir siren şarkısı söylüyordu ama onları söylemeden yuttu.

Kasıtlı bir soğukkanlılıkla, "Gerçek şu ki bütçem son derece sınırlı ve bu yüzden buradayım" dedi.

"Peki bana paranızın yeteceğini düşündüren nedir?" Kaşlarından biri küstahça kalkarak alnının üzerindeki tüylü dalların arasında kayboldu ve adam saç kesimine takıldı. Beyaz-sarı saçlarının kısa taçyaprakları, adını aldığı çiçek gibi... ya da tohuma dönüşmüş bir karahindiba gibi kafasından fırlamıştı. Düzensiz tutamlar yanaklarına ve ensesine yapışmıştı. Bunu yapması için gerçekten birine para mı ödemişti?

Bu düşünceden sıyrılarak, "Sekreteriniz dört bin dolarlık bir avansla işe başlayabileceğinizi söyledi," dedi. Onun sertçe yutkunduğunu gördü ve avantajını kullandı. "İlgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

Bunu ona vermek zorundaydı, çabuk toparlandı. Adamın bakışlarıyla doğrudan yüzleşerek bir kalem aldı ve masasındaki yasal defterin üzerinde tuttu. "Duruma göre değişir," dedi hızlıca. "Neden yardımınıza ihtiyacınız var?"

Çünkü magazin gazeteleri olarak bilinen gazetecilik dalkavukları arasında bir açık artırma savaşı başlatmıştı. Hayatında ilk kez, yayınlanması için riskli bir fotoğraf satmayı planlıyordu.

Bu kararı, hiç kuşkusuz, kendisini istihdam eden toplum nezdindeki güvenilirliğini yok ederek başına bela olacaktı. J. Fitzgerald itibarına güvenip onu rahat bıraksaydı, Nick'in aklına adamın patavatsızlığından para kazanmak asla gelmezdi.

Ama Douglass onu yalnız bırakmamıştı ve Nick, siyasi emelleri olan bir ikiyüzlünün çıkarlarıyla kız kardeşinin çıkarlarını tarttığında, ortada bir çekişme yoktu.

Tabii Daisy'ye gerçeği söyleseydi, muhtemelen onu kıcına tekme basardı. Magazin gazetelerinden nefret ederdi. Annesini alenen bir sürtük olarak damgaladıkları için onu suçlamak zordu ama oynadığı bu tehlikeli oyunda en yüksek teklifi verenin belirleneceği Cuma gecesine kadar arkasını kollayacak birine ihtiyacı olduğuna dair kötü bir his vardı içinde.

En çekici gülümsemesini takındı ve hiç çekinmeden yalan söyledi. "Bir hanımefendinin uygunsuz fotoğraflarını çektim. Neredeyse eski kocası biraz sinirli."

Daisy'nin aklına onun hikâyesinden şüphe etmek hiç gelmedi. Nick'in yakmak için karizması vardı ve muhtemelen farklı biriyle çıktı

haftanın her gecesi sosyeteyle takdim ediyordu. Evli bir kadına bulaşacak kadar alçalmış olması, onu domuz ilan edip kapı dışarı etmek için can atmasına neden oldu ama dört bin dolarlık avans düşüncesi onu durdurdu. "Ne kadar öfkeli?"

"Birkaç fedaisi kolumu yerinden çıkardı ve karanlık odamı dağıttı."

Ona yeterince sağlıklı görünüyordu. "Hangi

kolun?" "Sol."

"Şu anki durumu nedir?"

"Zayıf ama kalıcı bir hasar oluşmadı. Bir hafta kadar anti-enflamatuar kullanacağım."

Ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. "Şuna bir bakayım."

Bir süre ona baktıktan sonra kazağının sol tarafını çıkarmaya çalıştı. Adamın beceriksizliğinden kolunun hâlâ hassas olduğunu anlayabiliyordu.

Kolundan çıkar çıkmaz nedenini anladı. Kol, dirseğinden beyaz tişörtünün kısa kolunun sert pazularının üzerine uzandığı yere kadar morarmıştı. Adamın yanında topuklarının üzerine çöktü ve kolunu nazikçe itebildiği kadar yukarı itti. Renk değişimini inceledi, parmak uçlarıyla hafifçe yokladı, sonra yüzüne baktı. "Acı verici görünüyor."

"O kadar da kötü değil; sadece çok fazla gücüm yok. Ama doktor her geçen gün daha da güçleneceğini söyledi."

"Hmmpf." Kolunu tekrar yerine oturttu, sonra sert bir bakışla onu yerine sabitledi. "Alacağın şey bu

evli bir kadınla takıldığıın için."

Nick'in boğazından keskin bir kahkaha sesi kaçtı. "Çok güzel. Bugünlerde korumalara böyle bir duyarlılık eğitimi mi veriyorlar?"

"Güvenlik uzmanı!"

Omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. "Her neyse. Size müşterinin her zaman haklı olduğunu öğretmediler mi? TLC'ye ne oldu?"

Masasına dönerken ona ters ters baktı. "Eğer bu işi kabul edersem Coltrane -ki bu oldukça büyük bir ihtimal- şefkatli sevgi paketin bir parçası olmayacak. Ya bunu kabul et ya da evine git." Bir kalem aldı ve sinirli bir şekilde masaya vurdu. "Serseriler silah kullandı mı?"

"Büyük yumruklarını kullandılar, tatlım. Sanırım silahları da vardı ama polisler onları kullanmaya fırsat bulamadan geldiler."

"Polisi kim aradı?"

"Komşum. Ben eve gelmeden önce içeri girdiklerini görmüş. Onları iş üstünde yakalamak için içeri girdim."

"Neden adama karısının fotoğraflarını vermiyorsun Nick? İlk etapta onları almak çok adiceydi. Onları saklamak biraz alçakça görünüyor."

Adamın yüzünde bir ifade belirdi, ama ne olduğunu anlayamadan şöyle dedi: "Verecek bir şeyim yok, negatifleri ona verdim. Onlarla ne yapacağı onu ilgilendirir."

"O zaman sorun ne? Bunu ona söyle ve yakandan düşsün."

"Sorun şu ki sarışın, onu kızın üzerine salmayı reddediyorum. Bu adamın ne yapacağını bilmiyorum. Yani, sırf ayrıldığı karısının birkaç çıplak fotoğrafını çektim diye peşime birkaç kiralık katil takmayı gerçekten mantıklı buluyor musun?" Cevabını engellemek için büyük bir el kaldırdı. "Boş ver, buna cevap verme, muhtemelen veriyorsundur. Ama ben bilmiyorum. Uzun zamandır ayırdılar ve karısı negatifleri ona kendisi söyleyene kadar, her hareketimi takip eden ve onları bulmak için benden bilgi almak için ellerinden geleni yapan birkaç kaslı, tabancalı morona sahip olacağım."

Bir bloknot çıkardı. "Kocanın adı lazım." Nick durdu. "Onu kızdırmanı istemiyorum."

"Onu sorgulama yetkim yok, Nick." Sesini kayıtsız tuttu. "Ama seni tüm dünyadan da koruyamam. O yüzden bana bir başlangıç noktası ver."

Tereddüt etti, sonra "John Johnson" dedi.

"John Johnson." Doğrulanması zor takma adlar onu şphelendirmeye meyilliydi. "Smith değil mi? Bu ihtimali oldukça azaltıyor."

"Tamam, bu kadar, denedim." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Ağzımdan çıkan her kelimededen şüphe edeceksen, bu işe yaramayacak."

İfadesindeki bir şey onu yakaladı. "Ne demek denedim?"

Soruyu duymazdan geldi ve daralmış gözlerle ona baktı. "Buraya gelmek aptalca bir fikirdi ve açıkça başarısız olmaya mahkumdu. Zamanınızı boşa harcadığım için zgnm." Kapiya doğru yöneldi.

Daisy onun çekip gitmesine izin vermek istedi. Çaresizce, bunu istiyordu. Ama dört bin dolar ...

Şirketi henüz altı aylıktı ve kıt kanaat geçiniyordu. Hem buranın hem de dairesinin kirasını ve Reggie'nin maaşını ödemek zorundaydı. Ve yarı düzenli olarak yemek yemeye karşı sinsi bir düşkünlüğü vardı. Bu yüzden ayağa kalktı ve adamın gergin omuzlarına, "Nick, bekle," dedi.

Durdu ve yüzünü ona döndü, mavi gözlerinde ifade yoktu.

"Lütfen. Oturun lütfen. Özür dilerim." Masasının çekmecesinden bir sözleşme çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Dahili telefonun düğmesine basarak, "Reggie, buraya gelir misin lütfen?" dedi. Nick yerine oturduğunda, kadın masanın üzerinden ona baktı.

Sonra, hayatının en büyük hatasını yapmadığını umarak, ücret çizelgesini sözleşmeden ayırdı, masanın üzerinden ona doğru itti ve "Avukatlık ücretinizin nasıl paylaştırılacağını açıklamama izin verin" dedi.

Bölüm 2

O öğleden sonra geç saatlerde Daisy, Nick'in evine gitmek üzere otobüse bindi. Pencereden dışarı bakarak, kör bir şekilde geçen manzaraya baktı ve hafifçe sallanmanın, monoton durup kalkmaların onu uykulu, neredeyse hipnotik bir duruma getirmesine izin verdi. İstemedi de olsa zihni dolaşmaya başladı.

Yirmi sekiz yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da erkeklerin etrafta dolaşmadığıydı. Büyürken, çoğunlukla sadece o ve annem vardı. Banliyödeki mütevazı evlerine gelip giden adamlar aileden çok ziyaretçi gibi görünüyordu. Babasının aileden sayılabileceğini düşünüyordu ama o da seyahat etmişti.

Neredeyse sürekli olarak ve ayrıca, o dokuz yaşındayken yürüyüşe çıkmıştı.

Annem sık sık kendini tamamlanmış hissetmek için bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kadın olarak lanse ederdi. "Biraz daha büyüdüğünde anlayacaksın bebeğim," derdi. Ama Daisy bu kavramı hiçbir zaman tam olarak kavrayamadı. Gözlemlediği kadarıyla bu, bir kadının hayatının büyük bölümünü kendini eksik hissederek geçirmesi anlamına geliyordu. Örneğin, Daisy on bir yaşındayken annesi yeniden evlenmişti ama o on iki yaşına geldiğinde Ray Baba çoktan gitmişti.

On altıncı yaş gününü takip eden yaz, annesi Nick'in babası Dale Coltrane tarafından ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Ve hayatları tamamen farklı bir şeye sürüklendi.

Daisy ilk başlarda, babasının yanında kaldığı ve kardeşlerinin olduğu istikrarlı bir aileye duyduğu özlemin gerçekleştiğine gerçekten inanıyordu. O zamanlar hâlâ ukala bir iyimserdi.

Yine de o ve annem Coltrane'ların dünyasına ait değillerdi ve öyle olanlar da bunu belirtmek için acele ediyorlardı. Başarısız olabilecekleri bu kadar çok yol olduğunu hiç fark etmemişti. Eleştiriler sürekliydi ama her zaman savunulması zor, zarif bir nezaket ve incelikle ele alınıyordu. Elbette bu Daisy'yi denemekten asla alıkoymadı, bu da onun aleyhine bir başka işaretti. O züppelikten yakınırken, annem umutsuzca uyum sağlamaya çalışıyordu.

Kardeşlik meselesi de Daisy'nin umduğu gibi sonuçlanmadı. Mo nazik ve arkadaş canlısıydı ve Daisy'yi kanatları altına almaya istekliydi. Ama beş yaş büyüktü ve kendi ilgi alanları ve arkadaşları vardı. Ve Nick çoğunlukla Daisy'nin girdiği her odadan çıkarken gördüğü kaslı bir sırttı. Nadiren de olsa bir araya geliyorlardı,

ona yabancı bir ülkeden gelen eğlenceli bir baş belası gibi davranıyordu. Ve Daisy onu her zaman istediği erkek kardeşe dönüştürme şansına sahip olmadan önce, ebeveynlerinin evliliği tarif edilemez bir çirkinlikle sona ermişti.

İlk başta Daisy'nin daha önce duymadığı bir şey değildi: kapalı kapılar ardında acı sesler, soğuk sessizlikler, yarı boğuk ağlamalar. Ama sonra Dale, kasıtlı bir zalimlikle işi bugün bile anlamadığı bir derinliğe taşıdı: Annesini basında karaladı ve itibarını yerle bir etti. Zengin olmanın ve daha da zengin arkadaşlara sahip olmanın karşılığını aldığını düşünüyordu, çünkü başka türlü annesinin Campman Şaraphanesi'nin varisi olan ve iyi arkadaşı olduğu varsayılan kişiyle yaşadığı iddia edilen iğrenç cinsel deneyimlerle ilgili böylesine gerçek dışı bir hikayeyi gazetelere nasıl satabilirdi ki?

Magazin fotoğrafçıları tarafından görüntülenen Campman'ın sert inkârları ve Mama'yı teselli etmesi, Dale'in ifadesinin tek başına eksik kalabileceği hikâyelere itibar kazandırdı.

Evlilik sona erdiğinde Daisy asla Cosby tipi bir ailenin parçası olamayacağını anlamıştı. Bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ama annesinin hatalarını asla tekrarlamayacağına dair yemin etmişti. Dışarıda bir yerlerde, ölüm onları ayırana kadar onu seveceğine yüzde yüz güvenebileceği bir adam olduğuna inanıyordu ve on yedi yaşındayken kendini ona saklayacağına yemin etti.

Peki, yemin ettikten sadece iki yıl sonra onu tatlı dille bu yemini bozmaya ikna eden adamla sözleşme imzalamasına sebep olan şey neydi?

Otobüs bir dizi tramvay rayının üzerinden geçerken kaşlarını çattı ve bulutlu güne baktı. Para, onun kadar az parası olan biri için pek de önemsiz bir neden sayılmazdı elbette. Ama düşünmesi gereken duygusal refahı da vardı ve bu çok zordu.

Tecrübeleri ona Nick Coltrane'in bu açıdan ona iyi gelmediğini öğretmişti.

Yine de otobüs neredeyse durağına varmak üzereydi ve kordonu çekmek için uzandı. Şüphelerini bir kenara bırakmak zorundaydı. Anlaşma anlaşmaydı ve artık caymak için çok geçti.

Bavullarını ve çeşitli eşyalarını otobüsten indirirken, kökleşmiş tutumluluğuna lanet okudu. Bir taksi yolculuğu bütçesini sarsmazdı ve Nick'in kapısına zavallı küçük kibritçi kız gibi gelmekten çok daha iyi bir izlenim bırakırdı. Ne zaman adamın nefes alma mesafesine girse bu rolü çok kolay benimsiyor gibiydi. Bir kez olsun güçlü bir pozisyondan hareket etmek güzel olurdu. Bir dahaki sefere.

Daisy neredeyse dikey olan tepeye baktı, her şeyi son bir kez elinden geldiğince ayarladı, derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı.

Birkaç blok sonra, devasa bir tuğla konağı çevreleyen duvarın önünde durdu. Cebinden bir kâğıt parçası çıkararak, kapı direğindeki pirinç yazının üzerine karalanmış rakamları kontrol etti. Burası o yerdi.

Evin büyüklüğüne ve zenginliğine bakınca Nick'in çarpık "fakirlik" anlayışına gözlerini mi devireceğini yoksa kendini mi tebrik edeceğini bilemedi. Burası tam da Nick'in zavallı kışını korumak için taşınmayı kabul ettiğinde hayal ettiği ahır büyüklüğünde bir konuttu. Kapılı duvar biraz gösterişliydi ama Nick'i güvende tutmak için parametreleri ayarlamayı kolaylaştıracaktı. Yeterince erzak stoklarsa buradan ayrılmaları bile gerekmeyecekti, bu da onu tehlikeye atacak durumların sayısını önemli ölçüde azaltacaktı. Direğe yerleştirilmiş zili çaldı.

Hoparlör bir an sonra cızırdadı. "Kim o?" diye sordu bir kadın sesi.

"Benim adım Daisy Parker-"

"Oh! Sen Nicholas'ın korumasısın!"

"Onun güvenlik uzmanıyım, evet

hanımefendi."

"Koruma olmak için yeterince büyük görünmüyorsun."

Daisy yazının tepesindeki kameraya kaşlarını çatarak baktı. Bunu duyduğu her sefer için bir doları olsaydı, Nick'e hain postunu koruyacak başka birini bulmasını söyleyecek kadar zengin olurdu. Üstelik pek de küçük sayılmazdı; onu asıl rahatsız eden de buydu. Neredeyse beş-yedi yaşındaydı ama bunun bir önemi yoktu.

Asıl mesele onun bir erkek olmamasıydı.

Kadın bir cevap bekliyor gibiydi, bu yüzden Daisy, "Şahsen daha uzunum," dedi. Sözlerini sessizlik karşıladı ve ekledi, "Sizi temin ederim ki işimde çok iyiyim, hanımefendi." Kadın hala cevap vermedi ve Daisy sonunda sabrını kaybetti. "Dinleyin bayan, beni içeri almazsanız işimi yapamam."

"Nicholas ani davranacağın konusunda beni uyarmıştı." Garaj kapısı uğuldayarak iki yana doğru yavaşça açıldı ve sağa doğru kıvrılan bir araba yolu ortaya çıktı. "Araba evinde."

"Nicholas ani davranacağın konusunda beni uyarmıştı. "Daisy suratsızca taklit etti. Harika. Onun dünyasında beş dakika geçirmişti ve şimdiden eksik bulunmuştu.

Çantalarını yeniden yerleştirdi ve kapıdan içeri adımını attı. Peki bu araba evi de neyin nesiydi? San Francisco'da büyük arsalar ve park edecek yerler çok pahalıydı.

Francisco, kendi yerinde, çok arabalı bir garaja sahip olmanın lüksün zirvesi olduğunu düşünüyordu. Nick'in bütçeden bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

At arabası evinin orijinal kapıları otomatik garaj kapılarıyla değiştirilmişti ve bunlardan ikisi tavana doğru kıvrılmış bir şekilde açık duruyordu. Eşyalarını minnetle yere bırakan Daisy loş garaja baktı. El değmemiş bir bölmede klasik bir Daimler, diğerinde ise eski bir Porsche park edilmişti. Üçüncü bölme, köşeye sıkıştırılmış bir derin dondurucu dışında boştu. Etrafta kimse yoktu ve Nick'in adını seslendi.

"Sen misin sarışın?"

Ses tepeden geliyordu ama Daisy yukarı baktığında kirislerden başka bir şey göremedi. Sonra dışarıdan bir gürültü duyuldu ve Daisy aprona geri döndü. Ayak seslerini takip ederek köşeyi döndü ve Nick'in dışarıdaki ahşap merdivenin en alt basamağına çarptığını gördü.

Kızın üzerine çullandı. "Eşyaların nerede?"

Kalbi boğazına öyle bir düğümlendi ki, garajın hemen içindeki yığına sadece el sallayabildi. Bir kez daha bu işi kabul etmekteki zekâsını sorguladı. Bir müşteriyle yüz yüze gelmek genellikle kalbinin ilk büyük aşkıyla karşılaşan ortaokul öğrencisi bir kız gibi çarpmasına neden olmazdı.

Daisy omurgasını dikleştirdi. Kahretsin, böyle hissetmeyecekti. On üç yaşında değildi; yetişkin bir kadındı. O bir profesyoneldi - Tanrı aşkına, o bir polisti. Nick'in elinden özel yapım silah çantasını kaptı. "Bunu ben alırım. Geri kalanını sen alabilirsin." Kötü omzunu hatırlayarak, suçluluk duygusuyla bavulunu da kaldırdı ve

onu, ıvır zıvırla doldurduğu hafif plastik bakkal çuvallarıyla baş başa bıraktı.

Etrafına baktığında, dar bir patikanın güzelce ekilmiş küçük bir bahçeden geçerek konağın arka kapısına ulaştığını gördü. "Nereye gidiyoruz?" Tahminine göre arka kapıya ama şimdilik parti havasında olduğu için tek başına ilerlemekten kaçındı.

"Buradan yukarı." Elleri dolu olan Nick çenesiyle araba evinin yan tarafına tırmanan merdivenleri işaret etti. Çantalardan biri kaydı ve Nick elini düzeltti. "Tanrım, Daisy, bütün bu şeyler de ne?"

Daisy merdivenlerden yukarı baktı. Belli ki yukarıda onun için hazırladığı bir daire vardı. Aynı şekilde, güvenliğin temellerini kavrayamadığı da açıktı. "Seni koruyamam Coltrane," diye hırladı tiksintiyle, "sen bir yerdeyken ben başka bir yerde olursam."

Nick ona şaşkın şaşkın baktı. "Eğer ben varsam..." Şaşkın bir kahkaha attı. "Ana evde yaşadığımı mı sanıyorsun? Dostum, sana zengin olmadığımı söylediğimde beni dinlemiyorsun, değil mi? At arabası evini buranın sahibinden kiraladım. Hadi ama."

Daisy temkinli bir şekilde onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve kapıdan içeri girer girmez başının büyük, çok büyük bir belada olduğunu anladı. Beklediği gibi soğuk krom ve deriyle döşenmiş devasa bir mekân yerine, burası bir bebek eviydi. Küçük, rahat, davetkâr bir bebek evi. Kısa koridordan ana odaya bakarken midesi ayak parmaklarına kadar indi.

Berbattı.

Tavanlar yüksek, yerler pırıl pırıl parke ve duvarlar tuğlaydı. Pervazlı pencereler araba yoluna ve küçük avluya bakıyordu ve zorlayıcı siyah

Nick'in çalışmaları için düşündüğü beyaz fotoğraflar duvarları süslüyordu. Bir kahvaltı bar odanın en ucundaki mutfak alanını tanımlıyordu ve odanın ortasında, pelüş bordo kadife bir kanep ve iki adet aşr doldurulmuş goblen sandalye bir şömine ve eğlence merkeziyle karşı karşyaydı. Nick omzunun üzerinden ona baktı ve Daisy koridorun sonunda, tek al duvarın yanında durduğunu fark etti. Koridorda yatak odalarına açıldığını tahmin ettiği iki kapalı kapı vardı. Ya da belki bir yatak odası ve bir banyoya.

"Karanlık odan nerede?" diye sordu yanından geçerken. Asıl bilmek istediği onun nerede uyumasını beklediğiydi ama son anda cesareti kırıldı. Bu asla işe yaramazdı. Tüm durumun kontrolünü kaybetmek istemiyorsa daha baskın bir şekilde başlamalıyd.

Nick onun bavulunu yere, küçük bavulu da sehpa olarak kullanılan antika sandığın üzerine koymasını izlerken, "Garajın aşağısında," dedi. "Dünkü saldırıdan sonra tekrar bir araya getirmeyi yeni bitirdim." Kot pantolonunu ve yanık turuncu şönil kazağını giymişti ve adam onun uzun bacaklı adımlarını dairenin içinde gezinirken, orayı burayı kontrol ederken izledi. Pencerelelerin altındaki kambur gövdeli sandıkta durdu ve önüne çömeldi. Kaldırđıę kapakla birlikte kaşları da kalktı. "Orada özellikle bir şey mi arıyorsun sarışın?"

"Sadece etrafımda ne olduğunu bilmek istiyorum." Omzunun üzerinden ona kaşlarını att. "Ve sana daha önce de söyledim Coltrane, bana Sarışın deme."

"İyi o zaman Daisy. Eşyalarımıdan uzak dur. Annen seni insanların dolaplarını karıştırmayacak kadar iyi yetiştirmiş."

"Denedi ama gördüğünüz gibi işe yaramadı. Eğer orada bir şey varsa, bakacağım." Ayağa fırladı. "Nerede?"

uyumamı mı istiyorsun?"

Aklına gelen cevapla kasları gerildi ama dönüp yatak odasına yönelirken kendini rahatlamaya zorladı. Kapıyı açtı ve arkasına dönüp baktığında onu hemen peşinde buldu. "Buraya gel."

Onun yanından geçip odasında dolaştı ve diğer her şeye gösterdiği dikkati buraya da gösterdi. Eşyalarını topladı ve sonra tekrar yerine koydu. Komodinin çekmecelerinden birini yavaşça açtı, içine baktı ve sonra kapadı. Bir köşede asılı duran profesyonel kalitede kum torbasına sağlı sollu bir dizi yumruk attıktan sonra yatağın kenarına oturdu ve birkaç kez zıpladı. "Güzel." Sonra ona doğru baktı. "Burası senin odan mı? Anladığım kadarıyla tek yatak odan?"

Başını salladı.

"O zaman bana devredersen nerede uyumayı planlıyorsun?"

"Kanepede."

Bacaklarının uzunluğuna baktı ve kuşkuyla güldü. "Evet, doğru." Ayağa kalktı. "Odan sende kalsın. Ben kanepede uyurum."

Kafasına kazınan her şövalyelik dersi bu fikre karşı çıkıyordu. "Buna gerek yok."

"Aslında, bu zorunlu. Bir kere, kanepeye senden çok daha iyi otururum. Daha da önemlisi, ben yatak odasında Z'leri keserken kocamın adamları buraya girmeyi başarır ve seni eşek sudan gelinceye kadar döverlerse, benim hizmetlerim sana pek bir fayda sağlamayacak. Bütün fikir, kötü adamların size ulaşmak için beni geçmek zorunda kalması." O esip geçti

onu geçtim. "Hadi, gidip ecza dolabında ne tür şeyler sakladığını görelim."

Kızın kendini beğenmiş tavırları onu rahatsız etti ve düşüncesizce uzanıp kızın kolunu tutarak ona bu tavrı bırakmasını söyledi. Ama kızın ivmesi onu döndürüp önünde durduğunda kokusunu aldı ve ne söylemeyi planladığını unuttu. Kız çamaşır sabunu, şampuan ve hafif, misk kokulu, altta yatan bir kadın kokuyordu ve onu en yakın duvara yaslayıp her bir kokunun kaynağını koklamak için delice bir dürtü duydu.

Sonra kadının soğuk ve öfkeli yüzüne baktı. Elini yumruk yapmış ve kolunu dirseğinden geriye doğru bükmüş olan kadın, önce adamın parmaklarına, sonra da yüzüne bakarak sert bir şekilde onu tutmaya çalıştı. "Çek ellerini üzerimden."

Yapması gerekenin tam olarak bu olduğunu biliyordu ama içinden bir ses itaat etmeyi reddediyordu. "Yoksa ne olur?"

Aşağı uzandı ve parmaklarını uyarırcasına adamın kot pantolonunun fermuarına dokundurdu. "Yoksa gururunu ve neşeni söküp atar ve gördüğüm ilk köpeğe yediririm."

Elini kızıdan bu kadar çabuk çekmesi egosunu zedelemişti ve hırladı, "Görüyorum ki hâlâ hepimizin bildiği ve üzüldüğü küçük sokak dövüşçüsü. Bunun işe yarayacağını düşünmek için deli olmalıydım."

Daisy'nin yüzü karardı. Sonra döndü ve tek kelime etmeden rengarenk çanta koleksiyonunu toplamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Sanki her aptal bunu açıkça göremezmiş gibi, ama yine de sormak zorundaydı. Kadın dönüp ona baktığında, keşke sormasaydım diye düşündü. Gözlerindeki küçümseme onu iliklerine kadar yaktı.

"Eşyalarımı alıp eve gidiyorum. Sabah avansınızı iade edeceğim."

Belki de haklıydı. Çalkantılı geçmişleri ve yakın çevreleri göz önüne alındığında, onun burada kendisiyle kalmasına katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Yine de alternatifini daha da az seviyordu. Onu işe alma planından bu şimdiye kadarki en kötü fikre dönüşen tüm bu gelgitler onu geriyor, Nick'in içinde derin ve alçak bir ateş yanmaya başlıyordu. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu kadar mı yani? Beni kurbanlık bir keçi gibi burada öylece bırakacak mısın?"

Çantaları bir gümbürtüyle yere düştü ve çenesi öne doğru itilmiş, elleri kalçalarında yumruk olmuş bir halde ona baktı. "Benden ne istiyorsun Coltrane? Kalmamı mı yoksa gitmemi mi istiyorsun?"

"Bilmiyorum, kahretsin! Sizi işe almam bir anlık dürtüyle oldu - muhtemelen Mo bir süre önce ne iş yaptığınızdan bahsettiği için."

"O küçük meşgul ellerini evli kadınların pantolonlarından uzak tutsaydın, kimsenin hizmetine ihtiyacın olmazdı," dedi ateşli bir şekilde.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve "Oraya gitme bile" diye uyardı. Kızın ağzı kapanınca çok sevindi ve büyük bir adım atıp doğruldu. Nedense evli bir kadınla oynaştığına inanması onu çok rahatsız etmişti; bunu ona kendisi söylemiş olsa bile.

"Beni yargılamak sana düşmez," dedi soğukkanlılıkla. "Eğer paramı almak istiyorsan değil. Ve işvereniniz olarak, daha önce istemem gereken bazı bilgileri istiyorum. Küçük gösteri teklifin bir yana, Sarışın, aslında niteliklerin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." İnce kemikli, narin yapısı ve o inatçı küçük çenesi

Göğsünün ortasını temizleyince ciddi bir çekinceye kapıldı. "Kabul et, kimsenin aklındaki koruma fikrine pek benzemiyorsun."

Boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı ama yüz ifadesi nötrdü: "İster inan ister inanma Coltrane, bu aslında senin işine yarıyor çünkü insanlar beni sürekli küçümsüyor. Yine de tamamen kalifiye biriyim."

"Nasıl yani? ITT Peterson Bodyguarding okuluna falan mı gidiyorsun?"

Çenesi bir çentik daha yukarı kalktı. "Oh, çok şirin. Aşağılayıcı ve yanlış ama son derece sevimli. Siz zengin oğlanlar bu hazırcevaplık işini çok iyi biliyorsunuz, değil mi?"

Fotoğraf makinesini kaldırdı ve vizörden ona baktı. "Niteliklerin Daisy?"

"Polis akademisinden sınıf üçüncüsü olarak mezun oldum."

"Polis miydin?" Bu onu şaşırttı ve kamerayı indirdi. Daisy ve Mo'nun arası pek iyi değildi, bu yüzden yıllar boyunca Daisy hakkında bir şeyler duymuştu. Ama Mo bir kez olsun Daisy'nin polis teşkilatına katıldığından söz etmemişti. Kamerayı indirdi ve ona şüpheli bir bakış attı. "Defol git buradan."

"Sen buradan git. Bu doğru."

"Nerede?" Mayberry, Orta Amerika diye tahmin

ederdi. "Dört yıl Oakland Polisi'nde çalıştım."

Tamam, ABD'nin küçük bir kasabası değil. Ona ilgiyle baktı, onun bazı kaba sokaklarda devriye gezdiğini hayal etmeye çalıştı

Oakland'dan. "Peki neden gittin?"

"Bu tür bürokraside çok fazla politika var." Tereddüt etti ve sonra itiraf etti: "Oyunu oynamakta pek iyi değildim."

Bu, ağzının bir köşesini yukarı çekti. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Diploması hiçbir zaman senin güçlü yanın olmadı."

Bunu kabul ederek omuz silkti. "Ve kamu hizmetinde dürüstlük her zaman en iyi politika değildir." Sonra gözlerini ona dikti. "Kolluk kuvvetlerindeki geçmişiniz kraliyet majestelerine uygun bir nitelik mi?"

Ne diyebilirdi ki? Dört yıldır Oakland'da polislik yaptığına göre, ağzı bozuk bir velet olsun ya da olmasın, kalifiye biriydi. Başını salladı.

"Peki. O zaman kalmamı mı yoksa gitmemi mi istiyorsun? Kararını ver, çünkü bu oyunu bir daha oynamayacağım."

"Kal." Kahretsin. Ağzından çıktığı anda bu seçiminden pişmanlık duydu ama birine ihtiyacı vardı, o buradaydı ve nitelikliydi. Bununla yaşamak zorundaydı.

Ama tavizlerin hepsi tek taraflı olacaksa lanet olsun. "Serseri mayın komando kraliçesi gibi değil de akademi tarafından eğitilmiş bir kadın gibi davranabilmen şartıyla."

Çenesi gerildi ama "Bunu yapabilirim" dedi. Eğilip iki plastik market poşeti aldı, sonra mutfağa yürüdü. Buzdolabını açtıktan sonra poşetleri boşaltmaya başladı.

"Kendi yiyeceklerini mi getirdin?" Görmek için yanına gitti.

"Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum ve bozulmuş yiyeceklerle eve dönmekten nefret ediyorum." Yarım galon sütü rafa, daha önce koyduğu portakal suyunun yanına koydu ve çantasından iki portakal, bir kap taze ananas ve bir kap küp kavun çıkardı.

"Çöpe atmak daha kolay olmaz mıydı?" "Ben mükemmel yiyecekleri ziyan etmem, zengin çocuk."

Sinirli bir nefes verdi. Belki de konuyu değiştirirse o uzun, ince boynu sıkmanın ne kadar iyi hissettireceğini aklından çıkarabilirdi. "Arabayı içeri çekmek istersen garajda yer var. Sokakta park yeri bulabilmene şaşırdım."

"Ben yapmadım." Daisy buzdolabının kapağını kapattı ve yüzünü ona döndü. "Muni ile geldim."

"Otobüsle mi? Arabanız yok mu?" Tekerleksiz bir hayat düşünemiyordu.

Yüz ifadesi düşmancaydı. "Hepimiz ağızımızda gümüş bir kaşıkla doğamayız."

"Kahretsin Daisy, şunu keser misin?" Onunla geçirdiği berbat on dakika boyunca tüm duyguları kaynıyordu. "Ben zengin değilim, tamam mı? Arkadaşlarıma kıyasla beş parasızım."

"Eğer bana dört bin dolarlık bir çek yazabiliyorsan, inan bana beş parasız değilsindir. Beş parasızlığı bilirim. Reggie senin çekini yatırana kadar hesabımda tam olarak yüz otuz sekiz dolar kırk bir sent vardı."

"Öyle mi? Bu durumda, bana karşı çok daha nazik olacağınızı düşünüyorum."

Kaba bir ses çıkardı. "Oh, lütfen, bana bir iyilik yap. Bunun olmasını beklerken nefesini tut."

"Bana öyle geliyor ki kurdu tek başıma kapından uzak tutuyorum, tatlım."

Onun gözlerinin içine baktı ve "O zaman sana her baktığımda tek düşünebildiğim şeyin ne kadar büyük dişlerin olduğu olması komik değil mi büyükanne?" dedi. Üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. "Ve yine de senin yanına taşındım."

Nick onun kahvaltı barının arkasından çıkışını izledi ve, "Dinle Daisy, belki de aramızdaki buzları eritmeliyiz," dedi.

Kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, öne doğru eğilerek daha önce sandığın üzerine koyduğu çantanın tokalarını açtı. Başparmağını kapağın üzerine koyarak ona baktı. "Neyin havasını temizlemek için?" Kapağı kaldırdı ve içine uzandı.

Nick gözlerini kaçırdı, sonra tekrar kızın profiline baktı. "Mo'nun düğün gecesi hakkında konuşmalıyız." Ondan bir özür dilemenin zamanı çoktan gelmişti.

Daisy daha az yapmak isteyeceği bir şey düşünemiyordu. Ayağa kalktı, yüzünde cesaret vermeyen bir ifade ve çantasından çıkardığı tabancayı yanında tutarak onunla yüzleşti. "Çok zeki olamazsın," dedi açıkça, "yoksa o gece elimde bir silah olduğundan hiç bahsetmezdin." Özellikle de o el, silahı onun yalancı kalbine doğrultma arzusuyla titrerken. Döndü ve silahı dikkatlice kutudaki yuvasına geri yerleştirdi. "Şanslısın ki ben bir profesyonelim."

"Dinle, tek söylemek istediğim-"

"Ne söylemek istediğin umurumda değil, tamam mı? Bırak artık."

"Kahretsin, Daisy, ben-"

Kasten onu duymazdan gelerek banyoya yöneldi. Kapısı kilitli ve sesini bastırmak için koşabileceği bir suyun olduğu birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Adam zorlamaya devam etmeye kararlı görünüyordu ve bu durumun onu geri dönülemez aptalca bir davranışa sürüklemesinden korkuyordu. Hiçbir şey onu Nick'le geçirdiği o geceki kadar sinirlendirmemişti ve en akıllıca şey, kişisel düzeyde karşılık verme arzusundan kurtulana kadar kendini bu durumdan uzaklaştırmak olacaktı. Kurşun geçirmez bir yelek gibi profesyonelliğini etrafında toplaması gerekiyordu.

Kolu aniden çelik gibi bir kavrayışla yakalanıp onu etrafında döndürdüğünde, düşünmek için durmadı; sadece tepki verdi. Sırtını adamın önüne dayamak için dönerek kolunu kavradı, büktü ve bir çırpıda öne eğildi.

Nick onun omzunun üzerinden takla atarak birkaç metre süzüldü ve sırt üstü yere düştü.

Bölüm 3

"Lanet olsun, Daisy!" Nick dirseğinin üzerinde doğruldu ve dikkatli bir nefes aldı. "Tek yapmak istediğim özür dilemektir."

"Bunu önemseyen biri için sakla."

"Çok önemsiyor olmalısınız, yoksa nefesimi kesmeye çalışmazdınız."

Esprî yapmadan güldü. "Kendini övme. Bir zamanlar önemsiyordum ama artık önemsemiyorum."

Yine de eğilip ona elini uzattı ve elini tuttuğunda onu ayağa kaldırdı. Bu

Bir an sonra elini bıraktığında elinin sıcaklığını özlemek gülünçtü ama özlemişti.

"Bu anlaşmanın yürümesinin tek yolu aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel tutmamızdır," dedi soğukkanlılıkla. "Ve tamam, kabul ediyorum, belki de bu başlangıç için pek de uygun bir yol değildi." Omuz silkmesi Nick'e pek de pişmanmış gibi gelmedi ve çenesini kaldırarak ekledi: "Bu işin peşini bırak Nick. Benimle yattıktan sonra beni terk ettiğinde istediğini aldın." Arkasını döndü.

Tanrım, düşününce bu neredeyse komikti. Yürüyüp gitmemişti; kaçmıştı ve bu tamamen kendini savunmak için yaptığı bir hareketti.

Hayatı boyunca babasının eşlerini bir çocuğun Pez dağıtıcısından geçirdiği gibi geçirmesini izlemiş ve bunun yarattığı tahribatı görmüştü. Genç yaşta asla evlenmeyeceğine karar vermişti ve çeşitli üvey kardeşlerini tanımak için zahmete girmekten bile vazgeçmişti, çünkü hiçbir zaman çabasına değecek kadar uzun süre yanında olmamışlardı. Mo, iyi ve kötü günlerinde yanında olacağına güvenebileceği tek kişiydi.

Sonra, üniversiteden mezun olduğu yıl Daisy hayatlarına girmişti.

En başından beri, kendisinden önce gelip geçen üvey kardeşlerinden farklı olduğunu kanıtlamıştı. Varlığını hissettirmeye başlamadan önce Coltrane malikânesinde bir saat bile geçirmemişti. Daha on altı yaşındayken açık sözlü ve tavırlıydı. Koridorlarda koşturuyor, mobilyaların üzerinde zıplıyor ve dokuz numara ayaklarını bir kanepeye ya da sehpaye koymayı aklından bile geçirmiyordu. Mo'yla birlikte yapmaya cesaret edemedikleri her şeyi yapmıştı. Onda bir şeyler vardı, ona yaklaşan herkesi kendine çeken sıcak bir nitelik ve Mo ile onun kız kardeşi olmak için bir köpek yavrusu kadar hevesliydi.

Belki de kendi duygularını kontrol altında tutmaya her zaman çok dikkat ettiği için, onun dağınık ve taşkın duyguları içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Sadece onun sınır tanımayan kahkahalarına değil, fırtınalı öfkelerine de kapılmıştı ve kendini dizginleyememesi ona yaklaşmak için can atmasına neden olmuştu. Ama hisleri hiçbir zaman kardeşçe olmamıştı ve bu -bir an bile şüphe etmemişti- tehlikeli bir şeydi. Bu yüzden evde olduğu zamanlarda onu uzaktan izlemiş, ama yaptığı her teklifi dikkatle geri çevirmişti.

Doğru bir karar olduğu da ortaya çıkmıştı, çünkü anne babalarının evliliği birinci yıldönümüne birkaç hafta kala bozulmaya başlamıştı. Ve babamın yeni bir nafaka ödemesine mahkum olmama kararı ve ardından yaptığı entrikalar sayesinde, Daisy ve annesi o tarih gelmeden toparlanıp gitmişlerdi.

Nick, Daisy'nin kanepeye oturup başka bir tabanca almasını, tabancayı etkili bir şekilde kırıp açmasını ve içinde Tanrı bilir ne aramasını izledi. Kanepeye dik aç yapan koltuğa oturdu ve fotoğraf makinesini gözlerine doğru kaldırarak vizörden ona baktı. Birkaç kare çekti ve kadın başını kaldırıp baktı.

"Fotoğrafımı çekme."

"Neden olmasın? Yüzünü her zaman sevmişimdir."

Kadın adama kaşlarını çattı ve adam da bir el ateş etti. Bunun için kavga etmeye değmeyeceğine karar vermiş olmalı ki silaha geri döndü, doldurdu ve yuvasına geri yerleştirdi, sonra başka bir silaha uzandı.

Onun yüzünü ilk gördüğü andan itibaren hep beğenmişti. Etkileyici ve karakter doluydu. Hershey's-Kisses renginde iri gözleri ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Saçlarından birkaç ton daha koyu olan kaşlarının dış köşeleri yukarı doğru kalkıktı, burnu belirgindi ve

Yumuşak ağzı, çenesinin inatçılığıyla dengeleniyordu. Daisy'nin düşünceleri genellikle tüm dünyanın yüzünde okuması için oradaydı, ancak istediği zaman onları gizlemekte ustalaştığı açıktı. Bir fotoğraf daha çekti.

"Şu aptal kamerayı yere bırakır mısın!" Daisy ayağa fırladı, silahını kot pantolonunun önündeki iç kılıfına soktu ve kabzasını kazağının eteğiyle kapattı.

Nick kamerayı indirirken yumuşak bir sesle, "Bu aptal kamera yüzünden sana dört bin dolar verdim," dedi.

Huzursuzca hareket etti. "Bir süreliğine buradan çıkmak istiyorum. Gidip arazide yürüyelim. Buranın etrafındaki duvar oldukça sağlam görünüyor, bu yüzden dün Koca'nın haydutlarının buraya nasıl girebildiğini görmek istiyorum."

"Evet, tamam." Ayağa kalktı, hafıza şeridindeki küçük gezintisinden vazgeçtiği için mutluydu. Daisy haklıydı: ilişkilerini tamamen profesyonel bir zeminde tutmaları gerekiyordu.

Bu yüzden yapması gereken son şey, dokuz yıl önce kız kardeşinin azalan düğün resepsiyonunun on kat yukarısında, Blondie ile bir otel odasında geçirdiği o akşamı tekrar ziyaret etmektir.

Reid Cavanaugh karısını çalışma odasına kadar takip etti. Mo'nun rakamları saydığı masaya doğru yürüdü ve elindeki kâğıdı onun önündeki cilalı yüzeye vurdu. "Bunun ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Parmak ucuyla rakam sütunundaki yerini işaretledi ve önce onun yüzüne, sonra önündeki yasal belgeye baktı. Sonra tekrar ona baktı ve Reid'in midesi düğümlendi. Tanrım, bugünlerde inanılmaz derecede havalıydı. "Ödenmiş bir kredinin ihbarı."

"Sizin

tarafınızdan

ödendi." "Evet."

"Orijinal kredi belgelerinin herhangi bir yerinde senin adın var mı Maureen?"

"Hayır, ama-"

"Hayır, nokta. Benimki öyle. Kredi için kefil oldum." Ellerini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve kadının berrak mavi gözlerinin içine baktı. "Sen değil. Ben."

"Hepsi çok iyi Reid, ama Pettigrew'a Cavanaugh Bank aracılığıyla borç vermediğini fark ettim."

"Bu doğru. Kredi komitesini tatmin edecek uygun teminata sahip değildi."

"Yine de şahsen kefil oldunuz

mu?" "Paraya ihtiyacı vardı, Mo."

"Her zaman paraya ihtiyaçları var, Reid! Tanrım, çok yumuşak bir dokunuşun var! Ve her beleşçi eski okul arkadaşı bunu bilir. Pettigrew'un ne gibi bir acil durumu oldu da aniden yeni bir polo midillisine ihtiyaç duydu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun, yoksa ahlaki üstünlüğünle orada oturup iğneleyici sözler söylemeyi mi tercih edersin?"

"Paramızı profesyonel olarak asla değerlendirmeyeceğin birine borç verdin!"

"Demek bugün bizim paramız söz konusu, ha? Son birkaç yıldır mali durumumuzla ilgili yaptığın tüm atıfların kesinlikle senin ya da benim paramla ilgili olduğunu düşünürsek, bunun biraz ikiyüzlü olduğunu düşünmüyor musun? Ayrıca, geri ödeyecektir."

"Geçen gün telefonda birine Pettigrew'un temerrüde düştüğünü ve sizi zor durumda bıraktığını söylediğinizi duydum." .

"Ve eğer birkaç dakika daha kulak misafiri olsaydınız ya da telefonu kapattığımda benimle konuşma zahmetine katlansaydınız, sonunda onun bu iş için iyi olacağını bildiğimi söylediğimi duyardınız."

Kadın ona çok iyi yaptığı o acıyan bakışını attı ve adam onun rüya gördüğünü düşündüğünü anladı. Yine. Kadının onun muhakemesine olan inançsızlığının devam etmesi onu fena halde kızdırmıştı. "Bu benim sorunumdu, Mo! Pettigrew gelene kadar bir acil durum planı üzerinde çalışıyordum ama bunu kendi başıma halledebileceğime güvenebilir misin? Tabii ki hayır. Bunun için kime teşekkür etmeliyim acaba? Tahminimce Büyük Baba'ya, eğer sen ve kardeşin bir şeyler yapabiliyorsanız. Siz ikiniz işlevsizliğe eğlenceyi geri getirdiniz."

Yanakları kızararak ayağa fırladı. "Bu çok alçakça. Ve adil değil." Onları ayıran boşluk bir an önce olduğundan çok daha dardı ve duygularla çatırdıyordu.

Öne doğru eğilerek onları daha da yakınlaştırdı. "Belki öyle, ama aynı zamanda tam isabet. Evliliğimizdeki karmaşanın etrafından çok uzun süre dolandık. Baban duygusal açıdan berbat biriydi, bu yüzden Nick ne zaman bir ilişki ciddileşmeye yüz tutsa hemen uzaklaşıyor. Ve sen" - mizah yapmadan güldü - "ne olursa olsun acı sona kadar benimle kalmaya oldukça kararlısın, değil mi Mo? Baban gibi olmakla suçlanmanı kesinlikle istemeyiz."

Yanakları kırmızıdan beyaza döndü. "Mesele gerçekten bu mu? Boşanmak mı istiyorsun?"

"Tek istediğim bana sadece bir dakikalığına inanmanız. "Bana bir dakika bile olsa inanmanı istiyorum.

Bu aile, annesinin kendisini kurtarmasına ihtiyaç duyan beceriksiz bir genç değil." Tek istediği eski Mo'sunun geri dönmesiydi ama o gideli uzun zaman olmuştu ve tek bildiği sonsuza dek gitmiş olduğuydu. Çok mutlu, sevgi ve umut dolu başlayan evlilikleri bir süre sonra durgunlaşmış ve bayatlamıştı. Eskiden yükümlülüklerinden alabildikleri her anı birlikte geçirirlerdi. şimdi ise birbirlerini nadiren görüyorlardı. Ve bir zamanlar onun en sevdiği özelliği, ihtiyaı olan bir arkadaşına yardım eli uzatma konusundaki iyimser istekliliği, aralarını açan şeyin ta kendisiydi. Bu da onun nasıl olduğunu düşündüğünüzde ironikti. herkesin sorunlarını çözmek için sürekli devreye giriyor.

"Seni anlamıyorum," dedi hayal kırıklığı içinde. "Başının üstündeki çatıyı ya da masandaki yemeği asla riske atmadım. Senin bu işe karışmaya hiç hakkın yoktu, bu işi kendi haline bırakmalıydın."

Tereddüt etti ve sonra ona sıkı bir gülümseme verdi. "İnan bana, tam olarak bunu yapmış olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. şimdi izin verirseniz, yapmam gereken epeyce iş var." Başka bir şey söylemeden yerine oturdu ve sanki o hiç var olmamış gibi rakam stnlarını saymaya devam etti.

Bölüm 4

SALI

Daisy uyandığında Nick'i kanepenin yanına çömelmiş, yüzünü onunkine bir adımdan daha az mesafede buldu. Bir yemin mırıldanarak doğruldu, eli yastığın altından silahına uzandı ve bakışlarıyla daireyi taradı. "Ne oldu? Ne oldu? Biri içeri girmeye mi alışıyor?"

Hemen cevap vermedi. Bakışlarını takip ettiğinde, battaniyesinin kaydığını ve tankın bir kısmının ortaya çıktığını gördü

üstünü ve külotunu çıkardı. İkisi de son derece açık olmamasına rağmen, kanepenin ucuna doğru dik bir şekilde itti ve sinir uçları boyunca artan bir farkındalıkla hatalı örtüyü boynuna doğru çekti. "Ne istiyorsun Nick?"

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim."

Tirizli pencerelerden süzülen sabah ışığı, kalın kahverengi saçlarındaki altın, kızıl ve maun renklerinin ince çizgilerini seçiyordu. Aşırı uzun ve cetvel gibi düz olan bu saçlar, bir hayvan postunun zengin gürlüğüne sahipti.

Parmaklarını kızın yüzüne doğru şıklattı. "Dünya Sarışın'ı arıyor." Kadın gözlerini kırptırdı ve adam, "Kırk beş dakika içinde çıkmamız gerektiğini söyledim. Duş almak istiyorsan şimdi alsan iyi olur. Siz kadınların bir yere gitmek için hazırlanmanızın ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum."

Gözlerindeki uykuyu sildi. Onun aptal çatlağına hak ettiği ilgiyi göstermeyerek, konuşmadaki ilgili tek kelimeye kilitlendi. "Gitmek mi? Nereye gitmek için?" Kocaman bir esneme çenesini çatlattı ve tiksintiyle başını salladı. "Özür dilerim. İlk kahvemi içmeden önce pek iyi çalışmıyorum."

"Sana bir tane yapacağım. Sen git duşunu al." Mutfağa doğru yöneldi.

Battaniyeyi omuzlarına sararak bir eliyle kapattı, diğer eliyle de silahını çıkardı. Sonra onun peşinden yürüdü. "Dur bir dakika. Kırk beş dakika içinde ayrılmamız gerektiğini söylerken ne demek istedin?"

Nick Rolex'ine baktı. "Kırk, şimdi."

"Önemli olan numara değil, Coltrane. Hiçbir yere gitmeni tavsiye etmiyorum. Bazı parametreler oluşturmamız gerekiyor."

güvenliğinizi sağlamak."

"Bunu hareket halindeyken yapman gerekecek, tatlım. Onurlandırmam gereken taahhütlerim var."

"Ne gibi? Ateşli bir randevun mu var?" Hiç iyi değil Daisy. Profesyonelliğini unutma.

"Hayır," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Arka arkaya planlanmış fotoğraf çekimlerim var."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bu randevuları mümkün olduğunca azaltmanı şiddetle tavsiye ederim. Yaptığım işte çok iyiyim Nick, ama ben sadece bir kişiyim ve ne zaman insan içine çıksan risk faktörü katlanarak artıyor."

"Elinden geleni yap Daisy. Bu fotoğraf çekimlerine aylar önce söz verdim ve bir iki tanesi dışında hepsi tarihe özel etkinlikler için ve ertelenemezler."

"Onları başka bir fotoğrafçıya gönderin."

Az önce öğüttüğü çekirdekleri filtreli bir damlama konisine döktü, koniyi cam bir tencerenin üzerine oturttu ve bir Insta Hot musluğunun altına tuttu. Ona bakarken buhar yukarı doğru süzülüyordu. "En iyisini istiyorlar."

Homurdandı. "Ve -ne? -Annie Leibovitz müsait değil miydi?"

"Ah." Yüzünde bir sırtıma belirdi ve ölümcül bir yara almış gibi bir elini kalbinin üzerine koydu. Önündeki tezgâha bir kahve fincanı bıraktı ve cezveye uzandı. Fincan dolduğunda ona baktı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onlara söz verdim."

İç çekti. Birine söz vermek onun anladığı bir kavramdı. Sadece onun bunu yapmasına şaşırmıştı. Battaniyeyi elinin geçebileceği şekilde yeniden düzenledikten sonra silahı tezgâhın üzerine koydu ve bardağı aldı.

Nick bakışlarını onunkilere dikti. "Bunu kahvaltı masasına taşımak gerçekten gerekli mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen hayır. Ama kocamın haydutları buraya girseydi ve ben de tabancayı kanepenin yanında bıraksaydım kendimi aptal gibi hissetmez miydim?" Hem tabancayı hem de kupayı nasıl taşıyacağını ve battaniyesini nasıl çıkarmayacağını düşündü. Kupayı tezgâha geri koydu ve Nick'e sırtını dönerek battaniyeyi gövdesine sardı, köşesini sol koltuk altına sıkıştırdı. Sonra hem silahı hem de kahveyi almak için geri döndü. "Ben gidip hazırlanayım." Kahvesini yudumlayarak banyoya doğru yöneldi.

"Otuz üç dakikanız var."

Arkasına bakmadan, duyduğunu belirtmek için silahın namlusuyla küçük bir daire çizme hareketi yaptı.

"Ciddiyim Daisy. Beni geç bırakmayacaksın." "Evet, evet, evet."

On beş dakika içinde giyinmiş, dişlerini fırçalamış ve ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru taradığı yerde yeni tarak izleri bırakarak dışarı çıkmıştı. Kadınların neden bu kadar kötü bir şöhrete sahip olduğunu bilmiyordu. Reggie ve birlikte takıldığı diğer erkeklerin hazırlanması ondan çok daha uzun sürüyordu. Tabii adil olmak gerekirse, çoğu kadın özentisiydi.

Nick'in ipek karışımı tişörtünü, flanel pantolonunu ve yapılandırılmamış keten ceketini not etmişti ve kendi kot pantolonunu, botlarını ve beyaz tişörtünü giydirmek için altın rengi yün blazer ceketini taşıyordu.

Giymeden önce ön koluna bir bıçak bağladı ve silahını iç kılıfına soktu.

"Sen sıradan bir yürüyen cephaneliksın, değil mi?"

"Hazırlıklı olmayı severim, kötü adamlara bu kadar kötü olmayı bırakmalarını söylemenin işe yaramaması ihtimaline karşı." Sonra içtenlikle ekledi, "Dışarı çıkmasanız gerçekten daha iyi olur. Randevularınızın ertelenemeyeceğinden emin misiniz?"

"Çoğunu. Ama sen duş alırken, olabilecek birkaçını yeniden planlamaya başladım." Anahtarlarını aldı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Arabanı mı alıyoruz?" Onun başını sallaması üzerine, "O zaman bir şey daha alayım" dedi.

"Dur tahmin edeyim, bazukanı unuttun."

"Çok komiksın, Coltrane." Yatak odasına koştu ve çantalarından birinden bir şey çıkardı. Oturma odasına döndüğünde, aletin iki parçasının etrafındaki cırt cırtlı kayışı çıkarıp birbirine vidaladı ve elinde bir ucunda açılı bir ayna olan uzun bir direk kaldı. Nick büyük bir spor çantası taşıırken, Nick hemen yol vermeyince ona sürtünerek önüne geçmek için acele etti. Bu kadar yumuşak bir hayat süren biri için Nick'in güzel giysilerinin altında kendini son derece sert hissettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. "Bırak önünden gideyim."

"Hey, elbette, bebek yüz, önce bayanlar."

"Burada dikkate almamız gereken cinsiyet değil, Coltrane; profesyonel." Elini silahının üzerine koyarak merdivenin küçük sahanlığına çıktı ve özellikle gölgelere dikkat ederek bahçeyi ve yolu taradı. "Tamam. Her şey temiz."

Nick çantasını taşıyarak dışarı çıktı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." "Öyle hissetme. Bugün kolun nasıl?"

Sol elini sıktı ve açtı. "Daha güçlü hissettiriyor."

"Evet?" Merdivenlerden inmeye başladı. "Bilek güreşi yapmak ister misin?" "Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim."

"Onu masaya sabitlememden mi korkuyorsun?"

"Sen gerçekten de iğrenç bir budalasın, biliyor musun sarışın?" Garaja girdiklerinde neredeyse topuklarına basarak yürüyordu.

Kısa bir süre durdu ve gölgelerin içine bakarken yanından hızla geçip gitmesini engellemek için kolunu uzattı. Adamın diyaframı kaslı ve sıcaktı ve bir an sonra kolunu indirdiğine memnun oldu. "Tamam, hangi araba senin?"

"Porsche."

"Anlaşıldı. Bir kontrol edeyim, sonra gideriz." Sopasının aynalı ucunu arabanın altında baştan aşağıya gezdirdi.

"Bomba mı arıyorsunuz?"

"Evet." Aynalı bölümü aracın altından çıkardı ve aleti parçalayarak parçaları cırt cırtlı kayışıyla tekrar birbirine bağladı. "Kaputu aç."

İstedici gibi yaptı ve kadın motor bölümünü gözden geçirdi, sonra arabaya tırmandı ve eğilerek gösterge panelinin altına baktı. Sonunda koltuğunda doğruldu. "Tamam, temiz."

Anahtarı kantağa yerleştirirken "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Onun iğrenmiş yüz ifadesi karşısında sırtıtmak zorunda kaldı. "Biliyor musun, gelecekte bu tür şeylerden kaçınmanın kesin bir yolu var, Coltrane."

Ona temkinli bir bakış attı. "Sormaktan korkuyorum." Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. "Tamam, ne olacaksa olsun. Gelecekte bu tür şeylerden nasıl kaçınabilirim?"

"Bir dahaki sefere seni böcek kulağından daha tatlı bulan evli bir kadın bulursan? Pantolonunun fermuarını açık tut."

* * *

Mo müşterilerine el sallayarak veda etti, onlara az önce gösterdiği Pacific Heights'taki malikanenin anahtar kutusunu kilitledi ve arabasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, sonra elini arabanın tavanına koyarak bir süre öylece durdu, tepeden aşağıya, planetaryuma ve ötesindeki sisle örtülü körfeze baktı.

Karışmaya hakkın yoktu, diye Reid'in sesini yüzüncü kez duyar gibi oldu. Onu rahat bırakmalıydın.

Tanrım, ne kadar da isterdi. Ama hayır, hemen devreye girip Reid'in sorununu onun yerine çözmek zorunda kalmıştı - bunu yapma şeklinin suç olduğunu ve Reid'in bunu bilse ona kesinlikle teşekkür etmeyeceğini bir kenara bırakarak. Ve tabii ki bu tamamen başka bir sorundu. Hatta belki de en büyük sorun.

Ona ne yaptığını söylemeliydi. Ona söylemek istemişti ama sonra gururu çirkin yüzünü göstermiş ve anlamasını sağlamaya çalışmadan çalışma odasından çıkıp gitmesine izin vermişti. Hayır, bundan daha kötüsünü yapmıştı. Onu kovmuştu.

Bu ailenin katkıda bulunan bir üyesi gibi muamele görmek istiyorum, annesinin onu sıkıştığı yerden çıkarmasına ihtiyaç duyan beceriksiz bir ergen gibi değil.

"Kapa çeneni Reid," diye mırıldandı ve arabaya tırmanıp kapıyı kapattı. Bunu yapmadı. Yaptı mı?

Para konusunda endişelendiği doğrudu. Babası, o büyürken, içinde yaşadıkları çevrenin zengin yaşam tarzına rağmen onları ödeme gücünün sınırında tutmuştu. Ve bu, arkasında Cavanaugh bankacılık servetinin ağırlığı olan Reid'in anlayamadığı bir endişeydi. Belki de Reid'in başının etini yemişti ama Reid, anlatacak üzücü bir hikâyesi olan herkese güven fonunu savurma konusunda çok nazik davranıyordu. Cavanaugh Realty'yi kurmasının nedeni buydu ve güvenliğe ihtiyaç duyduğu için özür dilemeyecekti.

Eğer onu gerçekten önemsiyor olsaydı, en başta onu bu duruma sokmazdı. Ancak korkusu mali sorumluluk konusunda başının etini yediği her seferinde verdiği yanıt, kendi uğraşlarına çekilmek olmuştu. Bu da ona kendi becerilerini ulaşabileceği en üst seviyeye kadar geliştirmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Ancak o zaman bir daha asla alacaklılardan bir adım önde olma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağından emin olabilirdi.

Mo espri yapmadan güldü. Bu oldukça ironik bir durumdu. Çünkü o çok övülen verimliliğinin şimdi onu getirdiği yere bir bakın.

Kontak anahtarına uzandı ama sonra arabayı çalıştırmadan sürücü koltuğuna geri oturdu. Yolcu penceresinden dışarı bakarak körfezin üzerindeki sisin dağılmaya başlamasını ve zayıf bahar güneşinin içeri girmesini izledi.

O ve Reid birbirlerinden o kadar uzaklaşmışlardı ki, Reid'in borcunu ödeme arzusunun gücü onu şaşırtmıştı. Ve

Gerçek şu ki, onun başına kötü bir şey gelmesi düşüncesine bile katlanamıyordu.

Boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkardı. Her nedense onun adının çamura bulanmasının iyi bir şey olduğunu düşüneceğinden şüpheliydi. Tutuklama emri kapılarına dayanmadan önce, borcunu ödemek için ne yaptığını ona gerçekten anlatmak zorundaydı.

Ama henüz değil.

Az önce konağı gösterdiği çift bu konuda çok hevesliydi. Birkaç gün daha dayanacaktı ve belki de, eğer çok şanslıysa, Reid'e her şeyi ne kadar berbat ettiğini söyleme ihtiyacı önemsiz hale gelecekti. Lütfen, Tanrım, önemsiz olsun. Ona ne kadar aptal olduğumu söylemek zorunda kalmayayım. Sadece iki ya da üç gün daha... Bunu istemek o kadar da zor değildi.

Sonra, eğer parayı bulamazsa, ona her şeyi anlatacaktı.

J. Fitzgerald Douglass aynadaki yansımasına hayranlıkla baktı. Çelik grisi saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti ve yanakları tıraşının yakınlığıyla parlıyordu. Göğüs cebindeki ipek mendili tam yerine oturana kadar düzeltti, ardından kravatını bir dakika ayarladı. Tamamen tatmin olana kadar aynanın bulunduğu dolabın kapağını kapatmadı ve kendisini bekleyen iki adamı selamlamak için döndü. Onların varlığı onu rahatsız etti.

"Seni işe aldığımda yaptığım anlaşma her zamanki gibi aynıydı: benimle telefonla irtibata geçecektin," dedi. "Bir daha buraya gelme. Eğer buluşmamız gerekirse, bunu başka bir yerde yapmak için her zaman ayarlamalar yapabiliriz." Bakışları onların ötesinde dolaştı. "Ancak, siz burada olduğunuz sürece, Jacobsen nerede?"

"Onu Coltrane'in beşiğine göz kulak olması için bıraktık."

"Mükemmel. Ne rapor edeceksin?"

Sherman tankı gibi yapılı olan ikisinden daha iri olanı şöyle dedi: "Dün sarışın bir hatun malikâneye girdi. Yürüyerek geldi ve ana evi ziyaret edecek bir tipe benzemiyordu. Coltrane'in yanına taşındığını düşünüyoruz."

"Seks hayatı umurumda değil Autry. Filmim nerede?"

"Karanlık odadan bir şey çıkmadı Bay Douglass. Coltrane'i konuşturamadan biri polisi aradı. Yine de hastaneye gitti."

J. Fitzgerald masasının arkasına oturdu. Çalışanlarını aynı şekilde davranmaya davet etmedi. "Hâlâ orada mı?"

"Hayır, efendim. Evine döndü. Gerçi bu sabah onu yakalayamadık, çünkü evinin etrafında dolaşmak imkansız hale geldi. Ana evdeki insanlar dışarıda dolaşan yabancılara karşı tetikte gibi görünüyorlar."

J. Fitzgerald kalın enseli bir adamdan diğerine baktı. "Ve sanırım bloğun her iki ucundaki ara sokaklarda gözetleme yapmak ikinizin de aklına gelmedi."

"Ha?"

Bir iç çekişi bastırdı. Sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Sanki onları beyinleri için işe almamıştı.

Yine de onlara verdiği işi bir an önce yapsalar iyi olur. Bu işin meyvelerinin

Bir  m r boyu emek vererek elde ettiği Şey, yoksul ve mavi kanlı bir fotoğrafçı tarafından mahvedildi.

Pazar  ğleden sonra bu ikisini işe aldığından beri Coltrane hakkında bazı Şeyler  đrenmiŐti. KeŐfettiđi en önemli Şey, köpekleri getirmek konusunda biraz aceleci davranmış olabileceğiydi. Bu talihsiz bir durumdu ama artık bu konuda bir Şey yapmak için çok geçti.

Karar verilmişti. Coltrane yalnız bırakılsaydı Pazar gecesı negatifleri yok edebilirdi ama Şimdi bunu yapmayacaktı. "Pek   , Şöyle yapacaksın." Kiraladığı adamların Coltrane'i gözlenmeden takip edebilecekleri ihtiyatlı bir yöntemin ana hatlarını çizdi. "Ne gerekiyorsa yapın," dedi onları kovarken. "O fotoğrafları istiyorum."

Bölüm 5

Bir kaza ve gaz Őebekesi üzerinde çalışan adamlar Pacific Heights ve Nob Hill arasındaki trafiği birbirine karıştırdı, böylece normalde beş ya da on dakika sürecek olan yol neredeyse otuz dakikaya  ıktı. Nick'in ilk randevusuna on beş dakika geç vardılar.

Daisy, Nick'in bu konuda gergin olduğunu anlayabiliyordu ama normalde kendisi de dakiklik konusunda aptal olmasına rağmen, pek de stresli değildi. Tabii ki bu onun m Őterisiydi, kendi müŐterisi değil ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyordu. Sırttı. Her halükarda, korna  alan Őoförler geride kalmıştı, kimse onları takip ediyor gibi görünmüyordu ve yumuşak bir iyimserlikle on beş dakikalık bir gecikmenin kimsenin gününü mahvetmeyeceğine karar verdi.

Yanılıyordu.

Trafikte otururlarken Nick, Morrison'ların yeniden çekim için programlandığından bahsetmişti. Hizmetçisi onları sabah odasına götürdükten sonra Bayan Morrison'ın onlara bildirdiği ikinci şey, bu durumdan hoşnut olmadığıydı. İlk şikâyeti geç kalmalarıydı.

Nick ve Daisy daha kapıdan çıkmadan, "Geç kaldınız," dedi. Yat mürettebatına özgü bir sportiflikle giyinmiş olan kadının neşeli görüntüsünü, zarif kaşlarını çatan çatık kaşlar yalanlıyordu. "Geç kalmaya tahammül edemem; bunu tamamen mantıksız buluyorum." Nick'in kusursuz görünümüne hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Belki de saçlarınızı kurutmak ve gardırobunuzla uğraşmak için biraz daha az zaman harcasaydınız, Bay Coltrane, randevularınıza gerçekten belirttiğiniz saatte gelebilirdiniz."

Daisy çenesinin düştüğünü hissetti. Her ne kadar Nick'le alıp veremediği olsa da, onun eksikliklerinden birinin kibir olduğunu kendisi bile söyleyemezdi. Muhteşem saçları ve sadece kendisine ait olan bir stil anlayışı vardı ama onun aynanın karşısında fazla zaman geçirdiğini hiç görmemişti.

"Sizi ilk etapta işe aldım efendim, çünkü Maria Beauchamp sizin San Francisco'daki en iyi değil, en profesyonel fotoğrafçı olduğunuzu söyledi." Bayan Morrison'ın ona bakışı alaycı denemeyecek kadar terbiyeliydi ama hoşnutsuzluğunu da aynı derecede iyi ifade ediyordu. "Profesyonel, size atfedeceğim en son özelliktir. Zaten bir kez zaman ayırdığımız bir şeyi yeniden planlamak için üç yoğun hayatı yeniden düzenlemek zorunda kaldık ve şimdi bir de üstüne bizi bekletiyorsunuz." Onaylamayan gözlerini Daisy'ye çevirdi. "Peki bu kim? Son seferinde tek başına gelmiştin."

Nick eşyalarını çantasından çıkarırken durakladı. "Bu Daisy Parker," dedi rahat bir tavırla. "Bugün bana yardım etmeyi kabul etti."

Oturmanızı hızlandırmak için. Daisy, bunlar Bayan Helena Morrison, kocası Herbert ve oğulları Donald."

Anne, baba ve bebek ayı. Donald'ın gerçek bir bebek olmaması dışında. Muhtemelen on üç ya da on dört yaşlarındaydı ve annesinin sümüklü davranışlarından utanmış görünecek kadar büyüktü.

Daisy yine de bu konuda yorum yapmadığı için ona puan verdi. O yaştaki çoğu erkek çocuğu, annelerinin ağzından çıkan her utanç verici cümleye karşı "Maaawm," diye mızızlanırdı.

Nick trafikten söz etti ama Bayan Morrison'ın onun mazeretleriyle ilgilenmediği açıktı. Daisy yarı yarıya Nick'in ona defolup gitmesini söylemesini bekliyordu, ama onun yerine saçmalamaya devam etti.

Helena Morrison aniden balık gözlerini Daisy'ye çevirdi, bakışları Daisy'nin kurudukça dikleştiğini hissedebildiği saç tellerine takıldı. "Ve bir sebepten dolayı profesyonelce giyinmekten muaf mı?"

Nick'in aksine Daisy arkasına yaslanıp bunu kabullenmek istemedi. Bir adım öne çıktı. "Biraz daha tutarlı olmayı düşünebilirsiniz hanımefendi. Bir nefeste Nick'i güzel giyindiği için kibirli olmakla suçlarken, sonra-"

"Kendi görünüşü için bir dakikasını bile ayırmayan bir arkadaşına sahip olduğu için aptal olduğunu mu söylüyorsun?" diye bitirdi yaşlı kadın soğukkanlılıkla.

"Kesinlikle." Tişörtüne, kot pantolonuna ve ceketine baktı, sonra Bayan M'nin onaylamayan bakışlarıyla karşılaştı. "Temizim ve düzgünce örtünüyorum. Bununla ilgili tam olarak ne derdin var?"

"Daisy, yapma." Nick aniden Daisy'nin kolunu sıkıca kavradı ve öne doğru adım atarken onu geride tuttu.

İlk eğilimi adamın elinden kurtulmak oldu. Yine de Bayan Morrison'a onu silkeleyip attığını görme zevkini tattırmak istemedi ve ayrıca, iki kadının arasına giren Morrison'ın gözlerinde, öfkesini yenmeyi başaran bir tür hüznün vardı. Kadın onun avuçları arasında sessizce durdu.

Nick onu bırakmadan Helena'ya döndü. "Oturumu tekrarlamak zorunda kaldığınız için özür dilerim Bayan Morrison," dedi nazikçe. "Ama telefonda da belirttiğim gibi, Pazar gecesi karanlık odama girildi ve geçen haftadan kalan tüm çalışmalarım mahvoldu."

"Peki bir insan neden aile portresi gibi önemsiz bir şeyi yok etmek istesin ki?"

"Nicholas Coltrane'in fotoğrafında önemsiz bir şey yok," dedi sessiz bir kibirle. "Size söyleyebileceğim tek şey bunun bir vandalizm eylemi olduğu. Vandalların neyi tahrip ettiklerine baktıklarından bile şüpheliyim."

"Hımm," diyebildi sadece, ama kuşkuyla doluydu ve Daisy, Nick'in hoşgörüsüne hayret etti. Eğer durumları tersine olsaydı bu kadar kibar davranmazdı. Kadın bir savaş baltasıydı. Sadece işini aşağılamakla kalmıyor, karanlık odasının dağıtılmasının Nick'in üzerinde en ufak bir kontrolü olmadığı bir şey olduğunu düşünmek de gülünçtü. Belki de en başta evli kadınlardan uzak durmanın ötesinde. Ama ona yeterince sık hatırlatıldığı gibi, bu konuda hüküm vermek ona düşmezdi.

"Bütün bir haftalık çalışmasını bedavaya yeniden yapmak zorunda kalması da zamanını en iyi şekilde kullanması anlamına gelmiyor, hanımefendi," derken kendini duydu. Nick'in eli bileğine kaymıştı ve onu uyarmak için sıkı, ama ekledi, "Bu gerçekten de ilgili herkes için talihsiz bir dayatma." Sonra kolunu nazikçe Nick'in elinden kurtardı.

Helena soğuk mavi gözleriyle onu olduğu yerde sabitledi. "Dediğin gibi genç kadın. Ama bu tür şeyler benim mahallemde olmaz, size söyleyebilirim."

Daisy güldü; elinde değildi. "Pacific Heights varoş sayılmaz, Bayan Morrison. Ve dört yılını polis memuru olarak geçirmiş biri olarak, suçun her mahallede olduğunu söylediğimde lütfen bana inanın. Henüz bundan muaf bir mahalle görmedim."

Kadın dikkatle saatine baktı. "Güneş batmadan önce başlayabilir miyiz?" diye sordu. "On iki kırk beşte randevum var."

Kahretsin, diye düşündü Daisy tiksintiyle. En yeni elbisenizin provasını kaçırmak zorunda kalmanız ne utanç verici. Fazladan bir on beş dakika bu kadar zahmetliyse, kadının neden yeniden randevu almadığını merak etti.

Nick'in, deneklerinden biri bu kadar bariz bir şekilde kafayı bulmuşken nasıl işe yarar bir şey bulacağını da merak ediyordu.

Ancak onu cidden hafife almıştı. Morrison'larla sessizce konuştu ve onları rahatlatmak için abartısız bir çekicilik kullandı. Önce erkekler gevşedi. Sonra Nick bugünkü fotoğrafların bazı bölümlerini geçen hafta çektikleri kadar iyi hale getirecek rötuşlar yapabileceğinden söz etmeye başlayınca Helena da gevşedi.

Daisy, kadının ilk gerçek gülümsemesiyle, aslında çok çekici olduğunu fark etti - hatta bir sürtük olmayı unuttuğunda oldukça güzeldi. Kısa kahverengi saçlarında kadın tipi kelliğin ilk aşamaları gibi görünen belirtiler vardı ama kusursuz bir şekilde düzenlenmişti. Cildi porselen gibi pürüzsüz, vücudu zarif ve yüz hatları çarpıcı bir şekilde orantılıydı.

İşin aslına bakılırsa tüm aile güzeldi. Bay Morrison uzun boylu ve seçkin görünümüydü, koyu renk saçları şakaklarında ağarmaya başlamıştı. Donald'ın kenarları hala biraz tamamlanmamıştı ama bir gün babasının boyuna ve annesinin yakışıklılığına erişeceğine dair umut vaat ediyordu.

Ve yakın görünüyorlardı. Daisy rahatlamaya başladıklarında onların birbirlerine dokunuşlarını ve yumuşak cesaretlendirici sözlerini izledi ve bunu anlamadı. Bayan M'nin her şeyi varmış gibi görünüyordu: para, güzellik, üzerine titrediği belli olan bir aile. Peki onu bu kadar mutsuz yapan neydi?

Nick oturmayı rekor bir sürede tamamlamayı başardı ve hemen çantasını hazırlamaya koyuldu. Daisy hafif şemsiyeleri toplamaya gitti. Onları Nick'in çantasına geri götürmek için döndüğünde Helena koluna dokunmak için uzandı. Daisy yaşlı kadına ihtiyatla baktı, Helena'nın burnunu kibirli bir açıyla yukarı kaldırdığını görünce daha da ihtiyatlı davrandı.

Bu yüzden Bayan Morrison derin bir nefes alıp, "Sadece şunu bilmeni isterim ki, kendini ve arkadaşlarını savunma şeklini takdir ediyorum. Özellikle de ikincisi. Sadakatin bir insanın sahip olabileceği en önemli özellik olduğunu düşünüyorum." Bir kartvizit tutan elini uzattı. "Buyurun. Salonumu denemek isteyebileceğinizi düşündüm. Muhtemelen saçınız için bir şeyler yapabilirler." Çenesi yukarı kalktı, sanki kendi seyrelen saçlarıyla ilgili bir ima bekliyormuş gibiydi.

Daisy ona gözlerini kırptırmakla yetindi, hâlâ gerçek bir iltifat olduğundan emin olduğu şeyi özümsemeye çalışıyordu. Elindeki hafif şemsiyeyi kolunun altına kaydırıp ve kartı aldı. "Teşekkürler... Sanırım." Kartı ceketinin cebine soktu ve diğer kadının gözleriyle buluştu. "Umarım randevunuza zamanında gelirsiniz."

Helena saatine baktı. "Biliyor musun, sanırım gideceğim."

Birkaç dakika sonra, Nick'in arabasının yolcu koltuğunda oturan Daisy ona doğru döndü. "Tamam. Kafam karıştı. Tam da birinin tam bir sürtük olduğunu anladığını düşündüğün anda. Bayan Morrison bana iltifat etti. Buna inanabiliyor musun? Kendimi savunmamı ve -şunu dinle- seni savunmamı beğendiğini söyledi. Oh, ve bak." Cebini karıştırdı. "Bana stilistinin kartını verdi. Saçımda insanları bu kadar rahatsız eden ne var ki?"

Nick gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Doğal sarışın olman dışında mı? Muhtemelen tırnak makasıyla kendin kesmişsin gibi görünüyor."

Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. "Öyle mi? Peki, ne demek istiyorsun?"

"Vay anasını." Nick güldü. "Öyle, değil mi?"

"Kimin bu salon işlerine ayıracak vakti var ki?" Ne diyebilirdi ki? Her nasılsa kızlık geni olmadan doğmuştu. Saç ya da makyajla uğraşmanın bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti. Konuyu değiştirmek istercesine, "Peki Bayan Morrison'ın olayı ne? Ders verebileceği drag queenler tanıyorum ve bugüne kadar onların olabildiğince şirret olduklarına yemin edebilirdim. Yine de sonunda ondan hoşlandım." Helena'nın yumruk yemeyi beklediği halde çenesini dışarı çıkarışında ona benzer bir ruh olduğunu fark etmişti.

"O kanser."

Şok ona çarptı. "Ne?" Sesi bir fısıltıya dönüştü ve Nick'e bakmak için koltuğunda döndü.

"Böyle davranmasının nedeni, saçları hâlâ duruyorken portrelerinin çekilmesini istemesiydi." Ona şöyle bir baktı. "Ve hâlâ buradayken."

"Aman Tanrım. Ne tür bir kanseri var?"

"Yumurtalık. Erken yakaladılar ve büyük ihtimalle tedavisinin sonunda iyi olacak. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Olmayabilir de."

"Peki bu öğleden sonra onu geç bırakacağınızı düşündüğü randevu?"

"Kemoterapi."

"Ah, kahretsin. Anladığım kadarıyla saçlarının seyreldesinin nedeni de bu."

"Evet. Geçen hafta daha fazla içti."

"Elbette. Bugünkü fotoğrafı geçen hafta çektikleriniz kadar iyi hale getirebileceğinizi söylediğinizde nihayet rahatlamış olması şimdi daha anlamlı geliyor." Birkaç sessiz an boyunca onu inceledi. "Ve onun bu durumu, sana çıkıştığında ona haddini bildirmemenin nedeni."

"Ben hiçbir müşteriye eğilmesini söylemem sarışın. Ücretlerimi ödedikleri sürece olmaz. Sırtımdan atarım ve onlara üretebileceğim en iyi fotoğrafı veririm." Bir ışığa yanaştı ve ona baktı, mavi bakışlarının şiddetiyle onu olduğu yerde sabitledi. "Bu bilgiyi belinizin altında tutmanızı bekliyorum."

Daisy homurdandı. "Kime söyleyeceğim, Coltrane-Reggie ve çocuklara mı? Eminim büyük bir yırtık atarlardı."

J. Fitzgerald'ın kiralık adamları Nick'in arabasının bulunduğu Pacific Heights'taki malikâneye dönerken arabanın telefonu çaldı. Autry telefona uzandı ve cevaplama düğmesine bastı. "Evet."

"Hey, Autry, ben Jacobsen. Coltrane ve dün gördüğümüz sarışın hareket halindeler. Daha önce trafik sıkışıklığında onları kaybettim ama birkaç dakika önce Nob Hill'de tekrar yakaladım."

"Bok yok mu?" Autry daha dik oturdu. "İyi iş, Jake. Neredesin?"

"Broadway'de, tünele yaklaşıyoruz."

"Tamam, o tarafa gidiyoruz. Onlarla kalın, biz de sizinle bağlantı kurmak için elimizden geleni yapacağız. Oh, ve Jacobsen?"

"Öyle mi?"

"Douglass, bu fotoğrafların ortaya çıkmaması için ne yapmamız gerekiyorsa yapmamızı söyledi."

Cep telefonu bağlantısı gidip gelmeye başladı. Ama Autry, Jacobsen'in bağlantı kopmadan hemen önce "Yakaladım seni" dediğini duymuş.

Bölüm 6

Öğle yemeği için durdular, ardından Nick'in günün son randevusuna gittiler. Trevorlar, Telegraph Hill'de muhteşem bir körfez ve Golden Gate Köprüsü manzarasına sahip lüks bir apartman dairesinde yaşayan yaşlı bir çiftti. Eudora Trevor, Daisy'nin hemen gardını almasına neden olan bir tür dik duruşa, sert giysilere ve doğal olarak aşağıya dönük bir ağza sahip, zayıf kemikli bir martinet görünümüne sahipti. Bu da dış görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini gösteriyordu,

Nick'in kendisini tanıtmamasının ardından yaşlı kadın onu son derece sıcak ve tatlı bir gülümsemeyle karşıladı.

"Ne kadar güzelsin! Stanley, Nicholas'ın genç kadınının kendini nasıl taşıdığına bir bak. Genç bir savaşçı kraliçe gibi." Daisy'nin elini okşadı. "Doğru duruşu görmekten çok hoşlanıyorum." Spor çantasının önünde çömelmiş, kapaklarını açmakta olan Nick'e döndü. "Şimdi bavulunu boşaltma canım. Stanley ve ben Golden Gate Park'ta fotoğraflarımızı çekmeni istiyoruz."

Daisy'nin kalbi sıkıştı. "Oh, ama-"

İçgüdüsel protestosu Eudora'nın ona dönüp, "Biliyorum, seninle orada buluşmayı ayarlamalıydık ve seni araba yolculuğundan kurtarmalıydık, ama havanın işbirliği yapacağından hiç emin değildim. Ama bu öğleden sonra hava çok güzel oldu, değil mi Stanley?" Stanley'nin cevap vermesine fırsat vermeden tatlı tatlı gülümsedi ve açıkladı: "Ellinci evlilik yıldönümümüzün anısına Nicholas'a fotoğrafımızı çektiriyoruz. Golden Gate Parkı da bizim için çok özel: ilk randevumuzu orada gerçekleştirmiştik."

Nick'in müşterilerinin isteklerini yerine getirmek için elinden geleni ardına koymayacağını bilen Daisy, telefonu kullanmak için izin istedi. Mahremiyet için Trevor'ların terasına çıktı, ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve ofis numarasını tuşladı.

"Parker Güvenlik."

"Reggie, çocuklardan müsait olan var mı öğren. Nick'in Golden Gate Park'ta bir fotoğraf çekimi var."

Reggie kaba bir ses çıkardı.

"Evet. Ben de aynı fikirdeyim. Bir röle gözetimi için yeterli sayıda adama ihtiyacımız olacak. Kimin müsait olduğuna bakın ve beni hemen arayın."

Ayağını yere vurdu, körfeze ve köprüye baktı, sonra dönüp güneşin ısıttığı korkuluklara yaslanarak Nick ve Trevor'lara baktı. Saatine baktı ve sabırsız bir nefes verdi. Sonra parmaklıkları iterek Fransız kapılarını açtı ve başını içeri soktu. "Nick, seninle biraz konuşabilir miyim?" Eudora ve Stanley'ye muhtemelen kimseyi kandıramayacak zoraki bir gülümseme verdi.

Dışarı çıktı ve ona temkinli bir şekilde baktı. "Sarışın, eğer Trevor'lar parkta fotoğraflarının çekilmesini istiyorlarsa, isteklerini yerine getirmekten başka çarem yok."

"Biliyorum."

Çenesi biraz düştü. "Öyle mi?"

"Evet ama parkın büyüklüğü göz önüne alındığında, gözetleme için yardıma ihtiyacım olacak. Adamlarımı hangi bölgeye yerleştireceğimi bilmem gerekiyor."

"Ben de senin o zarif mavi savaş botlarınla boğazıma atlayacağını sanmıştım." Gözleri ısındı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak ellerini kalçalarının iki yanındaki teras korkuluklarına koydu. Güneş, zengin kahverengi saçlarındaki kızıl ve kehribar tonlarını ortaya çıkarıp gözlerini Karayip denizinden daha mavi hale getirince Daisy'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Biliyor musun," dedi Nick usulca, "Eudora seni benim kızım sanıyor. Bu oldukça iyi bir kılıf. Belki de-" Kızın elleri onun sıcak, güçlü boynunun arkasına uzanınca Nick birden konuşmayı kesti.

Alçak bir sesle, "Şu balkondan aşağıya bir bak," diye davet etti ve görebilmesi için başını omzunun üzerinden çekti. Dairenin içinden bakıldığında muhtemelen çok samimi görünüyorlardı. İyi bir önlem için onun kulağını parmakladı.

"Çok dik." Ama pek de endişeli görünmüyordu. Başını çevirdi ve Daisy önce onun sıcak nefesini, sonra da boğazının kenarına usulca bastıran daha sıcak ağzını hissetti.

Omurgasında sıcak bir ürperti belirdi ve bir an için gözlerini kapattı. Sonra tekrar açtı ve uyarırcasına homurdandı: "Bana vücut fırlatma yeteneklerimi göstermek zorunda bırakmak istemezsin Coltrane."

"Hayır, bu hiç yaşamamak isteyeceğim şeylerin başında geliyor," diye kabul etti. "Taşaklarımın koparılıp köpeklere yedirilmesinden sonra ikinci sırada." Yine de geri çekilmek yerine dizlerini büktü, bu da boynunun biraz daha altındaki bir noktayı öpmesini sağladı. Saçları sıcak ve ipeksi bir şekilde çenesine ve boğazının kenarına değiyordu.

Daisy'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu ve adamın ona hissettirdiklerinden bu kadar hoşlanması onu dehşete düşürmüştü. Onu geri çekilmeye zorlamak için bıçağına uzanmak üzereydi ki cebindeki telefon çaldı - bu şanslıydı, diye düşündü, çünkü koruması gereken birini tehdit etmek muhtemelen profesyonel imajını desteklemenin en iyi yolu değildi.

Ellerini Nick'in geniş omuzlarına doğru kaydırarak onu itti ve Nick geri çekildi. Telefonu çıkardı ve tuşa bastı. "Evet!" Nefesi hızlı ve sığ geliyordu, Nick'e bakmak zorunda kalmamak için başını eğdi.

"Daise, John, Jere ve Benny'yi yakaladım," dedi Reggie. "Ama seni uyarmalıyım, Benny şu anda kızların üzerinde sürtük

kıyafet."

"Müsait olduğu sürece nasıl giyindiğı umurumda değıl." Sonra Reggie göremese de başını salladı. "Bu tam olarak doğru değıl, aslında biraz daha az dikkat çekici olmasını tercih ederdim, ama titiz olmayı göze alamam." Sakinleştirici bir nefes aldı ve dışarı verdi. "Bu duruma düşeceğimizi hiç hayal etmemiştim Reg, bu yüzden yanımda kulak indüksiyon sistemi yok. Yine de adamların her birine bir set vermeni ve birbirleriyle iletişim halinde olmalarını istiyorum. Koşullar elverirse birisinin beni atlatması için fazladan bir set gönder. Ne yapacaklarını biliyorlar."

"Kime dikkat etmeliler?"

"Etli butlu tipler. Bekle." Nick'e baktı. "Sana saldıranları tarif et."

Öyle yaptı ve kadın bilgiyi Reggie'ye iletti. "Çocuklara hedef olarak Nick'i tarif edin. Onlara kirli beyaz bir pantolon, benim açık kahverengi diyebileceğim ama sizin muhtemelen daha güzel bir şey diyeceğiniz bir tişört giydiğini söyleyin ve-"

"Ekru olabilir mi?" Reggie önerdi. "Mocha?"

"Evet, her neyse. Ayrıca üzerinde uğruna adam öldürebileceğin yulaf ezmesi rengi bir ceket var. Oh, ve bir kamera- kamerayı unutma. Bir saniye bekle." Ağzı lığı kapattı ve Nick'e baktı. "Bana parkın neresinde olacağımıza dair bir ipucu ver."

Nick bakışlarını Daisy'nin boğazında gümbürdeyen nabızdan çekti ve kaşlarını çatı. "Bilimler Akademisi'nin yan tarafındaki yol." Ellerini ceplerine soktu. Aklından ne geçiyordu ki?

Tamam, gerçek şu ki hiç düşünmüyordu. Daisy'nin güneş ışığında durduğunu görmüştü, ona kızgın değıldi.

Bir keresinde Eudora'nın haklı olduğunu düşünmüştü: genç bir savaşçı kraliçe gibi duruyordu. Boynunun kırılğan uzunluğuna ve ince kemikli bileklerine bakmış ve birdenbire narin tenli ve kötü saç kesimli orta boylu bir sarışınla ne işi olduğunu merak etmişti. Oyun arkadaşı rolüne, yani yatakta güreşilecek birine çok daha uygun görünüyordu. Kuşkusuz, geçmişleri ve en başta ona iş teklif ettiği gerçeği göz önüne alındığında, çocukça davranışları yepyeni bir derinliğe götürdü, ancak egosu, onu kesinlikle bir müşteri olarak gördüğünü bilerek keskin bir zing hissetti.

Onu kızdırabileceğinden, kendisine karşı tamamen kayıtsız olmadığından emin olması gerekiyordu, hepsi bu. Bu yüzden, onu bırakmakla tehdit etmek için yanına çektiğinde, o da akışına bırakmıştı. Onun boynuna sokulmak doğal ve doğru gelmişti ve en azından artık onun kayıtsız olmadığını biliyordu. Ve bu iyi hissettirmişti. Gerçekten iyi.

Bu düşünce onu kaskatı kıldı çünkü bu iyi bir şey değildi. İhtiyacı olan son şey, ikisinin de o geceyle ilgili anılarını canlandırmaktı.

Daisy cep telefonunu bir klik sesiyle kapattı ve bu onu hayal dünyasından kopardı. Gözleriyle buluştuğunda çenesinin kalkışını izledi.

"İşte benim kâr marjım gidiyor," dedi somurtarak. "Bana verdiğin avanstan faydalanmamam için karmaşık bir plan bu, değil mi?"

Kaşları kalktı. "Avukatlık ücreti sadece nihai masraflara karşı bir avans, bebek yüzlü."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Bunu biliyorum Coltrane. Ama yine de yeterince derine inersem, beni işe alma bahanenizin ardında haince bir neden bulacağıma bahse girerim."

Tüm mantığına rağmen, kadının şüphesizliği onu neşelendirdi. Ona sırtarak elini uzattı ve blazer ceketinin kolunu, bıçağının açıkta kalan kabzasını bir kez daha gizleyene kadar aşağı çekti. "Bunun bahanesi yok Daisy Mae."

"Benim adım-" diye kükredi.

"Evet, evet, evet. Hadi gel." Kapının koluna uzandı ve diğer elini uzatarak onu önüne kattı. "Trevor'lar kuşa güzelce gülümsemeye hazırlar."

O ve Stanley kendi arabalarıyla gitmek istedikleri için Kaliforniya Bilimler Akademisi'nin önünde buluşmaya karar verdiler. Trafik oldukça rahattı ve kısa bir süre sonra Nick Fulton'da bir park yerine sıkıştı. Daisy'yle birlikte caddeyi geçip Sekizinci Cadde'den parka girdiler.

Parkın hemen içindeki John F. Kennedy Drive'ı geçmek için arabalardan kaçarlarken "Bu delilik," diye mırıldandı.

Nick buraya en son geldiğinde cadde patenciler, bisikletliler ve yayalar için kapatılmıştı. Ama bu bir pazar günüydü. Daisy'nin bir gözünü yanından vızır vızır geçen arabalardan ayırmamasını, diğer gözünü de olası bir belaya karşı dikmesini izledi; etrafına baktığında bir düzine yönden gelebileceğini gördü. Bakışları çarpıştığında Daisy'nin ona attığı düz gözlü bakış tiksinti doluydu.

"Kendinizi bu kadar savunmasız bir yere bıraktığınızda bela için yalvardığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Doğrusu, onun aynı anda her şeye göz kulak olmaya çalışmasını izlemek Nick'in kendini oldukça savunmasız hissetmesine neden oldu,

Ama onun iyiliği için umursamazca omuz silkti. "Elinden gelenin en iyisini yap Daise."

"Her zaman yaparım, Nicky."

Dişlerini sıktı ama ona bir daha böyle hitap etmemeyi aklına not etti. Görünüşe göre bu lakabı sadece sekreteri gibi iyi dostları için kullanıyordu. "Ee," diye sorduğunu duyunca dehşete kapıldı, "Reggie'yle sevgili misiniz?"

Başını çevirdi. "Ne?" "Sen ve sekreterin-"

"Ne dediğini duydum. Bunun seni ilgilendirdiğini düşünmene inanamıyorum."

Özür dilemeden omuz silkti. "Bu beni merak etmekten alıkoymuyor."

Daisy etraflarını inceledi, sonra da caddeyi çevreleyen çalılar ve ağaçları taramaya geri dönmeden önce ona sondalı bir bakış attı. "O çok övülen Coltrane terbiyesine ne oldu?"

"İki ayağımla onların üzerinde duruyorum. Şu lanet soruya cevap ver."

"Hayır."

"Hayır, Reggie'yle çıkmıyorsun ya da hayır, soruya cevap vermeyeceksin?" Tahmin et bakalım, aptal.

"Hayır, Reggie'yle çıkmıyorum." Sesi bu fikir karşısında şok olmuş gibiydi. "O benim en iyi arkadaşım."

Çıktığı ya da çıkmadığı erkekler Nick için en ufak bir fark yaratmamalıydı ama yine de ruh hali hafifledi. Umarım

"Yine de belki bir gün daha derin bir Şeye dönüŐür." dedi.

Daisy'nin boğazından kısa, keskin bir kahkaha kaçtı.
"Mümkün değil, Coltrane. Reggie eŐcinseldir."

M kemm l. "Ah," dedi kayıtsızlık göstererek. "Muhtemelen değil o zaman." Yine de onun aşk hayatına duyduğu kuduz ilgi onu rahatsız ediyordu. Buradaki hikâye nedir, Ace? Onu kendin için istemeyeceğin kesin ama başka kimse de mi ona sahip olamayacak? Yemlikteki köpek gibi davranmak ona göre değildi. Hafif eğimli bir banktan aşağıya, tombul palmiye ağaçlarının ve bronz heykellerin yanından geçerek hızını artırdı.

De Young, Asya ve Bilimler Akademisi müzelerinin çevrelediği müzik salonuna girdikten sonra devasa ve süslü amfi tiyatronun önünden geçerek fıskiyeinin etrafından dolandılar ve yeŐillenmeye yeni başlayan budaklı ağaçlardan oluşan bir korunun içinden geçtiler. Varış noktalarına giden sığ merdivenlere yönelmiŐlerdi ki travesti yanlarına yaklaştı.

Nick bir an için onu yirmi dolarlık bir iŐçi kız sandı. Dikkatini  eken Şey ayakkabılarıydı. Daha önce hiç böyle bir Şey görmediği için bakışları ayakkabıyı giyen kişinin ayak bileklerinden daha yukarıya çıkmamıştı.

Yeni olduklarında muhtemelen zararsız bir çift siyah, sivri topuklu ayakkabılardı. Şimdi arkaları, giyen kişinin file  orapla kaplı topuklarının altında düz bir Şekilde ezilmiş, topuklu ayakkabıları katıra dönüştürmüştü. Çivili topuklar yere kırk beş derecelik bir açıyla indiğinden, bir insanın bunlarla gezinebilmesi Nick'i hayrete düşürmüştü. Büyülenmiş bir halde Nikon'u kaldırdı ve birkaç kare çekti.

Mercek sayesinde dikkati kişinin tamamına yöneldi. Siyah saçların zenginliğini ve uzman makyajını, egzotik eriğimsi gözleri ve güzel yüzü fark etti. Ayrıca

Fahişenin kalçalarının dar siyah mini eteğin altında var olmadığını, hafifçe eğilmiş bacaklarının fazla kaslı olduğunu ve çığlık atan pembe bir bluzun üzerinde yükselen çıplak omuzlarının bir kadına ait olamayacak kadar geniş olduğunu belirtti.

Sürüklenerek giyinmiş bir adamdı ve onlara doğru ilerlerken çantasındaki bir şeye uzanıyordu.

Daisy'nin kalçası Nick'in önünden geçerken ona değdi ve Nick onun silahını çektiğini görmeyi bekledi. Bunun yerine, Daisy ve travesti yan yana durduklarında, bir avuç dolusu siyah alet dikkat çekmeden el değiştirdi. "Teşekkürler Benny," diye mırıldandı ve yürümeye devam etti.

"Benim için zevk, Daise. Maaş çekini kullanabilirim." Travestinin bakışları bir an Nick'in üzerinde durdu, sonra arsızca gülümsedi. "Ooh." Yanından geçerken uzanıp sıcak pembe tırnaklarını Nick'in ceketinin kolunda gezdirdi ve sesi esintiyle geri geldi. "Reggie o yüzün hakkını verememiş. Parktan uzak duramayacak kadar aptal olduğu için yüzünün mahvolduğunu görmekten nefret ediyorum."

Daisy homurdandı ve Nick'le aynı hizaya geldi, ceketini kenara çekerek küçük bir Walkman'e benzeyen bir şeyi belinin kalçasına doğru kıvrıldığı yerden kot pantolonuna tutturdu. Blazer ceketinin yakasının alt tarafına bir mikrofon tutturdu ve kulağına bir kulaklık taktı. Nick, Bilim Akademisi'nin merdivenlerini tırmanmaya başladıkları sırada elinin ceketinin içine kayarak aletin bir düğmesine basmasını izledi. "Pekâlâ çocuklar," dedi alçak sesle, "herkes giriş yapsın ve bana nerede olduğunu söylesin."

"Telsiz mi?" Nick tahmin etti.

Daisy önce ona, sonra ötesine baktı, bakışları sürekli hareket halinde etrafı tarıyordu. "Buna kablosuz kulak indüksiyon sistemi deniyor. Ama evet, bu bir radyo."

"Gizli servis elemanlarının kullandıkları gibi, değil mi?"

Daisy destek ekibine, "Tamam, anladım," diye mırıldandı ve Nick'in sorusuna yanıt olarak başını salladı. "Kesinlikle." Onun ötesine baktı ve parmağıyla onu dürtmek için uzandı. "İşte Trevor'lar geliyor."

Yaşlı çiftle buluşmak için merdivenlerden aşağı indiler. Eudora yaklaşırken onlara tatlı gülümsemesini gösterdi. "Az önce çok ilginç bir insan gördüm! Keşke ayakkabılarını size tarif edecek kelimelerim olsaydı."

"Keşke neden adem elması olduğunu anlatacak kelimelerim olsaydı," diye mırıldandı Stanley kuru bir sesle, ama Eudora ona soran gözlerle baktığında ona nazıkçe gülümsedi ve elini sevgiyle okşadı. "Bana aldırma tatlım. Sadece saçmalıyorum." Daisy'ye göz kırptı.

Nick onları müzenin yanındaki patikaya götürdü ve Daisy, koridorun açık alanlarını ve sınırsız pusu potansiyelini terk ettiklerinde biraz rahatladı. Bahçe yollarının güvenliğini sağlamak çok daha kolay bir işti.

Yolun kenarındaki devrilmiş bir kütüğe geldiklerinde Nick durdu. "Buradan başlayalım. Eudora, Stanley, kütüğün üzerine oturun. Hayır, biraz aşağıya. İşte, mükemmel. Yeşillik harika bir fon oluşturacak." Çantasını yere bıraktı ve ekipmanları çıkarmaya başladı.

Daisy patikanın bir diğeriyle kesiştiği yere doğru ilerledi. Telsizindeki verici düğmesine basarak, "Benny, girdiğimiz patikanın girişine göz kulak ol. John, Jere, bizi geçin ve sonraki iki kavşakta pozisyon alın. Yerinizi aldığınızda durumunuzu bildirin."

Bir süre sonra John ve Jere yanlarından geçip gittiler. Bundan on beş dakika sonra Nick, Trevor'ları iç içe geçmiş patikalar ağında farklı bir noktaya taşıdı, bu da adamlarının yer değiştirmesini gerektirdi. Ama sonra ortalık sessizleşti. Kulaklıktan üç yardımcısının Nick'le ilgili övgü dolu sözlerini dinlerken bir yandan da gözlerini yollardan ayırmıyor ve Nick'in Trevor'ları gülümsetmesini izliyordu. Ve gizliden gizliye biraz daha az sessizlik istiyordu. Mesleki açıdan hareketsizlik arzu edilen bir hedefti. Ama kişisel olarak Daisy'ye bu işi kabul etmekle ne kadar aptallık ettiğini düşünmek için çok fazla zaman veriyordu.

Gerçekten de yeterince zaman geçtiğini, Nick'ten güvenmemeyi iyi öğrendiği için onun tarafından bir daha incitilme ihtimalinin ortadan kalktığını mı düşünmüştü? Ondan tekrar etkilenebileceğini?

Evet. Yapmıştı. Böyle bir kendini kandırmanın zihninde tek bir anlamı vardı, o da ahmaklıktı. Büyük, kalın, büyük harflerle.

Onu o otel odasında tek başına bıraktığı gecedan beri Nick'i düşünmemek için çok uğraşmıştı. Ve onu düşündüğünde, hatırladığı tek şey kötü şeylerdi. Onu sevdiğini söyledikten hemen sonra arkasını dönüp onu terk etmeden önce, seksin sancıları içinde söylediklerine inanmadığını ve artık büyümesi gerektiğini söylemesi gibi. Bir şekilde, bunun mutlak acısını hatırlamanın onu tekrar onun büyüüne kapılmaktan kurtaracağına inanmıştı. Onun ne kadar karizmatik olabileceği aklından çıkmıştı. Cazibesinin bolluğunu, mizahının cazibesini unutmuştu.

Her iki özelliğini de insanları kol mesafesinde tutmak için kullanıyordu ve kimsenin ne yaptığını fark etmemiş gibi görünmesi kişiliğinin gücü hakkında bir şeyler söylüyordu. Onun cazibesinin kendisinden başka hiç kimsenin yanında kaybolduğunu görmemişti. Bu onun ilk ipucu olmalıydı, ama aptal olduğu için

Bunu romantikleştirmiş, Nick'in birlikte kendisi olabileceği tek kişinin o olduğuna kendini inandırmıştı.

Ne kadar aptaldı.

Derin bir nefes aldı ve üfledi. Tamam. Hâlâ ona karşı birazcık ilgi duyuyordu. Bunu kabul etmek işin yarısıydı. Bununla başa çıkabilirdi. Onu boyun öpme menzilinden uzak tutarak işe başlayabilirdi.

Ama zihnini odaklamak için güvendiği o aksiyon neredeydi? Dövüşeceği kötü adamlar olsaydı işe yarardı; fiziksel çatışmalardan gelen adrenalin patlamaları cinsel hayal kırıklığına karşı mükemmel bir panzehirdi. Nick, Johnson'ın zina yapan karısının fotoğraflarını geri alma konusundaki kararlılığını abartmış gibi görünmeye başlamıştı.

Yine de, fotoğraf çekiminin sona ermeye başladığını gördüğünde ekibine bir röle gözetimi başlatmaları talimatını verdi. Jere, Benny'nin yol girişindeki yerine geçerken, Benny de Kennedy Drive'ın sınırını oluşturan çimenlik alana yöneldi ve John da onu takip etti. Nick'le birlikte Trevor'lara veda edip arabaya doğru ilerlerken Jere onların senkronizasyonundan gurur duyuyordu. Adamlar birbirlerini geçip tekrar geçiyorlardı, biri diğेरinin bıraktığı yerden devam ediyordu, böylece her zaman önde ve arkada gözünü dört açan biri oluyordu. Ve bu öylesine incelikle yapılıyordu ki Nick fark etmemiş gibi görünüyordu. Kocasının adamları buralardaysa, ki bu giderek daha da olanaksız görünüyordu, Daisy onların da fark edeceğinden kuşkuluydu.

Nick'in arabasına ulaştıklarında mikrofona, "Bu kadar yeter," diye mırıldandı. "İyi işti çocuklar. Reg'i arayıp size bir çek kesmesini söyleyeceğim."

Nick arabanın onun tarafındaki kilidini açmış ve kendi tarafına geçmişti. Nefesinin altından küfrettiğini ve ekipman çantasını karıştırmaya başladığını duydu.

"Sorun nedir?"

"İlk yerde bir filtre kullandım," diye cevap verdi başını kaldırmadan. "Çıkardığımda kütüğün üzerine koyduğumu hatırlıyorum ama tekrar aldığımı hatırlamıyorum." Çantayı biraz daha karıştırdı, sonra arabanın kapısını kırarak açtı ve çantayı koltuğun arkasındaki küçük boşluğa doldurdu, hayal kırıklığı çantayı ite kaka yerine yerleştirmesinden belliydi. Doğruldu ve arabanın üstünden ona baktı. "Lanet olsun. Gidip alsam iyi olacak." Kapıyı çarptı ve Fulton'a doğru geri döndü.

"Nick, bekle." Park etmiş arabaların arasına sıkıştı. Sokağın aşağısında bir motorun kükrediğini duydu ve asla karşı çıkmadığı bir sezgi ensesindeki minik tüyleri diken diken etti. Koşmaya başladı. "Coltrane, kışını sokaktan çek!"

Daisy'nin sesi Nick'in hayal kırıklığının yarattığı bulanıklığı dağıttı ve arkasına dönüp baktığında Daisy'nin can havliyle kendisine doğru koştuğunu, elini beline atıp silahını almaya çalıştığını gördü. Bakışlarının yönünü takip etmek için başını çevirdi ve geçen gün evine giren adamlardan birini görmeyi bekledi.

Onun yerine koyu renkli camları olan siyah bir araba gördü. Kaldırımından sıyrıldı ve kükreyerek hızlandı, sıfırdan altmışa on saniyeden kısa bir sürede çıktı; doğrudan ona yöneldi.

Bölüm 7

Büyük bir şaşkınlıkla bir an donakaldı ve araba üzerine doğru geldi, çeyrek tonluk pırıl pırıl siyah çelik, hırlayarak

Beygir gücü ve ölümcül hızı her geçen saniye daha da artıyordu. Araba onu durduğu yerde biçmekten sadece birkaç adım uzaktaydı ki Daisy ona uçan bir çalımla vurdu ve onu yolundan çıkardı. Araba onları sadece birkaç santimle ıskaladı ve Nick, araba çığlık atarak geçerken havanın sıcak bir vınlamasını hissetti.

Bir saniye sonra Daisy ile birlikte park şeridine çarptı. İyileşmekte olan omzu yere çarparken nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı; ardından Daisy kalçasının üzerinden göbekte atarak omzunu yeniden sarstı. Elleri, yere doğru hızla ilerleyen burnundan başka bir şeyle düşüşünü kırmaya çalışmak için çimlere çarptı. Adam kadının karnındaki dayanak noktasını kaldırmak için sırt üstü yuvarlandı ve kadın adamın gövdesinin üzerine yığıldı.

Bir an için adamın üzerine kapandı, nefesini geri kazanmak için hırıldadı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve arkasına döndü, silahını çıkardı ve bakışlarını arabanın kaybolduğu yöne dikti. Bir an sonra silahını indirdi ve Nick, kızın kendisine dönerken omuzlarının gevşemesini izledi.

"Geri geleceklerini sanmıyorum." Silahı iç kılıfına soktu ve ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet."

"Peki ya omzun?" Dokunmak için uzandı. "Oldukça sert vurmuşsun."

"Bu noktada bir çürük daha, öyle ya da böyle pek önemli değil." Dizlerinin üzerine kalktı. Adrenalin damarlarında pompalanıyordu ve tek düşünebildiği "Hayatımı kurtardın" oldu.

Daisy omuz silkti. "Sadece işimi yapıyorum-"

"Tanrım, Daise, beni ezip geçeceklerdi. Buna inanabiliyor musun? Beni öldürmeye çalıştılar. Sen benim hayatımı kurtardın!" Elini kızın boynunun arkasına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Onun hissettiği kadar vahşi görünüyordu ve başını eğip onu öptü, sert ve derin, açlığı neredeyse kontrolünü aşıyordu. Kısa bir an için ağzının sıcak olduğunu ve dizlerinden göğsüne kadar birbirine bastırdıkları yerde vücudunun sıkı olduğunu fark etti. Sonra bilişsel süreçleri kapandı ve duyguların içine balıklama daldı.

Daisy hazırlanmak için bir saniyesi olsaydı onu anında durdurabilirdi. Ama onu hazırlıksız yakalamıştı ve Nick bomba gibi bir öpücüydü. Ağzı ısrarcı, dili emrediciydi ve boğazından çıkan her acil sesle damarlarında alevler dolaşıyordu. Tıpkı dokuz yıl önce olduğu gibiydi: Adam ona dokundu ve kadın kendini kaybetti. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu öptü.

Adam inledi ve kollarını kızın etrafında sıkarak neredeyse nefesini kesecekti. Ellerinden biri saçlarının arasından geçip başını kavradı; diğeri kalçasına dolandı. Dokunduğu her yere ısı yayılıyordu. Adamın ağzının yumuşadığını hissetti ve öpücüğün açısını değiştirecek kadar başını kaldırdı. Adam ona bakarken gözleri mavi bir alevle yanıyordu ve kadın boğazına kaçan küçük özlem sesini engelleyemedi.

"Evet," diye mırıldandı kabaca. Sonra tekrar kızın üzerine yürüdü, ağzı sıcak ve medeni olmayan bir taleple doluydu.

Adamın dilinin ukalaca kayışını kendi diliyle savuştururken kendini ateşler içinde ve kontrolden çıkmış hissediyordu. Bileklerinde, boğazında, bacaklarının arasında atan kalp atışlarının belli belirsiz farkında olarak ona sarıldı. Ellerini adamın

Nick'in saçlarının kalınlığı, onu şiddetle yerinde tutmak için halkalarını kıvırdı.

Sonra bir ses, "Tanrım, siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu.

Onu pençesine almış olan çılgınca tutkunun sisini parçaladı ve ayak sesleri kaldırımı döverken, farkındalık Daisy'nin bilincinde bir Çin Mahallesi geçit törenindeki havai fişekler gibi patladı. Göz kapakları şak diye açıldı.

Nick bu durumdan habersiz görünüyordu ve kız parmaklarına dolanan saçları çılgınca çekti. Adam baskıya direnip onu daha sert öptü ve sonsuz utancına rağmen çaresizce bu duygulara tekrar kapılmak istedi. Kalbini göğsünden söküp çıkarma ve sonra da sanki ayaklarının dibinde kanlar içinde yatmıyormuş gibi üzerinden geçip gitme yeteneğini çoktan göstermiş bir adamla duygusal mesafesini korumanın yolu bu değildi. Ellerini yumruk yaptı ve çekti.

Nick başını kaldırdı ve ona odaklanmamış gözlerini kırıştırdı. Birbirlerine bakarken nefesleri ciğerlerine girip çıkıyordu. Sonra Daisy onun saçlarının parmaklarının arasından kaymasına izin verdi ve ellerini omuzlarına götürerek geri itti. Ayağa fırladı.

Tanrım, ne düşünüyordu ki? Halka açık bir park alanının tam ortasında, kızıışmış bir çift kedi gibi birbirlerine girmişlerdi! Kalbi çok hızlı çarparak parmaklarının arkasını dudaklarına bastırdı ve dudaklarının hassas, şişmiş halinden irkildi. Nasıl olmuştu da bu hale gelmişti? Arabayı kıl payı kaçırmalarının yarattığı adrenalin dalgası beynine kısa devre yaptırmış olmalıydı.

Zihninin her zaman dürüstlükte ısrar eden rahatsız edici kısmı, bundan çok daha fazlası olduğundan korkuyordu. Ama şu an için bu onun hikâyesiydi ve buna sadık kalacaktı.

"Daisy..." Nick ayağa kalktı ve Daisy'nin koluna uzandı, ama Daisy sanki Nick'in parmakları ateşten yapılmış gibi kolunu Nick'in elinden kurtardı.

Arabanın Nick'i ezmeye çalışmasının üzerinden bin yıl geçmiş gibiydi ama gerçekte sadece birkaç dakika geçmişti. Sesi öpüşmelerini bölen adam kayarak önlerinde durdu ve ciğerlerine hava çekerken ellerini dizlerine dayamak için eğildi. Karnı polyester pantolonunun kemerinin üzerinden sarkmıştı.

"Olayı gördünüz mü efendim?" Daisy adamın başının tepesinde yayılan kelliğe hitap ederken, profesyonellik pelerinini tekrar üzerine çekmek için çırpınıyordu. Sırtının, kollarının ve kalçalarının oluşturduğu üçgende sallanan instamatik fotoğraf makinesinin ileri geri sallanışını izledi.

Hâlâ destekli bir şekilde başını kaldırdı. "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Bu çok hızlı bir ayak hareketiydi, bayan." Başını eğerek Nick'e baktı. "Neredeyse çiftliği satın alıyordun, evlat. Küçük hanımı neden öptüğünü anlayabiliyorum; minnettar olmalısın ve bazen bir erkeğin hâlâ hayatta olduğunu kanıtlaması gerekir." Birinden diğerine baktı. "Peki, siz ikiniz iyi misiniz?"

Bir süre sessizlik oldu. Nick, "Evet," diye cevap verdi ve Daisy başını salladı, yanaklarında zonklayan sıcaklık bir şey ifade ediyorsa, elma şekeri kırmızısı olmaları gerektiğini biliyordu.

"O arabanın sana doğru geldiğini gördüğümde gözlerime inanamadım." Adam doğruldu ve başını salladı. "Adam bir kokarca kadar sarhoş olmalı."

Ya da çok kararlı. Daisy bu düşünceyi kendine sakladı. "Plakasını alma şansın var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Ben ve annem bir blok ötedeydik." Adam arkalarındaki caddeyi işaret etti ve Daisy onun pozisyonunun silahını çektiğini görmesini engellediği için şükretti. Siviller halka açık bir caddede tabancalarını doğrultan insanları gördüklerinde çılgına dönme eğilimindeydiler. "Her şey çok hızlı oldu," diye ekledi turist, "ve ben çok uzaktaydım."

"Nick?" Daisy ona bakmak için kendini zorladı. "Tabaklara baktın mı?" Elleri Nick'in saçlarını darmadağın etmişti ve parlak bir tutam, gözlerini kırpmadan ona bakarken ağır ağır kapanan gözlerinin üzerine düşmüştü. Rahatsız edici derecede yırtıcı ve seksi görünüyordu.

"Hayır." Gözleri uykulu bakışlarını kaybetti ve şiddetle parladı. "Dinle Daisy, konuşmalıyız-"

"Ben de öyle. Kahretsin. Polise anlatacak pek bir şeyimiz olmayacak."

Yabancı telaşlanmış görünüyordu. "Bunun için bana ihtiyacın yok, değil mi?" Omzunun üzerinden baktı. "Karımın yanına dönmeliyim. Tatilimizden geriye sadece bugün ve yarın kaldı ve eğer sizin için fark etmeyecekse, öğleden sonranın geri kalanını bir karakolda geçirmemeyi tercih ederim."

Daisy, "Sanırım bu zevkten rahatlıkla vazgeçebilirsin," diye kabul etti. Nick'in kendisini izlediğinin farkındaydı ve konsantre olmakta zorlanıyordu. "Nick'in ya da benim görmediğimiz bir şey görmediğin için sana soru soracaklarını sanmıyorum. Yine de, sakıncası yoksa adınızı ve kaldığınız oteli öğrenmek istiyorum. Bu şekilde, eğer size bir soruları olursa sizinle temasa geçebilirler."

Adam ona bilgileri verdi ve o da bunları her zaman yanında taşıdığı küçük spiralli defterine yazdı. Adam gittiğinde Nick'e döndü ve çok pişman olduğu öpücüğün konuşulmasını engellemek için çenesini kavgacı bir açıyla eğdi.

Bu konuda konuşmak Nick'in de yapmak isteyeceği son şey olduğundan, ona sessizce arabaya kadar eşlik etti. Kızın tadı hâlâ dilindeyken, bir iki an için, aralarındaki bu ilişkinin ne olması gerektiğini onunla birlikte tanımlamaya kalkıştı. Ne mutlu ki, o delilik parıltısı çabucak geçmişti. Bir ilişkileri yoktu. Sadece bu kelime bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu, çünkü bu terim hayalperestler için tasarlanmıştı.

Ama şu anda en büyük sorunu bu değildi. Günün krizi J. Fitzgerald'ın harekete geçirdiği şeydi.

Adam onu öldürtmeye çalışmış. Yüce Tanrım. En çılgın hayallerinde bile böyle bir şey aklına gelmemişti. Ama eğer araba onu ezmeyi başarır, bu saf ve basit bir cinayet olurdu. Birlikte koştuğu kalabalıkta bu her gün olan bir şey değildi.

Ve daha da kötüsü, Nick'in bunu kanıtlayacak hiçbir yolu yoktu. Şok yerini saf, soğuk bir öfkeye bırakmaya başladı.

"Richmond istasyonuna gitmeliyiz," dedi Daisy, "çünkü burası onların bölgesi."

Ona kaşlarını çatı. "Elimizde kanıt olarak sunabileceğimiz hiçbir şey olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"O zaman rapor tutmanın ne anlamı var?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Nick parmaklarının geçişinin ardından saçlarının tekrar dikleşmesini izledi. "Şiddet tırmanıyor, Nick. En azından bu girişim kayıtlara geçmeli. Kanıtlanabilir bir iddiayla ortaya çıktığımızda bir model oluşturmamıza yardımcı olacaktır."

Daisy'den kurtulup bu işin arkasında Douglass'ın olduğuna dair şüphelerini polisle paylaşacak kadar uzun süre dayanabilse bile, kendisine pek itibar edilmeyecekti. Onlara parmak izlerini gösterse bile, bunların kanıtladığı tek şey J. Fitzgerald'ın zina yapan bir hödük olduğuydu.

Yetişkin bir adamı hırlayan bir manyağa dönüştürmek için yeterliydi.

Porsche'nin viteslerini hızla geçirdi ve bir yokuşu çok hızlı çıktığında araba dibe vurdu. Daisy'ye bir bakış atarak yavaşlamasının söylenmesini bekledi ama Daisy tek kelime etmedi. Yine de yavaşladı. Polis karakolu sadece birkaç blok ötedeydi.

Fotoğraflar, polislerin en azından J. Fitzgerald'ı sorgulamaları için yeterli teşviki sağlamalıdır. Bu bir başlangıç olurdu. Bugünden sonra Nick o ikiyüzlü yaşlı hıyarın kızardığını görmekten başka bir şey istemiyordu ama gerçekçi olmak gerekirse, bu düşünce ne kadar sıcak olsa da bunun gerçekleşmesinin pek mümkün olmadığını biliyordu.

Ama öyle olsaydı küçük bir ironi olmaz mıydı? Eğer bir mucize olur da polisler Douglass'ı tutuklayacak kanıtları gerçekten bulurlarsa, Nick'in fotoğrafları magazin basını için şimdikinden çok daha değerli olacak ve teklifler de buna göre artacaktı. Bu sadece kız kardeşini hapisten kurtarmakla kalmayacak, aynı zamanda halka açıldığı için de paçayı kurtarmış olacaktı.

İhtimaller büyük ölçüde aleyhineydi ama işe yarama ihtimali çok azdı. Ancak polislerle konuşurken Daisy'nin etrafta olmadığından emin olursa.

Arabayı istasyon binasının yanındaki otoparka çekti. Motoru durdurup el frenini çekerek ona baktı. "Beni burada beklemek ister misin?"

Daisy homurdandı ve arabadan indi.

Tamam, aslında bunu yapmasını beklemiyordun. Bir polis karakolunun hemen dışında bir şey deneyecek kadar cesur bir aptal hayal etmek zor olsa da, onun otoparktan korumasız çıkmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Arabadan dışarı tırmandı.

Richmond istasyonu, katedral pencereleri olan çekici ve eski bir tuğla binaydı. Binanın iki ucunda çıkıntılı kanatlar vardı ve köşeli beyaz tuğla, kanat pencerelerinin ve giriş kapısının etrafındaki kemeri tanımlıyordu. Nick, Daisy'yi kapıya kadar geçirip onun için kapıyı açtığında Daisy'nin kendisine attığı acılı bakışa çarpık bir şekilde gülümsedi; sonra da onu içeri kadar takip etti.

Raporunu hazırlayacak kadar uzun süre onu nasıl sallayacağını düşünürken, inanamayan bir kadın sesi "Parker?" diye seslendi. Her şeye rağmen cennette bir Tanrı olması gerektiğini düşündü.

Sokak kıyafetleri giymiş siyah saçlı bir kadın koridorda hızla onlara doğru yürüdü ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gözlerime inanamıyorum," dedi kadın. "Bu gerçekten sen misin?"

"Gellahty?" Daisy güldü ve Nick onun artık bunu pek nadiren yaptığını fark etti. Onun çocukken çok güldüğünü hatırlıyordu. "Burada ne arıyorsun?" Kadını karşılamak için öne doğru yürüdü.

Gellahty, "Bir pozisyon açıldı ve ben de birkaç ay önce Oakland'dan transfer oldum," diye yanıtladı.

"Dedektif mi oldunuz?" Daisy bir kez daha gülerek kadına kendiliğinden sarıldı. "Tebrikler, Sheila!"

"Burada başka kim var biliyor musun? McGee. Bir saniye bekle." Dedektif döndü ve koridorun ortasına doğru ilerledi. Kafasını kapı aralığından içeri soktu. "Hey, Maggie. Gel de kedinin ne getirdiğine bak."

Uzun boylu siyah bir kadın dışarı çıktı ve koridordan aşağıya baktı. Sonra karanlık yüzü bembeyaz bir gülümsemeye dönüştü. "Daisy Parker, yaşadığım ve nefes aldığım gibi!"

"Ah, peki benim küçük İrlandalı meslektaşım nasıl?" Daisy'nin kahkahası derin sesli ve bulaşıcıydı. Kadınlar yarı yolda karşılaştılar ve birbirlerine coşkuyla sarıldılar.

Nick resepsiyonda görevli memura doğru yürürken gülümsedi ve bir dedektifle görüşmek istediğini söyledi. Daisy'yi bu kadar açık ve mutlu görmenin onu etkileyen bir yanı vardı. Bu kesinlikle onun ortaya çıkardığı bir yan değildi; Daisy'nin ona bahsettiği tek gülümseme alaycı bir tavidir.

Resepsiyon görevlisi, ilgili memuru ararken ona oturmasını tavsiye etti. Nick bunun yerine en yakındaki duvara yaslandı ve bir ayağının tabanını duvara dayadı. Fotoğraf makinesini kaldırarak, dostça hakaretler ve istasyon dedikoduları eşliğinde kadınların birkaç kare fotoğrafını çekti.

"Ya sen Daisy?" diye sordu siyah saçlı kadın. "Polis departmanından ayrıldığından beri neler yapıyorsun?"

"Bir güvenlik firması açtım. Şu anda yeni kurulmuş bir şirketten çok daha fazlası değil ama bir an önce faaliyete geçmesini umuyorum." Omzunun üzerinden Nick'e baktı, sonra tekrar arkadaşlarına döndü. "Bu da beni neden burada olduğuma getiriyor."

Kahretsin! Gülümsemesi dağıldı ve ayağını duvardan indirip dik durdu. "Daisy? Konuşabilir miyiz?"

O sırada sivil giyimli bir dedektif dışarı çıktı ve "Bay Coltrane?" diye sordu. Daisy arkadaşlarına dönerek, "Az önce biri müvekkilimi arabayla ezmeye çalıştı. Bir süre önce evli bir kadının çıplak fotoğraflarını çekmiş ve kocası da bu fotoğrafları ele geçirmek için adam tutmuş."

Onlar. Zaten omzunu yerinden çıkarmışlar ve biz de son olayla ilgili bir rapor hazırlamak için buradayız." Nick'e döndü. "Onları bilgilendireyim mi, yoksa bunu kendiniz mi yapmayı tercih edersiniz?"

Üç kadın da ona beklenti dolu ifadelerle baktı ve erkek dedektif bile biraz kafası karışmış gibi görünse de tüm dikkatini ona verdi.

Hay sikeyim. Eğer bu her şeyi cehenneme çevirip gitmediyse. Nick kafasını arkasındaki duvara vurma isteğine güçlükle karşı koydu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Daisy'nin küçük tuzağının ardından gerçeği söylerse, eski iş arkadaşlarının gözünde itibarını sarsacaktı. Aptal gibi görünecek ve aşağılanacaktı. Yine de hayali bir karı koca ekibinin yer aldığı sahte bir rapor hazırlayamazdı. Bu çukuru kendisi için olduğundan daha derin kazmayı reddetti.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu. Sarışın'ın gururunu kırmamak için işbirliği yapmayı reddetmek zorundaydı. Bu kararın, ona yalan söylediğini öğrenirse hayatının beş para etmeyeceği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu fedakarlık kesinlikle onun içindi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Rapor vermek istemiyorum."

"Ne?" Daisy fısıldadı. Nick annesi hakkında müstehcen bir şey önermiş olsaydı bundan daha fazla inanamazdı. Profesyonel uzmanlığının ateş altında olduğunu hissederek Sheila ve Maggie'ye baktı. Polis suratı takınmışlardı - polislerin bir durumu değerlendirirken her yerde takındıkları o kayıtsız, mülayim ifade. Az önce ortaya çıkan dedektife bir bakış attı. Omuz silkti ve bir paket sigaranın belirgin bir şişkinlik oluşturduğu göğüs cebini yokladı. Özlem dolu bir bakışla

giriş kapısında duvara yaslandı. Daisy tekrar Judas Coltrane'e baktı. "Neden?"

Ayağa kalktı ve "Polis işlerini böyle mi yürütüyor, koridorun ortasında?" diye sordu.

Adam haklıydı ve kadın onu tokatlamak istedi. Eski arkadaşlarını görmenin heyecanıyla, olağan protokolü atlamıştı.

Ancak cevap vermekle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak, bazen etkileyebildiği havalı hazırlık okulu diksiyonuyl, "Bayan Parker'ın bahsetmediği şey, plaka numarasını alamadığımız, yani elimizde kanıt olmadığı." dedi.

Herkes ona bakmak için döndü. Tanrım, gittikçe daha iyi oluyor. Lanet arabanın onu ezmesine izin vermeliydim.

Otoritesinin kalıntılarını etrafında toplayarak, neden onu kanıt olmadan bir rapor hazırlamaya teşvik ettiğini sakince açıklamak için ağzını açtı.

Nick kendini bir nebze de olsa affettirmek için şunları ekledi: "Kanıtlanabilir bir iddiamız olması durumunda rapor tutmanın bir model göstereceğini söyledi ve ben de kabul ettim çünkü bana mantıklı geldi."

Bunun bu kadar önemli olmasına izin vermek muhtemelen çocukça bir davranıştı ama yine de dedektifler onaylarcasına başlarını salladıklarında Daisy kendini çok daha iyi hissetti.

Ama Nick belli ki ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu. "Yine de dedektifi burada beklerken büyük resmi düşünecek zamanım oldu," dedi duvara yaslanmış adamı başıyla işaret ederek. "Ve riskin faydadan daha ağır bastığı sonucuna vardım."

"Ne riski?" Daisy sordu. "Sadece bir ifade vermeniz gerekiyor."

"Ve bu ifade daha sonra yığının en altına mı karıştırılacak yoksa belki de tamamen gömülecek mi?"

Dedektif Gellahty azarlayan bir ifadeyle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Kocasıyla konuşması için bir dedektif görevlendirilecek."

"Aynen öyle. İşte bu noktada sorun yaşamaya başlıyorum. Arkadaşım kocasından ayrıldı. Bu konuda mutlu değil ve polisin onu sorgulaması şu anda almaya hazır olduğum bir risk değil. Bu onu çok kızdırabilir." Hepsine bir bakış attı. "Kabul edelim, bugün beni öldürtmeye çalışmak pek de mantıklı bir adamın yapacağı bir şey değildi. Ya polisin olaya dahil olması onu tamamen çileden çıkarır ve öfkesini ayrı yaşadığı karısına yöneltmeye karar verirse? Bu benim hatam olur."

Daisy, evli bir kadınla ilişkiye girmesinin zaten onun suçu olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama erkek dedektif başını salladı ve McGee, "Bu geçerli bir ikilem," dedi. Eski iş arkadaşlarının önünde zaten olduğundan daha amatör görünmek istemeyen Daisy onlara dönerek, "Kimin sorumlu olduğunu bilmediğimiz için o kısmı boş bırakabiliriz. Ama yine de bu girişimin rapor edilmesini öneriyorum."

"O haklı." Dedektif duvardan uzaklaştı. "Size söylediği nedenler hâlâ geçerli Bay Coltrane, o yüzden neden ikiniz de benimle gelmiyorsunuz, bugünkü olayı kayıtlara geçirelim." Bir kapı açtı ve kendisine doğru gelmeleri için geride durdu.

Nick Daisy'ye baktı ve omuz silkti. İfadesini dikkatle nötr tutarak avucunu açıklığa doğru uzattı. "Bay Coltrane," dedi sert bir sesle. "Önden buyurun."

Bölüm 8

"Ne yaptın? Bir dakika bekleyin." J. Fitzgerald elini telefonun ahizesine götürdü ve şoförüne, "Camı kapat lütfen," dedi. Bölme sessizce tavana kadar yuvarlandı ve avucunu telefondan çekti. "Bu kimin parlak fikriydi?"

"Ne gerekiyorsa yapmamızı söylemiştiniz efendim," dedi Autry. "Jacobsen Coltrane'i ortadan kaldırmak için bir fırsat gördüğünde bunu değerlendirdi."

"Ben asla adamı öldürün demedim!" İleride bir gün gerekli olmayabilirdi ama şu anda Coltrane'in ölmesinin bir anlamı yoktu. "Filmi geri almak için ne gerekiyorsa yapın dedim. Lanet fotoğraflar bir şekilde ortaya çıkarsa Coltrane'i öldürmek hiçbir işe yaramaz."

"Haklısınız, elbette. Üzgünüm, Bay Douglass."

Göğüs kemiğinin altında yanan öfkeye karşı dişlerini sıktı. Ama bir büyükelçiliğe bu kadar yakın olması boşuna değildi. Sesi yumuşak ve empatikti, "Bu senin hatan değildi. Ama diğerlerine haber vermen konusunda sana güveniyorum. Daha fazla hata istemiyorum."

"Evet, efendim."

"Teşekkür ederim, Autry. Sana güvenebileceğimi biliyorum." J. Fitzgerald cep telefonunu kapattı ve smokininin iç cebine koydu. Lanet olası moronlar. Bugünlerde bir adamın düzgün bir yardım alabilmesi için ne yapması gerekiyordu?

Limuzin California Caddesi'ni aştı ve Grace Katedrali'nin yanından sessizce süzüldü. Birkaç dakika sonra Fairmont Oteli'nin önünde mırıldanarak durdu. J. Fitzgerald derin bir nefes aldı.

nefes aldı ve hayal kırıklığını rafa kaldırdı. Papyonunu düzeltti ve bir eliyle saçlarını düzeltti. Kapı onun için açıldığında ve halkıyla buluşmak üzere dışarı çıktığında, alametifarikası olan yardımsever gülümsemesi yerli yerindeydi.

Nick telefonu yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Listesindeki ilk numarayı çevirdi ve açılmadan önce üç kez çalmasını dinledi.

"Evet! Ulusal Engizisyoncu."

"Hank Berentinni, lütfen." Nick arka plandaki konuşmaların gelgitlerini, telefonların çaldığını ve faks makinelerinin uyumsuz ciyaklamalarını duydu.

"Bir saniye bekleyin." Ahize sert bir yüzeye çarptı. "Berentinni! Biri seni istiyor, dostum."

Başka bir hat açılana kadar bilgisayar tuşlarına vuran av ve gaganın yumuşak tıkırtısını dinledi.

"Evet. Bu Berentinni." "Bu

Nicholas Coltrane."

"Bekle." Berentinni'nin sesi, büyük olasılıkla bir elin ağızlığı kapatmasıyla boğuklaşarak, "Jackson! Telefonunu kapat." Bir klik sesi duyuldu ve arka plandaki gürültü birkaç desibel azaldı. Berentinni'nin sesi netti ve neşeli bir şekilde, "Tamamen seninim dostum. Senin için ne yapabilirim?"

"Bu sana bağlı. Ya ne isterse yap oyununu oynarsın ya da sadece bir kerelik teklifimi ciddi olarak değerlendirdiğini ve bana reddedemeyeceğim bir teklif yapmaya hazır olduğunu söylersin."

"Bak ne diyeceğim Nick, sana Nick

diyebilir miyim?" "Hayır."

"Bakın ne diyeceğim, Bay Coltrane. Editörümle konuştum ve görmeden resim satın alma konusunda temkinli."

"Uh-huh. Sen de ona Nick Coltrane'in elinde okur kitlenizi tavana fırlatacak fotoğraflar olduğunu söyledin."

"Evet, ben de aynen öyle dedim. Ama fotoğrafları kimin çektiğini bile açıklamayacaksın-"

Tabii ki yapmamıştı. Magazinciler ne aradıklarına dair en ufak bir fikirleri olsa New York'a hemen kendi adamlarını gönderirlerdi. Bir aracı yerine kendi ceplerini doldurmayı tercih ederlerdi. Douglass'la tesadüfen karşılaştığı şeye milyon yıl geçse de rastlamayacakları gerçeği hesaplara girmiyordu. Oyunun adı kârdı.

Ama bu nasıl oynanacağını bildiği bir oyundu. "Şey, hey," dedi. "Eğer ilgilenmiyorsan, ilgilenmiyorsundur. Zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm." Yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti.

"Bekle bir saniye!" Berentinni bağırdı. "İlgilenmediğimizi söylemedim. Sadece dürtülen bir domuzu satın alma konusunda temkinli olduğumuzu söyledim."

Sadece fiyatı ne kadar düşürebileceğini görmek istiyorsun, yani. "Senin paçavran ne zamandır fotoğraflarımı almaya çalışıyor, Berentinni?"

"Bilmiyorum. Uzun bir süre."

"Doğru. Çok uzun bir süre. O yüzden benimle taşak geçme. Ani satış isteğimin paraya ihtiyacım olduğu anlamına geldiğini çok iyi biliyorsun."

"Evet. Size bir teklifte bulunmaya istekli olduğumuz için minnettar olacağınızı düşünürdünüz."

Nick, Daisy'nin kendisine benzer bir şey söylediğinde neler hissetmiş olabileceğini bir an için anımsadı. "Sana küçük bir sır vereyim, Hank," dedi kolayca. "Ben her zaman, 'Olması Gereken Olursa Olur' felsefesine sahibim. Yani eğer aradığım teklifi alamazsam, demek ki kısmet değilmiş." Sesi sertleşti. "Senin için ne olacak? Engizisyoncu içeride mi, dışarıda mı?"

"Varız. Ama para babalarının bir karara varması birkaç gün sürecek."

"Cuma akşam altıya kadar vaktiniz var. Teklifinizi bu adrese postalayın ya da kurye ile gönderin." İş için kullandığı posta kutusu numarasını tıkırdatarak söyledi. "Kararım kesinlikle en yüksek teklife göre belirlenecek, bu yüzden bunu aklınızda tutmak isteyebilirsiniz. Sanırım Cuma günü sizden haber alırım ya da almam. Görüşürüz."

"Bekleyin! Herhangi bir sorunuz olması halinde size ulaşabileceğimiz bir numara verin."

"Unut gitsin. Sana da diğer herkese söylediğim şeyi söyleyeceğim: Ev numaramı ararsan ya da telesekreterime mesaj bırakırsan otomatik olarak diskalifiye olursun. İkinci bir şans yok." Bağlantı kesme düğmesine bastı, sonra listesindeki bir sonraki numarayı çevirdi.

Kırk beş dakika sonra son aramayı da kapattı. Telefonu yatağın üzerine fırlatarak parmaklarını saçlarının arasına daldırdı ve saçlarını yüzünden geriye doğru sıyırdı. Şakaklarına vuran baş ağrısını hafifletmek için ellerinin topuklarının arasına bastırdı.

Harika hissetmeli. Kahretsin, şampanyayı patlatmalıydı. Sanki parayı alacakmış gibi görünüyordu.

Kız kardeşine yardım etmesi gerekiyordu. Şimdi tek yapması gereken Cuma gecesine kadar hayatta kalmaktı.

Yine de Douglass'ın adamlarından korktuğu için içi içine sığmıyordu. Gazetelere satış yapmak, inandığı her şeyin suratına inen bir tokattı. Mo'nun durumu bu kadar ciddi olmasaydı -eğer Reid'le birlikte kısa sürede toplayabileceklerinden çok daha fazla paraya ihtiyacı olmasaydı- sarı gazetecilerin onun fotoğraflarının elli mil yakınına bile yaklaşmasına imkân yoktu. Ama onun durumu son derece ciddiydi ve eğer onu bu durumdan kurtarmak için yeteneğini pazarlaması gerekiyorsa, o zaman bunu yapardı.

Ellerinin topuklarını daha sert bastırdı. Tanrım, ne gündü ama. Birkaç saat içinde neredeyse bir arabanın altında kalacak, Daisy'yi öpecek, ona ve polise yalan söyleyecek ve şehirdeki her pezevenge sanatını pazarlayacağına dair söz verecekti.

Evet, efendim. Her zamanki gibi kırmızı harfli bir gün.

İşler zorlaştığında, Nick yumruk atmaya inanırdı. Bu yüzden boxerlerini çıkardı, eldivenlerini taktı ve yatak odasının köşesinde asılı duran kum torbasını her gözeneğinden ter akana kadar yumrukladı. Sonra biraz aspirin attı, yüzüne soğuk su çarptı ve bir tişört ile bir kot pantolon giydi. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa yöneldi.

Ancak egzersizin her zamanki yatıştırıcı etkisine sahip olamayacak kadar kullanılmış hissettiğini fark etti. Doğrama tahtasının üzerinde topladığı sebze yığınının başını kaldırıp Daisy'nin odanın diğer ucundaki sandalyede oturmuş silahlarıyla uğraştığı yere baktı. Polis merkezinden ayrıldıklarından beri Daisy onunla tek kelime bile konuşmamıştı ve Daisy ilk başta bu sessizliği takdir etse de şimdi bu durum canını sıkmaya başlamıştı.

Kolsuz bir tişört giymiş olmasının da bir faydası olmamıştı; tişörtün içindeki görüntüsü zaten kötü olan gerginliğini daha da arttırmıştı. Öğleden sonra havanın giderek ısınmış olması ya da ikinci kattaki dairesinin havasız olması umurunda bile değildi. Eğer söylediği gibi bir profesyonel olsaydı, uzun kollu tişörtünü giymeye devam ederdi. Son kuruşuna kadar bahse girerdi ki, sırf onu kızdırmak için soyunmuştu - muhtemelen sözsüz bir şekilde "Neye sahip olamayacağına iyi bak dostum" demek istiyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Bu öğleden sonra onu öpmemeliydi. Belki de öpmemiş olsaydı, şimdi onun giydiği şey yüzünden bu kadar öfkelenmezdi.

Ya da koşulların onu etkilemiş olması da mümkündü. Turist muhtemelen doğru bir fikre sahipti: Nick, kıl payı kurtulduğu tıraşın ardından, hâlâ tek parça olduğuna dair kendini rahatlatmak için gördüğü ilk kişiyi şüphesiz öpecekti. Bu bariz bir hayatta kalan sendromu vakasıydı. Herhangi biri bunu yapabilirdi.

Sorun şu ki, herhangi birini öpmemişti; Daisy'yi öpmüştü. Ve bunun ne kadar iyi olacağını çok iyi biliyordu. Daisy hayattaki diğer her şeyi yaptığı gibi öpüşüyordu: tam gaz, lanet olası bir tutkuyla. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, bir erkeğin aceleyle unutacağı türden bir şey değildi bu ve Nick, uzun süredir gömülü olduğunu düşündüğü tüm eski arzuları ve pişmanlıkları yeniden ortaya çıkardığı için kendini tekmeleyebilirdi.

Bir şef bıçağına uzandı ve iki kereviz sapının uçlarını kesti. Kahretsin, o şeyleri daha önce bir kez gömmüştü ve bunu tekrar yapabilirdi. Kontrolü rastgele bir cinsel dürtüden daha güçlüydü.

Daisy'nin sessizliği ve kendi düşünceleriyle bir iki dakika daha mücadele etti, sükûnetini korumaya kararlıydı. Ama sonunda pes etti. "Bütün gece somurtacak mısın sarışın?"

Bıçaklarına ve silahlarına geri dönmeden önce ona soğuk bir bakış attı. "Ben somurtmam, Coltrane."

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, o nadiren böyle davranırdı. Ne somurtuyor ne de şikâyet ediyordu. Sadece çok sessizleşti ve doğrudan ona baktı.

Yine de bunu yüksek sesle kabul ederse lanet olsun. Kızın kendini geri çekmesinin onu ne kadar etkilediği canını sıkıyordu. Ona sorarsanız soğukkanlılık abartılıyordu ve ne kadar sinirli hissettiğini düşünürsek, ondan bir tepki görmeyi çok istiyordu. Olumsuz bir tepki olması bile umurunda değildi, yeter ki bir tepki olsun. "Bana yaptığın bu sessiz muameleye ne diyorsun o zaman?"

"Kendi öğütlerimi tutuyorum."

"Evet, doğru." Bir kırmızı biberi ikiye böldü ve çekirdeklerini temizledi. "Dediğim gibi, surat asan kek."

Daisy omuz silkti. "Nasıl istersen öyle de. Duymak isteyeceğin bir şey söylemeyeceğim."

Vazgeçti. İyi ve hazır olduğunda tekrar konuşacaktı, bir an önce değil. Hem zaten o kadar uzun süre beklemesi de gerekemeyecekti. Çenesini bir saatten fazla kapalı tutabilen bir kadınla henüz tanışmamıştı ve Daisy bu sınırı çoktan aşmıştı. "Her neyse. Sen küçük savaş oyuncaklarıyla oyna o zaman, ben de akşam yemeğini pişireyim. Aç mısın?"

Tekrar başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Yemek yiyebilirim."

Dişlerini kırına kadar onu sarsmayı hayal etti. Ama fantezileri bir anda başka bir yöne kayınca, onları aynı hızla kendine bağladı ve bıçağını agresif bir şekilde kesme tahtasındaki sebzelere uyguladı. Beş dakika sonra sebzeleri kazıyarak wok'un içine attı.

Ocağa. Alttaki sıcak zeytinyağı ve pirinç sirkesine çarptıklarında tısladılar.

Birkaç dakika sonra onu yemeğe çağırdı ve kahvaltı barında hazırladığı yerlere oturdular. Sıradan yemek yeme eyleminin öfkeli duygularını yatıştıracağını umduysa da hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu.

Daisy süt bardağına her uzandığında, kolsuz bluzunun çukur yakası açılıyordu. İçindeki malların bir ipucundan fazlasını göremiyordu ama bu durum gözlerinin yorulmasına engel olmuyordu. Bir an için görebildiği yuvarlak et parçası, onun sütyen giymediğine ikna olması için yeterliydi ve midesindeki kargaşa arttı. Yemek bittiğinde ve kadın kibarca ortalığı temizlemeyi teklif ettiğinde, adam duvarlara tırmanmaya hazırdı. Bulaşık makinesini doldurmak için eğildiğinde kot pantolonunun kalçasının kıvrımını sıkıca sarmasını izledi; bakışları omuzlarındaki çillerin tozunu ve tezgahları silerken kollarındaki kasların yumuşak kayışını takip etti.

Aniden bardan uzaklaşarak, "Bir süreliğine karanlık odaya gidiyorum. Banyo etmem gereken negatifler var."

Daisy dişlerini sıktı. Harika. Tüm gün boyunca birbiri ardına lanet şeyler olmuştu ve duyguları aşırı yüklenmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Nick Coltrane'le küçücük bir odaya tıkmak, gününü bitirmek için tam da ihtiyacı olan şeydi.

İçini çekti ve süngeri lavaboya fırlattı. Mesele kişisel istekleri değildi; onu korumak onun işiydi. "Bir tişört giymem için bana bir saniye ver." Garajın buradakinden daha serin olması muhtemeldi.

Spor çantasını kaptığı gibi kısa koridorda ilerleyen Nick, boştaki elini kapı koluna dayayarak durdu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne için? Benimle gelmiyorsun."

Daisy'nin tartışacak hali yoktu. "Elbette öyleyim. Burada olmamın nedeni bu."

"Ben sadece lanet karanlık odaya gidiyorum."

"Yanılıyorsam düzelt Coltrane, ama orası geçen gece Johnson'ın haydutlarının senin omzunu yerinden çıkarmalarından hemen önce dağıttıkları yer değil mi?"

Omuz silkti. "O zaman kapıyı kilitleyeyim."

Adamın yüzündeki ifade, onun dünyasındaki insanların onu her zaman gördüğü sosyal tırmanıcı gibi hissetmesine neden oldu. Başkalarından böyle şeyler görmeye alışıkta ama ondan değil ve bir süre sessizce ona baktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve oturma odasına doğru yürüdü.

Onun apartmandan çıkıp gittiğini duymayı bekliyordu ve bir an için çıkıp gitmemesi umurunda bile değildi. Çok öfkeliydi ve birkaç saat içinde ikinci kez anlaşılmaz bir şekilde ihanete uğramış hissediyordu. Ancak kapının açılması yerine, peşinden gelen adamın çantasını düşürdüğünü ve ayakkabılarının parke zemine çarptığını duydu. Kanepeye uzandı, bir dergi aldı ve boş olabilecek sayfalarla ilgileniyormuş gibi yaptı. Adam kayarak durup üzerine doğru gelirken tüm dikkatini Nick'e vermişti. Hemen onun tedirginliğine kilitlendi.

Güzel. Tek başına gergin hissetmekten

hoşlanmıyordu. "Nefes alamıyorum, lanet

olsun!"

Nefes alamıyor muydu? Tanrım, bu çok zengindi. Onun hayatına tekrar girdiği andan beri derin bir nefes almamıştı. Kendisini ne kadar derinden etkilediğini görmemesi için elinden geleni yapmıştı ama sanki sonsuza dek duygularının kıyısında yaşamış gibi hissediyordu ve bu bardağı taşıran son damlaydı. Dergiyi bir kenara fırlatarak

ayağa kalktı. "Git o zaman! Elbette, kendini tehlikeye at. Benim için sorun değil dostum, her halükarda dış telim yanımda."

Adam onun üzerinde yükseliyordu. "Ve gerçekten umursadığın tek şey bu, değil mi Daisy? Paran."

"Aslına bakarsanız, itibarımı çok önemsiyorum - bu öğleden sonra hiç saygı duymadığınızı açıkça ortaya koydunuz. O yüzden, tamam." Çenesini ona doğru itene kadar ne kadar yakın olduklarını fark etmedi ve dev bir adım geri attı. Biraz sakinleşmeye çalışarak, "Karanlık odaya yalnız gitmen konusunda sana profesyonel fikrimi söyledim ama buna uyman için seni zorlayamam. O yüzden git ne halt istiyorsan onu yap." Arkasını döndü.

Adamın eli bileğini kavrayarak onu geriye döndürdü. Dengesini kaybeden kadın adamın sert göğsüne çarptı ve diğer eli uzanıp üst kolunu kavrayarak onu sabitledi. "Rapor vermeyi reddetmiş olmam yaptığın işe saygı duymadığım anlamına gelmez," diye tersledi. Kadının kolunu bıraktı ama bileğini tutmaya devam ederek kapıya yöneldi ve onu peşinden koşmaya ya da ayaklarından çekilmeye zorladı.

Daisy kırmızı gördü. Lanet olsun ona! Evrende, hiç çaba harcamadan onu rutin olarak soğukkanlılığını kaybetmeye zorlayabilen tek kişi oydu. Hızla nefes alıyor, kontrolünü sağlamak için derinlere uzanıyor, silahını okşuyor ve onu tam da yaşadığı yerde, büyük egosunda vurmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ediyordu.

Nick göz ucuyla bakmış olmalı ki, "Silahını bana doğrultursan, onu kullanmaya hazır olsan iyi edersin," diye hırladı. Çantasını almak için eğilirken omzunun üzerinden baktı ve ekledi, "Ve beni o süslü dövüş sanatlarından birine atmayı aklından bile geçirme."

manevralar yaparsan seni dava ederim. Madem bu kadar profesyonelsin, o zaman profesyonel gibi davran." Adam merdivenleri hızla indi ve sarışın ya ona ayak uyduracak ya da ipte sallanan bir oyuncak gibi arkasından zıplayacaktı.

Boğazından beyaz bir öfke yükseldi. "Öyle davranıyorum! Belki çabalarımı sabote etmeyi bırakırsan-"

"Büyü artık. Eğer işimi karakol lobisinin ortasında ağzından kaçırmamış olsaydın, sana fikrimi değiştirdiğimi özel olarak söylemekten büyük mutluluk duyardım. Hatta sana nedenlerini bile söyledim."

Zaten bu konuda büyük bir suçluluk duygusu taşıdığı için, bu suçlama onu susturdu.

Üst kattaki daireden birkaç derece daha serin olan garaja girdiler. Nick onu karanlık odasının bulunduğu arka tarafa sürüklerken Daisy'nin kollarında tüyler diken diken oldu. Onu içeri çekerek kapıyı kapattı ve ışığı yaktı.

Kolunu serbest bıraktı. "Şimdi mutlu musun, Tarzan?"

"O katil manyağı sırtımdan attığım ve hayatımı yeniden kontrol altına aldığım gün mutlu olacağım." Kadın çakıllı kollarını hızlıca ovuştururken adam kaşlarını çatı. Adamın bakışları göğsüne kaydı ve bir de baktı ki adam tişörtünü kafasına geçiriyor. "Al," dedi ve tişörtü ona fırlattı. "Giy şunu. Kendi tişörtünü giymen için sana fırsat vermedim."

Küçük oda gözlerinin önünde daralarak çıplak tenden oluşan tek bir duvara dönüşürken Daisy'nin ağzındaki tüm nem kurudu. Nick'in görünmesini engellemek için bulduğu bahaneye minnettar olarak gömleğini aceleyle başının üzerine çekti. Ama çıplak göğsü, kafası boyun açıklığından içeri girdiği anda onunla tekrar alay etmek için oradaydı. O anda

Kollarından aŖağıya doğru inen tüyleri diken diken olan yeni bir grup t y n, onu sırtındaki gömleği ona vermeye iten tüylerden tamamen farklı bir kökeni vardı.

"Buna gerçekten gerek yok," dedi ama gömleğin vücutta tuttuğu ısıyı emmek için ona sarıldı. Bakışları inatla onun bedeninden uzaklaşmayı reddediyordu.

Tanrım, bu korkunçtu. Onun kıyafetleri olmadan ne kadar muhteşem olduğunu nasıl unutmuştu ki? Derin bir nefes alarak, aslında unutmadığını kabul etmek için kendini zorladı, daha çok anıyı zihninden bloke etti.

Ve Tanrım. Çok iyi bir sebepten dolayı.

Nick'in boyu, gevşek bacaklı hareket tarzı ve tercih ettiği rahat kıyafetler arasında, yapısının gücünü hafife almak kolaydı. Ancak beline kadar soyunduğunda bu gücü görmezden gelmek imk nsızdı.

Omuzları ve göğsü hatırladığından daha genişti ama yine de zayıf kas katmanlarıyla tanımlanıyordu. Kollarındaki derinin altında yumuşak damarlar kıvrılıyordu ve koyu renk saçları göğsünde erkeksi bir yelpaze oluşturduktan sonra diyaframından ve karnından aŖağı ipeksi bir şerit halinde inerek kot pantolonunun kemerinin altında kayboluyordu. Ve her yeri altın sarısı tenliydi.

Onunla ilgili en kalıcı anılarından biri buydu: her zaman altın gibi görünüyordu. Bunun nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı, çünkü o güneşin altında yatacak bir adam değildi. Yine de on altı yaşındayken kulüp kortunda tenis beyazları içinde parladığını hatırlıyordu. Ve soğuk bir kasım akşamı onun üzerine uzandığında, esmer teninin ince bir ter pırlıtsıyla parladığını hatırlıyordu.

Oh, kahretsin, oh, kahretsin. Bunu hatırlamayacaktı. Çok canı yanmıştı ve bunu engelleyebilmesi sonsuza dek sürmüştü ve şimdi duygularını ele geçirmesine izin verirse lanetlenirdi.

Küçücük odada ayak altında olmayacağı bir yer bulmaya çalışarak, Nick'in baş üstü rafından şişeleri çekerken sırtında oluşan kas hareketlerini izledi ve içindeki gerginliğin küçük bir tenin görüntüsüyle hiçbir ilgisi olmadığına kendini sertçe ikna etti. Öyle olsa bile ... Odaklan, diye kendine telkinde bulundu. Yapman gereken tek şey başka bir şeye odaklanmak.

"Işıkları aç, Daisy."

O başladı. "Ne?" Adam eski püskü, bir zamanlar beyaz olan laboratuvar önlüğünü giyip düğmelerini iliklemeye başladığında çaresizce minnettar oldu.

"Işıklar. Kapatır mısın? Düğme arkanızdaki duvarda."

Düğmeyi çevirdi ve oda mutlak karanlığa gömülürken derin bir rahatlama nefesi çekti.

Bölüm 9

Nick ani karanlığı memnuniyetle karşıladı. O kadar görseldi ki, ışık olmasa bile onu hâlâ hayal edebiliyordu. Ama en azından onu bombardımana tutan görüntü ve dokulara, erimenin eşliğinden geri çekilmeleri için bir şans verilmişti.

Önündeki tezgâhta pozlanmış film rulosunu aradı, küçük plastik kutunun kapağını açtı ve avucunun içine aldı. Filmi paslanmaz çelik bir makaraya sardı. Makarayı bir milin üzerine yerleştirerek başka bir film rulosu aradı ve beş filmin tamamı çekilene kadar işleme devam etti.

makaralar ışık geçirmez kutunun içinde güvenle duruyordu. "Tamam. Işıkları tekrar açabilirsin."

Ani parlamaya karşı gözlerini kısarak kahverengi plastik developer sürahisine uzandı ve onu makara kutusuyla birlikte tankın içine ölçtü. Zamanlayıcıyı ayarladı ve tankın üzerinde durarak, negatiflerinin grenliliğini artıracak kabarcıklar oluşturmamaya özen göstererek, kutuyu bir yandan diğer yana sabit bir hareketle hafifçe çalkaladı.

"Oldukça emek yoğun bir iş, değil mi?"

Daisy'nin sesi onu negatifleri banyo ederken her zaman içine düştüğü yarı konsantrasyon halinden çıkardı. Şimdi de konuşmak mı istiyordu? Murphy Kanunu açıkça hayatta ve iyiydi. Birkaç kısa an için, en ateşli ıslak rüyalarından fırlamış gibi öpüşen bir kadınla çok küçük bir odayı paylaştığını unutabilmişti. Atletinin ince kumaşına batan meme uçlarının görüntüsünü unutmayı başarmıştı ve dün ofisine girdiğinden beri onu düğüm düğüm eden cinsel gerilim bir anlığına eriyip gitmişti.

Kükreyerek geri geldi. "Evet," diye yanıtladı ters bir şekilde. "Neden şu kırmızı ışıklardan birini kullanmıyorsun?"

"Çünkü film banyo ediyorum, kağıt değil. Baskılarımı yaparken kırmızı ışık kullanacağım."

Zamanlayıcı kapandı ve geliştiriciyi boşalttı, durdurma banyosu ekledi, sonra tekrar sessizleştiği için memnun bir şekilde çalkalamaya geri döndü. Kısa bir süre sonra tankı tekrar boşalttı ve sabitleyiciye uzandı ama orada değildi. Douglass'ın adamları depoyu yere boşaltmıştı. Hafifçe küfrederek, dolaptan yeni bir sürahi çıkarması gerektiğini hatırladı ve onu almak için döndü.

Daisy dolap kapısının önünde durdu ve hiç düşünmeden onu kalçalarından kavrayıp kenara çekti. Kadının ellerinin altında sertleştiğini hissetti.

"Hey!"

"Özür dilerim. Ama buna şimdi ihtiyacım var." Zaman çok önemli olmasına rağmen, ona dokunmamış olmayı gerçekten diledi. Elleri kalçalarını kısa süreliğine kavramış olsa da, sıcak ve sert olduğunu fark edecek kadar uzun sürmüştü. Küçük odadaki gerilim birkaç derece daha yükseldi.

Yeni sürahiyi açarak tezgâha geri döndü ve ardından sabitleyiciyi tanka ekledi.

Sonraki birkaç dakika boyunca dikkatini gerektiren iş için minnettardı. Ara sıra kabı çalkaladı, sonra negatiflerini kontrol etti ve filmler temizlenene kadar işlemi tekrarlayarak onları sabitleyiciye geri koydu. Ancak onları yıkamaya koyduğunda, Daisy'yi görmezden gelmek için bahanesi kalmamıştı.

Arkasında bir hışırtı duydu ve onun ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıldığını hayal edebildi. Kalçasının nasıl hafifçe eğildiğini ve bir saniye sonra karşı kalçasını nasıl kaldırdığını bakmadan biliyordu. Ellerini meşgul edecek işler buldu; kimyasal madde sürahilerinin kapaklarını kapatıp kaldırıyor, kahverengi lekeli bir bezle dökülenleri siliyor
-Etrafındaki odanın giderek küçülmediği iddiasını destekleyecek herhangi bir şey. Ve tüm bu süre boyunca, onun aldığı her nefesin, yaptığı her hareketin farkındaydı.

Sonunda bezi bir kenara attı ve ona döndü. "Dinle, negatiflerin en az yarım saat yıkamada kalması gerekiyor. Yukarı çıksak iyi olur." Birbirimize takılmadan hareket edebileceğimiz bir yer var.

Laboratuvar önlüğünü çıkarıp bir kancaya taktı ve onu kapiya doğru götürmek için döndü.

Niyeti bu sarsıcı farkındalığı azaltmak ve aralarına biraz mesafe koymaktı, ancak ikisi de aynı anda kapı koluna uzandıkları anda alev aldı.

Çıplak kolu onunki boyunca kayd, teni sıcak, yumuşak ve pürüzsüzdü ve gurur duyduğu soğukkanlı kontrol, bir kaynak makinesinin önündeki sis gibi buharlaştı. Boğazından hayvani bir hırıltı yükseldi ve onu etrafında döndürüp kapiya doğru sıkıştırdı, ona doğru eğildi, göğsünün baskısı altında düzleşen göğüslerinin yumuşak hissinden zevk aldı. Başını eğdi ve onu öptü -sıcak, disiplinsiz bir öpücüktü bu, tamamen baskındı. Daisy'nin ağzını yağmalarken parmakları onu sabit tutmak için başını kavradı ama Daisy onun saldırganlığı karşısında bile birkaç kavurucu, nefessiz dakika boyunca onu öptü.

Bir elini serbest bırakarak ödünç aldığı tişörtü yukarı çekti ve bir elini atletle kaplı göğsüne kayd, Yumuşak, yuvarlak, elinin baskısı altında ağırlık veren bir memeydi ve meme ucu avucunun içinde bir elmas parçası gibi delindi. Parmaklarını kıvırdı, şekillendirdi ve çekti, tatlı formu kendi iradesine göre şekillendirdi.

Kadının ellerini vücutlarının arasında gezdirdiğini hissetti ve parmakları göğsüne değdiğinde teninin sıcak tene değdiğini hissederek inledi. Sonra kadın onu itti ve adam geriye doğru tökezledi. Sırtı tezgâha çarptı ve dirsekleriyle kenara tutundu. Gözlerinin üzerine düşen bir tutam saçın arasından Daisy'ye göz kırparak, fazla büyük tişörtünün altından göğüslerinin hızla yükselip alçalmasını izledi ve viteslerdeki ani değişimi anlamaya çalışırken kendini halsiz ve aptal hissetti.

"Ne...?"

Daisy ona baktı ve nabızı sadece onunla birlikte atıyormuş gibi görünen yerlerine vururken, sanki onu uzun, kırmızı, nabız gibi atan bir koridorun dar ucundan görüyormuş gibi hissetti. Yine de onu kristal berraklığında görüyordu. Şaşkın bir ifade takınmış ve dirseklerini arkasındaki tezgâha dayamış olsa bile, onda çekici bir şeyler vardı.

Ve eğer bu, ortaya çıkmaya hazır zehirli bir tuzak değilse, ne olduğunu bilmiyordu. Onun doğrulmasını izledi. "Mesafeni koru, Col-trane," diye emretti kısık bir sesle, adam ona doğru bir adım attığında. Birden, dokuz uzun yıl boyunca içinde sakladığı acıyı zapt etmek, kevgirde su tutmaya çalışmak gibi bir şey oldu: Döndüğü her yere dağınık bir şekilde sızıyordu. Onun saçlarını kabaca tarayarak gözlerinden uzaklaştırmasını izledi ve yüzünün mükemmelliği ya da sert gövdesinin simetrisi tarafından emilmeyi reddetti. "On dokuz yaşımdayken benim için bir şansın vardı ve beni elinde tutmaya değmeyeceğimi düşündün. Bu senin tek şansındı, seni orospu çocuğu. Beni bir kez fırlatıp attın mı, bir daha ele geçmez."

Sanki az önce son kalan ahlak kuralını da çiğnediğini söylemiş gibi ona baktı. "Seni bir kenara atmadım! O akşam işleri kötü idare ettiğimi biliyorum-"

Daisy bakışlarını onun göğsünden ayırdı ve acı acı güldü. "Sence 'kötü' mü idare ediyor? Bu, siz hazırlık okulu çocuklarının çok sevdiği o yetersiz ifadelerden biri olmalı. Seni bir prens sanmıştım ama meğer kurbağadan başka bir şey değilmişsin. Tanrım, ben bakireydim-"

"Bunu bilmiyordum!"

"Belki odaya çıktığımızda değil," diye kabul etti nezaketsizce. "Ama-"

"Ben yapmadım. O daracık elbiseyi giymiştin-"

Çenesinin düştüğünü hissetti. "Benim sevişmek istediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Evet. Hayır, lanet olsun. Ama skoru biliyormuş gibi davrandığınızı kabul etmelisiniz."

"Nasıl? Resepsiyonda seninle dans ederek mi? Flört ederek mi? Tanrım, Nick. Ayaklarımı yerden kestir. Senin çok..." Göz kamaştırıcı. Benimle ilgileniyorsun. O geceye kadar Nick ona sinir bozucu küçük bir çocukmuş gibi davranmıştı ve Nick onun kendisine bir kadınmış gibi davranmasının heyecanını hâlâ hatırlıyordu. Evet, flört etmişti ama başka türlü nasıl yapabilirdi ki? O bir tanrıydı, altın rengi ve heyecan vericiydi ve ona da heyecan verdiğini hissettirmişti.

Yine de şimdi böyle bir şeyi kabul etmeyi reddediyordu. Aşık bir aptal gibi görünecekti. Başını sabırsızca sallayarak kararlı bir şekilde düşürdüğü sohbet konusunu aradı. "Ayrıca, içeri girerken deneyimsiz olduğumu bilmiyorsan bile, iş bittiğinde bunu kesinlikle biliyordun."

Tanrım, evet. Nick hiçbir mazereti olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Parmağı, yoğun bir ön sevişme anında kızın bekâretinin kanıtını bulmuştu. Bunu orada durdurabilirdi, durdurmalıydı.

Ama yapmamıştı. Bin yıl gibi gelen bir süre boyunca temel içgüdüleriyle savaştıktan sonra, Daisy ile göz göze geldiği ilk andan beri onu kendine çeken güçlü kimyanın etkisine kapılmıştı.

Yıllardır en ateşli, en terli fantezilerinin başrol oyuncusuydu, ama o ana kadar kendini asla ilk etapta hissetmemesi gereken bir şehvete teslim olmayacağına ikna etmişti. Kendini bundan daha güçlü olduğuna ikna etmişti; fersah fersah daha onurluydu. Yaşadıkları süre boyunca kendini güvenli bir mesafede tutmamış mıydı?

aynı evde? Ve aileleri ayrıldıktan sonra, onu aklından tamamen çıkarmamış mıydı? Evet. Kendi yaşındaki kadınları takip etti, yumruğuyla arkadaş oldu. Bir ömür boyu soğuk duş almıştı.

Ama Mo o gece evlenmişti. Kız kardeşi için mutlu olsa da, değişmeyen tek müttefikinin yeni kocasına bağlanmak için diğerlerini terk edişini izlerken kendini başıboş hissetmişti.

Ve Daisy oradaydı, kahkahaları, sıcaklığı, cilveli küçük elbisesi ve büyük, hayran gözleriyle. İyi bir savaş vermişti, kahretsin; çok uzun bir süre savaşmıştı. Onu kollarının arasında çırılçıplak ve tahrik olmuş bir halde bulduğunda bu mücadeleye devam etmek onu aşmıştı. Biri onu bekâretinden mahrum bırakacaktı, diye düşündü; bu kişi kendisi de olabilirdi. En azından onun için iyi bir şey yapabilirdi.

Daisy sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi hiddetle, "Beni bekâretimden kurtardığın için yeterince mutluydun ama evlat, seninkini alır almaz oradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladın," dedi.

Nick'in tüm savunması yerine oturdu. "Ne bekliyordun sarışın? Seninle sevişmenin daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi olduğunu söylememi mi? Hemen en yakın sulh hukuk mahkemesine gitmemizi önermemi mi?" Ses tonunu kasıtlı olarak alaycı hale getirmişti, çünkü gerçek şu ki, tam olarak bunu söylemek ve yapmak için baştan çıkarılmıştı. Ve bu onu çok korkutmuştu.

Daisy'nin kahkahası yakıcıydı. "Hayır, kesinlikle bundan daha iyisini biliyordum. Ama beni becerirken beni sevdiğini söyledin, bu yüzden üzerimden yuvarlanıp kapıya doğru gitmeni de beklemiyordum." Kadın kendine sarıldı ve Coltrane onun titrediğini şaşkınlıkla fark etti. "Bana ister yıldızlı gözlü bir iyimser de, Coltrane, ama az önce sana öyle bir şey vermişim ki

kocam için tutunmaya yemin ettim. Bir 'atta girl'ün yerinde olacağını sanmıyorum."

Nick'i dehşete düşüren Daisy'nin sesi son kelimedede çatladı ve iri gözlerinde biriken yaşlar onları kocaman gösterdi. Ukala, yılmaz Daisy... ağlıyor muydu? Adam tepki veremedi Daisy topuklarının üzerinde döndü ve kapı koluna uzandı. Adam ona doğru uzandı ama eli omzuna değeri değmez Daisy dirseğini savurarak onu karnından yakaladı.

"Geri çekil!" Kapıyı çekip açtı. "Ben burada nöbet tutacağım."

Kapı arkasından çarparak kapandı ve Nick karnını ovuşturarak dönüp kapıya yaslandı. Sonra soğuk beton zemine oturana kadar kemiksiz bir şekilde yüzeyinden aşağı kaydı. Dirseklerini dizlerine dayayarak avuçlarının topuklarını göz çukurlarına bastırdı. Az önce gözlerinin arasına balyozla vurulmuş gibi hissetti. Tanrım, o bir aptaldı. Kör bir aptal.

O geceyi unuttuğuna kendini başka nasıl inandırabilirdi ki? Yüce Tanrım, kız alev alev yanan bir bakireydi, elbette hatırlıyordu. Bu bir kadının öylece unutacağı türden bir şey değildi. Adam onun ilk sevgilisiydi ve onu çok önemli bir şeyle tanıştırdıktan kısa bir süre sonra yüzüstü bırakmıştı. Anlattığı kadar kötü olmamıştı ama gerçek şuydu ki, adam onun zararına kendini korumuştı. Onun bunu gerçekten unuttuğuna inanacak kadar nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi?

Ellerini bıraktı ve başı kapıya çarptı. Tamam. Bu onun en parlak sonuçlarından biri değildi, belli ki. Daisy öyle kolayca affedip unutacak türden bir kadın değildi. Ama iki dakika öncesine kadar, o gecenin kendisini tek başına etkilediğine ikna olmuştu ve bunun için küçük hanıma bir puro vermesi gerekiyordu. O

havalı bir müşteri idi. Tanıdığı Daisy her zaman acımasızca dürüst olmuşt u, bu yüzden birlikte çarşaf ları nasıl yaktıklarını hatırlayabileceğini düşündüğü için ona bir egoistmiş gibi baktığında, kancaya, çizgiye ve batmaya düşmüştü.

Düpedüz yalan söylediğinden değil. Ortaya çıkıp gerçekten hatırlamadığını söylememişti. Ama onun gözünün içine baka baka, birbirlerini görmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyormuş gibi davranmış ve adam da tam olarak onun yapmasını istediğı varsayımı yapmıştı.

Ayağa kalktı. Artık daha iyi biliyordu.

Asıl soru, buradan nereye gidecekleriydi?

"Kesinlikle hiçbir yere - gittiğimiz yer orası." Daireye döndüğünde Daisy ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı. "Dokuz yıllık bir vahiy geldi diye bunun yepyeni bir durum olduğunu mu sanıyorsun?" Nick ekşi bir ifadeyle, kendisinden on beş santim daha kısa olan biri için büyük bir başarı, diye düşündü. "Tekrar düşün, Coltrane."

Düşündüğü şey, eğer biraz olsun zeki olsaydı, ona sakinleşmesi için bir saatten daha fazla zaman tanıyacağıydı. Daisy'nin gözleri kısıldı ve dudakları tüm yumuşaklık izleri yok olana kadar birbirine bastırıldı. "Bu saatte özürlerimi kabul edeceğini de sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın, dostum. Özürlerini kabul edebilirsin. Bir zamanlar onları duymak hoşuma giderdi. Artık umurumda değil."

Sinirlenmişti ama belli etmesine izin vermezdi. "Aferin sana. O zaman burada oturup surat asabilirsin." Kadının aşağılanmış eğimi

Çok da zarif olmayan burnu kalbinin derinliklerini ısıttı. "Kız kardeşimi arayacağım."

"Evet, peki... ona benden selam söyle," diye mırıldandı Daisy ve tepinerek uzaklaştı.

Reid, telefon çaldığında boş bir evin ne kadar sessiz olabileceğini düşünüyordu. İkinci kez çalmasına fırsat vermeden telefonu kaptı. "Cavanaugh Malikânesi."

"Reid? Ben Nick. Mo buralarda mı?"

"Hayır. Bu gece bir yer gösterecek."

"Ah." Hat bir an sessiz kaldı, sonra Nick yumuşak bir nefes verdi ve "Zaten bildirecek bir şeyim yok. Sadece onu bu durumdan kurtaracak parayı henüz bulamadığımı ama birkaç magazin gazetesiyle iyi bir teklif savaşı yürüttüğümü ve Cuma akşamına kadar kesin bir şeyler duyacağımı söyle. Peki ya sen; sen bir şey bulabildin mi?"

Reid'in midesinde buz gibi bir düğüm oluştu. Nick magazincilerden nefret ederdi. -Yalnızca çok ciddi bir şey onu fotoğraflarından birini birine satmaya zorlayabilirdi. Ama "Benim de henüz şansım yaver gitmedi" demeyi başardı. Tanrım. Mo kendini neye bulaştırmıştı? Ve o bilmediği halde Nick neden biliyordu?

"Paraya ne için ihtiyacı olduğunu öğrendin mi?" Nick sordu. "Söylemedi ama Mo'yu bilirsin. Birinin kefaletini ödemek için olmalı."

Oh, lanet olsun. Siktir, siktir, siktir. "Ben," dedi Reid, ama kelime zar zor duyuluyordu ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ortak imza attığım bir krediyi ödedi. Kendi başıma halledebileceğim konusunda bana güvenmediği için ona kızmıştım. Ve şimdi o..."

"Ciddi bir bokun içinde." Nick nefesini dışarı üfledi. "Yine de sorumluluğu üzerine alamazsın Reid. İkimiz de onun başkalarının sorunlarını yumuşatmak gibi kötü bir huyu olduğunu biliyoruz - onlar yumuşatmak isteseler de istemeseler de. Ve bu işe balıklama atlamadan önce enine boyuna düşünmediği de kesin." Nick bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dinle. Rapor edecek bir şey bulduğum anda arayacağım. Sen de aynısını yap, tamam mı?"

"Evet, tamam." Reid telefonu kapattığını hatırlamıyordu. Yumuşak deri koltuğunda sersemlemiş bir halde oturuyor, dirseklerini geniş kalçalarına dayamış, parke zeminde gölgeler süzülürken gevşekçe kenetlenmiş parmaklarına bakıyordu.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğunda tüm oda alacakaranlık sonrası kasvetiyle sarılmıştı. Karısının antreden geçişini izledi ve konuşmadan önce topuklu ayakkabılarını çıkarıp evrak çantasını küçük masanın rafına koymasını bekledi.

"Kardeşin aradı."

Mo bir elini göğsüne götürdü ve dönerek kemere doğru baktı. "Tanrım, Reid, hayatımdan on yıl çaldın!" Oturma odasına doğru yürüdü. "Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?" Masa lambasını yakmak için eğildi.

"Borcumu ödemek için kullandığınız parayı nereden bulduğunuzu merak ediyorum."

Mo dondu kaldı. "Nick'le konuştuğunu mu söylüyorsun?"

"Biliyordum. Ve komik bir şey var Maureen, senin başının dertte olduğuna dair benim de bildiğimi düşündüğü bir bilgi var elinde." Maureen'in gözlerine bakarken parmakları gerildi. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. O yüzden sana tekrar soruyorum: Borcumu nasıl ödedin?"

Onun sandalyesine dik duran kanepeye yığıldı. "Emanet hesaplarımdan birinden borç aldım."

Dizlerinin bağı çözüldü ve zihninin uzak bir köşesinde çoktan oturmuş olmasının iyi bir şey olduğunu kabul etti. "Ne yaptın?" Dudaklarını dişlerine bastırırken beyaz parmak eklemlerinin üzerinden ona bakmakla yetindi. "Ama bu... yasal değil." Ve Mo'nun yapacağı en son şey suç teşkil edecek bir şeydi. "Bunu neden yapasın ki?"

Ellerini aşağı indirdi, parmakları sıkıca birbirine dolanmıştı, kucağında duruyordu. "Sana yardım ettiğimi sanıyordum."

Ona yardım etmek mi istemişti? Zahmet etmesi Reid'i şaşırtmıştı. O kadar uzun zamandır o kadar mesafeliydi ki, Reid onun sadece inatçı bir şekilde "baba gibi, kız gibi" deme fırsatını kimseye vermemek için ona bağlı kaldığını düşünmeye başlamıştı. Onun için sadece itibarını değil, özgürlüğünü de riske atabileceğini düşünmek onu şok etmişti.

Aylar sonra ilk kez ona yakından baktı. Sadece zarif yüz hatlarına ya da parlak kahverengi papyonuna değil, her şeyine. Mo iri bir kadındı, uzun boylu ve yuvarlak hatlıydı. Onu kucağına almak her zaman hoşuna gitmişti; kollarında kendini çok büyük hissediyordu. Bugün ise daha küçük görünüyordu.

Her nasılsa bu onun umutlarının artmasına neden oldu, ki bu da şüphesiz onun karakteri hakkında kötü bir şey söylüyordu. Ama kadın her zaman o kadar acımasız ve verimliydi ki, adam uzun zamandır kendini evlilikleri için gereksiz hissediyordu. Sonunda dırdır etmenin onun yüksek riskli kişisel krediler alma alışkanlığını durdurmayacağını kabul ettiğinde, dışarı çıkmış ve ondan zerre kadar katkı almadan kendi emlak şirketini kurmuştu. Bu acı vericiydi ve onun tepkisi de kendi çıkarlarına odaklanıp onunkini görmezden gelmek olmuş, bu da kadının daha da uzaklaşmasına neden olmuştu. Belki şimdi, sonunda onun için bir şey yapabilirdi. Ellerini çözdü ve

öne doğru eğildi. "Kendini riske atmanın bana yardımcı olacağını düşündüren neydi?"

"Sadece bir ya da iki günlüğüne olması gerekiyordu," dedi. "Nob Hill'de bir apartman satmıştım ve komisyonum borç aldığım parayı fazlasıyla karşılayacaktı. Kimsenin haberi olmadan parayı yerine koyabilmeliydim. Ama..."

Kız orada öylece oturup parmaklarının koka ipeğinden eteğinde oluşturduğu soluk düğüme bakınca, "Hariç mi?" diye sordu.

Başını kaldırıp bakmadı. "Ama teftişte standartların altında bir kablo tesisatı çıktı ve satıcı bunu kurallara uygun hale getirmenin kendi sorumluluğu olmadığını düşünüyor ve alıcı da vazgeçmekten bahsediyor. Ve bunu düzeltene kadar" - dolgun omuzları kısa bir omuz silkme hareketi çizdi- "komisyon yok." Kadın bakışlarını adamın gözleriyle buluşturmak için kaldırdı ve adam kadının gözlerinde biriken yaşları görünce şok oldu. Ağlamak Mo ile bağdaştırdığı bir şey değildi.

"Ben tam bir aptalım, Reid. Suçlu bir aptal." Gözyaşları alt göz kapaklarından süzülüp sessizce yanaklarından aşağı kaydı.

"Hayır, sen sadece şansının yüksek olduğunu düşündüğün bir kumar oynadın ve şansın sana döndü. Ama iyi haber şu ki"- uzanıp parmak uçlarıyla gözyaşlarını nazikçe sildi- "Kötü İhtimaller Kralı'yla konuşuyorsun. Kötü ihtimalleri iyi ihtimallere çevirmeyi iyi bilirim. O yüzden gözlerini kurula tatlım, çünkü bu karmaşayı senin için tersine çevirmek benim bir numaralı önceliğim olacak."

Bölüm 10

ÇARŞAMBA

Daisy yavaşça uyandı. Sırt üstü yuvarlandı ve göz kapaklarının arasından süzülen rahatsız edici ışığa karşı kolunu gözlerinin üzerine sardı. Kocaman esnedi. Gerindi. Sonra yavaşça, isteksizce kolunu indirdi ve gözlerini açtı.

Üzerinde bir çift haki pantolondan başka bir şey olmayan Nick kanepenin yanına çömeldi ve onu orada görünce aldığı şok nefesi kız gibi bir "ıyk" ile sonuçlandı. Kalbinin ani atışını kontrol altına almak için refleks olarak elini göğsüne götürdü... ve teninin sıcaklığıyla karşılaştı.

Çırpınarak doğruldu, çıplak kollarının ve bacaklarının farkındaydı, çarşafı tekmelediği kanepenin ayağına uzandı. Daire hâlâ dün geceki havasızlığın izlerini taşıyordu ve pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu. Tüm göstergeler dünden daha sıcak bir güne işaret ediyordu. "Ne?" diye hırladı çarşafı yukarı çekip koltuk altlarına sıkıştırırken. Yastığının altından silahını çıkardı. "Şimdi ne olacak?"

"İşte." Nick dumanı tüten bir fincanı kızın eline tutuşturdu ve kız yeni demlenmiş kahvenin kokusunu içine çekerken gözleri kendinden geçerek kapandı. Tek gözünü açıp fincandan yudumlarken Nick'e temkinli bir bakış attı. Keşke bir gömlek giyseydi diye düşündü. Tüm o deri ve kaslar dikkatini dağıtıyordu.

Sehpa olarak kullanılan sandığın üzerine oturmak için ayağa kalktı. Arkasına uzanarak silah çantasının köşesini kışının altından itti; sonra doğruldu ve ona iltimas geçmeden baktı. "Ölü gibi uyuyorsun."

"Şey, affedersiniz. Uyku zamanım için ücret almadığımı bilmek sizi mutlu edecektir."

"Harika. Fedailer beni yatağımda havaya uçurmak için yanınızdan kaz adımlarıyla geçtiklerinde bunu bilmek beni çok rahatlatacak."

Fincanı indirdi. "Ne öneriyorsun Nick, tek gözüm açık uyumamı mı? Ya da belki de hiç uyumamamı tercih edersin."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Hayır, sen sadece uyku düzenimin beni beceriksiz yaptığını ima ettin." Fincanının kenarından ona baktı. "Öte yandan -her ne kadar sana hak vermekten nefret etsem de- haklı olduğun bir nokta var. Belki de gece vardiyası için başka birini işe almayı düşünmelisin." Böylece eve gidip yeniden toparlanabilirdim ve belki de gündüzleri bu çılgın durumla daha iyi başa çıkabilirdim.

"Oh, evet, bunu gerçekten düşüneceğim. .. yeni bir avukat tutacak kadar para kazandığım an." Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Lafı açılmışken, giyin hadi. Yarım saat içinde yola çıkmamız gerekiyor."

"Kahretsin, Coltrane!" Daisy kanepeden fırladı, kahve şıpırdıyor, çarşaf kayıyordu. Elindeki fincanı bir kenara bıraktı ve ayağa kalkarak ona doğru baktı. "Seni sokaklardan uzak tutmak için ne gerekiyor? Dün sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Elbette öyle oldu. Bundan sonra karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakacağım." Çıplak omuzlarını silkti. "Ödemem gereken faturalar var sarışın, müşterilerime karşı yükümlülüklerim var."

"Senin ölüm arzun var."

Kimyasalla pürüzlendirilmiş parmak ucunu kadının ön kolundan geçirerek silahı tutan eline götürdü. "Bana ne kadar iyi olduğunu söyleyip duran sensin."

Dokunuşunun ardından teni kalktı ve elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Ancak herhangi bir önlem almayı reddederseniz, güvenliğinizi sağlamak için yapabileceğim çok şey var." Adamın kayıtsız tavrına rağmen, kadın adamın

İçinde anlamadığı bir öfke yatıyordu. Ama adamın yüzündeki kapalı ve inatçı ifadeden tartışarak nefesini boşa harcadığını anladı ve onu iterek geçti. "Peki. Gidip hazırlanayım." Kolu istemeden adamın yan tarafındaki sıcak tene değdi ve o anda tüm sinirlerini diken diken eden farkındalık onu çıldırttı.

Bir dakika sonra düşün çarpan spreyinin altında dururken, neden hala her yerinde ayak yüksekliğinde, alevli harflerle felaket yazan bir işe tutunduğunu merak etti.

Evet, Nick'in avansına ihtiyacı vardı. Ve kesinlikle işinin başarılı olmasını istiyordu. Ama bu delilikti-Nick tüm damarına basıyor, en kötü kişilik özelliklerini ortaya çıkarıyordu. Onunla geçirdiği her dakika onu ucuz bir saatten daha fazla geriye götürdü ve bu hızla giderse çok geçmeden havaya uçuşu kaçınılmazdı. O zaman ödeyecek cehennem olacaktı.

Nick belli ki onun uzmanlığına saygı duymuyordu ve bunun suçunu sadece ona yükleyemezdi. Hele de bu kadar profesyonelce davranmaya devam ederken. Koşullar gerektirdiğinde aklını kullanmayı her seferinde başaramamış ve bunun yerine çoğu ergenin iddia etmekten utanacağı kör bir acelecilikle tepki vermişti. Nick, terlemeden kontrolünü yok edebilecek tanıdığı tek kişiydi. Onu kızdırıyor, çileden çıkarıyordu.

Onu heyecanlandırdı.

Hayır, lanet olsun, yapmadı. Yüzünü spreyin içine soktu.

Sonra tekrar geri çekti ve şampuana uzandı. Gerekirse onunla gerçeğin kenarından dolaş Daisy. Ama o devede kuşu numarasını kendine yapma.

Lanet olsun. Bu dürüstlük en iyi politikadır işi kuşlar içindi. Klişeydi. Hatta safçaydı. Yalnızca taktik, insanların duygularını sağda solda ezmekten kaçınmak için dürüstlüğün günlük olarak atlatılmasını emrediyordu. Ve Tanrı biliyordu ki, kendi amaçlarına uyması için gerçeği bir iki kez eğip büktüğü biliniyordu.

Yine de. Kendini böyle durumlara sokmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştı. Ve kendine asla yalan söylememeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu yüzden derin bir nefes alarak Nick'in gerçekten de onu heyecanlandırıldığını itiraf etti.

Dün gece onu sanki sahibiymiş gibi öpmüştü ve o da ruhuna kadar öfkelenmek yerine hemen programa uymuştu. Onu geri çeken koruyucu içgüdüleri olmuştu ve o zaman bile Nick'e güvenemeyeceğini bildiği halde onu uzaklaştırmak olması gerekenden çok daha zor olmuştu. Yani, evet, Nick'in onu heyecanlandırıldığını söylemek yanlış olmazdı.

Daisy saçındaki şampuanı duruladı. Avucunu, kalbinin çok hızlı attığı göğsünün yan tarafına yaslayarak yıpranmış bir nefes verdi.

Tamam, şehvet duyuyordu. Ne fark ederdi ki; bununla başa çıkması gerekiyordu. Duygulara sahip olmak, onlarla hareket etmek zorunda olduğunuz anlamına gelmiyordu. Nick'le uğraşırken sakinleşmeyi, dünyadaki diğer herkese karşı kullandığı olgun tavırla davranmayı öğrenecekti. Sakin ve soğukkanlı olmak, işte çözüm buydu. Ve sadece onu başlatmak için ...

Düşün düğmesini sonuna kadar soğuğa çevirdi.

Daisy bir saatten az bir süre sonra dişlerinin arasından, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Bir köpeğin fotoğrafını çekmek için hayatını ve uzuvlarını riske mi attın?" Kırmızı ipek yastığının üzerindeki parlak küçük yaratığa baktı. "O şey bir köpek, değil mi?"

Hayvanın sahibi minik, saf beyaz hayvanı kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. "Bayan Muffet basit bir köpek değil, Bayan Parker. O safkan bir Maltese." Daisy'ye küçümseyen bir bakış attıktan sonra yavruyu ipek tüneğine geri oturttu ve hayvanın uzun perçemlerini alnından geriye doğru kesen küçük fiyongu düzeltti.

"Özür dilerim. Kesinlikle hiçbir soyu aşağılamak istememiştim." Daisy, Bayan Muffet'in ipeksi Fu Manchu'suna ve yere bir şelale gibi sarkan, ağırlığı küçük köpeğin kuyruğunun yana kıvrılmasına neden olan bereketli tüylerine baktı. "Yine de itiraf etmelisin ki, ona biraz Endust sıkarsan, kendine kullanışlı küçük bir masa silgisi yapmış olursun."

"Bu kadar yeter sarışın," diye tersledi Nick.

Daisy isteyerek ona sırtını döndü. Zaten Daisy'nin sorun yaşadığı kişi de oydu. "Oh, bu yeterli değil, Coltrane. Daha yeni ısınıyorum-"

Nick, Daisy'nin öfkesini birkaç derece daha artıran sert bir el kaldırdı, sonra da cazibesini ev sahibesine yöneltti. Gülümsemesi, kadının kırışmış tüylerini gözle görülür biçimde yumuşatan bir lütuftu. "Siz ve Bayan Muffet bize biraz izin verir misiniz, Bayan Sawyer? Asistanımla konuşmak istiyorum."

Daisy öne doğru öfkeli bir adım attı. "Kahretsin Coltrane, ben senin-"

"Elbette." Bayan Sawyer, Daisy yokmuş gibi Nick'le konuştu. "Belki de bu zamanı çocuğa bir iki davranış öğretmek için kullanırsın." Odadan dışarı çıktı. Maltese'nin Bayan Sawyer'ın omzunun üzerinden Daisy'ye bakan yuvarlak, hafif çıkıntılı koyu renk gözleri, köpeğin sahibi kapıyı arkalarından kapatırken gördüğü son şey oldu.

Nick'le yüzleşmek için geri döndü, gürlemeye hazır ve istekliydi. Sonra kendini tuttu. Kendini kontrol et, lanet olsun. Hayatında bir kez olsun ona karşı kontrollü ol. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun.

Derin bir nefes aldı ve nefes vermek için alt dudağını dışarı doğru iterek alnına düşen rastgele dalların dalgalanmasına neden oldu. Ağzını açtı ama sakın bir vakarla, "Toz paspasının fotoğraflarını çektikten sonra seni sağ salim eve götüreceğim. O zaman senin mizacına daha uygun bir güvenlik uzmanı tutmanın zamanı gelmiş demektir."

Nick çoktan kızın üzerine doğru bir adım atmıştı ama dondu kaldı ve kıza bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Reggie'ye şu ana kadar harcadığım zamanın ücretini saymasını söyleyeceğim; sonra Parker Security avansınızın kalanını size iade edecek."

"Bir işin ortasında öylece çekip gidemezsin!"

"Oh, evet. Yapabilirim. Belli ki yeteneklerime hiç saygı duymuyorsun."
_"

"Bu saçmalık!"

"Bu saçmalık değil. Şimdiye kadar yaptığım tüm önerileri dikkate almadın. Bir şey olmadan ve seni güvende tutmadaki başarısızlığım ile yaşamak zorunda kalmadan önce kayıplarımı azaltıyorum Nick."

"Bu kadar mı yani? Korkup kaçacak mısınız?" Daralmış kirpiklerin ardında öfke kabardı. "Sorun ne sarışın, erkeklerin dünyasında başarılı olamayacağından mı korkuyorsun?"

Öfkelenme isteği çok tatlıydı ama öfkesini yutmayı başardı. Dilinin arkasında acı bir tat bırakmasına rağmen, "Evet," diye soğukkanlılıkla kabul etti. "Bu o olmalı."

Ona küstahça bir bakış attı. "Ödlek."

"Bu çok çekici, Nick. Birlikte çalışmamızı imkânsız kılan da tam olarak bu tavrın. Cinsiyet ayrımcılığı yapıyorsun."

"Ne?" Burnunun ucuyla ona baktı. "Bu çok saçma."

"Hayır, gerçek bu. Bir kadından tavsiye almayı reddediyorsun ve ellerini kendine saklamıyorsun."

"Ahhhh." Bu ses bir aydınlanma zenginliği içeriyordu ve adam ona kalkık bir kaşla ve öylesine kibirli bir ifadeyle baktı ki, kız onun yüzünü tırmalamak için can attı. "İşte bütün mesele bu. Dün gece seni öptüm ve bu sana eski zamanları hatırlattı."

"Hayır!" Sonra dürüstlük onu "Evet, sanırım bu kısmen doğru" diye eklemeye zorladı.

"Kısmen, kahretsin, özetle bu kadar. Sen korkmuş küçük bir tavşan gibi havalanmadan önce Mo'nun düğün gecesinden bahsedelim-"

"Şimdi, bir dakika bekle!"

"Hayır, sen bekle Daisy." Ellerini Daisy'nin omuzlarına koyarak onu en yakındaki duvara yasladı ve onu vücudu ve kollarıyla kafese kapattı. "Sen durmadan konuştun; şimdi sıra bende. Ve benim o geceye dair anılarım seninkilerden biraz farklı. Örneğın, senin söylediğın gibi gelir gelmez seni yere serdiğimi hatırlamıyorum."

"Tanrı aşkına, Nick!" Yüzünü bir sıcaklık kapladı. Ama gözlerinin derinliklerinde alev alev yanan öfke, Nick'in açık sözlülüğünden duyduğu rahatsızlığın yerini, daha önce gözlerinde gördüğü öfkeyi körükleyen şeyin bu olduğunun farkına varması aldı. Öfke yok olmamıştı; sadece zamanını bekliyor, bir çıkış yolu arıyordu.

"Sorun ne, hikayenin benim versiyonunu beğenmedin mi? Çok yazık, bebek surat, çünkü benimkini aldıktan sonra sana uzun süre sarıldığımı hatırlıyorum." Geri itti. "Ama geceleri seni sıcak tutacaksa kendi yorumuna sadık kalmakta özgürsün. Her iki durumda da, bunun için özür diledim. Gerçekten üzgünüm ve eğer kaldığımız yerden devam etmek istemiyorsan, tamam. Ama Tanrı aşkına, dokuz yıl oldu. Aş artık bunu."

"Aşmak mı?" İçinden çılgılık atmak, onu gözlerinin ortasından vurmak, ağlamak geldi. Sonra gururu devreye girdi ve çenesini kaldırdı. "Tamam. Ben aştım. Ama sen hâlâ bir domuzsun."

Burun delikleri alevlendi ama sesi ilkokul havasındaydı: "Son birkaç gün içinde tehdit edildim, tartaklandım ve ezildim. Yeni Çağ'a duyarlı bir adam olmak şu anda beni biraz aşıyor."

Kadın homurdandı. "Sanki sen en iyi zamanlarda bile böyleydin de." Kolsuz bluzunun kuyruğunu düzeltti ve onun yanından geçti. "Bayan Sawyer'ı ve paspası çağır Coltrane. Yavrunun fotoğrafını çekmek için harcayacağın zamanı, senin fiyat aralığında bir güvenlik uzmanı bulup bulamayacağıma bakmak için kullanacağım."

Nick arabayı faytona çekip motoru durdurduğunda Porsche'deki gerginlik garnitür olarak servis edilebilecek kadar yoğundu. Sinirli ve öfkeliydi, kavga etmek istiyordu ama bu mümkün değildi çünkü sarışın bir klon Daisy'nin kişiliğini gasp etmişti. Kim oluyordu bu soğukkanlı, mesafeli kadın, ne kadar iğneleyici olursa olsun Daisy'nin her çıkışına soğukkanlılıkla karşılık veren?

Tanrım, Bayan Sawyer'dan özür bile diledi ve köpeğiyle arkadaş oldu; fotoğraf çekimini tamamladıklarında Bayan S. onun ne kadar büyüleyici olduğunu söylüyordu.

Bu, yumruğunu en yakın duvara indirmesi için yeterliydi.

Oturduğu yerde döndü ve Papatya'ya hiç benzemeyen bir ifadesizlikle ona baktı. "Senin için uygun olabilecek iki isim buldum," dedi soğukkanlılıkla. "Mitch Jones ya da Dega Gonzales. İkisi de benimkine benzer ücretler alıyor ve ikisi de oldukça iyi."

Ona ters ters baktı. "Oldukça iyi olması yeterli değil, tatlım. Ben en iyisini istiyorum."

"O zaman bu talihsizlik, çünkü artık müsait değilim." Kapı koluna uzandı.

Yolcu kapısı kırılarak açıldığında ve güçlü kuvvetli bir el arabanın içine uzanıp onu dışarı çektiğinde parmakları kapıyı zorlukla sıyırmıştı.

"Bu da ne-?" Nick şoför mahallinden dışarı fırladı ama arabanın diğer tarafındaki tabloya bakarken dehşet içinde donakaldı. J. Fitzgerald'ın adamlarından biri Daisy'yi kolundan tutmuş ve şakağına bir silah dayamıştı.

Nick boğuk bir sesle, "Bırak onu," diye emretti. Elleri arabanın tavanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Kapa çeneni, ibne." Adamın Daisy'yi kavrayışı daha da sıkılaştı. Buzdolabı gibi bir vücudu vardı; büyük, sert bir dikdörtgendi ve belirgin bir boynu yoktu. "O negatifleri istiyorum, hem de hemen."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bırak gitsin ve-"

"Ya negatifleri verirsin ya da kız arkadaşının kafasına bir kurşun yersin." Silahın namlusu Daisy'nin şakağına dayandı.

Tanrım. Kaslı adamın yanında çok küçük görünüyordu. Çok kırılıyordu. Nick'in ağzındaki bütün nem buharlaştı. "Evet. Tamam. Tamam. Sen ne dersen de. Onları getireceğim, yeter ki ona zarar vermeyin." Arabadan geriye doğru itti.

"Akıllıca bir seçim, güzel çocuk." Haydut Daisy'ye baktı. "Ve güzel bir çocuk, değil mi tatlı şey? Buna nasıl dayanıyorsun? Adamın saçları seninkilerden daha uzun, daha şık giyiniyor ve sadece daha güzel görünüyor - yatağından kalkıp seni uyandırma riskini almaktansa kolumu koparırdım." Silahın namlusuyla Daisy'nin elmacık kemiğini okşadı ve Daisy üzgün bir ses çıkardı. Daisy'nin eli protesto edercesine kalkıp adamın bileğini çekince Nick içgüdüsel olarak onlara doğru bir adım attı.

"Demek istediğim, çakal çirkinliğinden çok uzaksın," diye güvence verdi haydut ona. Sonra omuz silkti. "Yine de orta sayfa güzeli değilsin, ne demek istediğimi anlıyor musun? Ve sabahları senden daha iyi görünen bir erkek arkadaşına sahip olmak zor olmalı."

Daisy, "Bu benim varlığımın baş belası," diye onayladı. Birdenbire adamın bileğine öyle bir şey yaptı ki, eli

gevşedi. Kafasına doğrultulmuş olan silah garajın zeminine yuvarlandı ve yumuşak, hızlı bir hareketle kalçasını çıkarıp öne doğru eğildi... ve iki yüz kiloluk gangster başının üzerinden süzülerek Nick'in arabasının kaputuna korkunç bir çarpmayla sırt üstü düştü.

Nick geri sıçradı. "Lanet olsun, Daise!"

Silahına uzanan Daisy haydutun peşinden atladı. Ancak tabancası henüz kılıfından çıkmamıştı ki, adam yan yattı ve bir kükreyle doğrulup ona bir yumruk savurdu. Kadın olduğu yerde durdu, başı geriye gitti ama yumruktan tamamen kaçacak kadar hızlı değildi. Yumruk onu omzundan yakaladı ve darbenin gücü onu yana doğru döndürüp duvara fırlattı. Gömleğinin altından Glock'unun kabzasını ararken sırtına keskin bir şeyin battığını hissetti. No-Neck'in arabadan yuvarlanıp peşinden gelişini izlerken zaman durmuş gibiydi. Sonra silahı belinden çıktı ve No-Neck, göğsüne doğrulttuğu dokuz milimetrelik silahın hedefinde kendini bulduğunda aniden durdu.

"Ani hareketler yapmak istemezsin," diye tavsiyede bulundu. "Kendimi biraz huysuz hissediyorum."

"Daisy?"

"Bir dakika Nick." Gözlerini Boyunsuz'dan ayırmadan duvardan uzaklaştı ve silahın düştüğü yere doğru ilerledi. Eğilerek silahı yerden aldı ve beline soktu.

Yeni bir ses, "Buradaki pisliğin söyleyecek bir şeyi var, dikkatinizi ona vermek isteyebilirsiniz küçük hanım," dedi.

Lanet olsun! Daisy başını çevirdi. Başka bir serseri silahını Nick'e doğrultmuştu ve Nick tam onun ateş hattında duruyordu. İkinci haydut, arkadaşından bile daha iriydi ama ondan farklıydı,

bir boynu vardı. Yine de alını düzdü ve burnu daha da düzdü. Yeni tehdide göz kulak olabilmek ve silahını Boyunsuz'a doğrultabilmek için hareket ederek düz yüzlü adama baktı. "Sanırım Meksika açmazı dedikleri şey bu, ha?"

"Öyle görünüyor. Bak ne diyeceğim. Şu anda buradan herkesin derisi sağlam bir şekilde çıkmak istiyorum. Biraz at takası yapalım, ne dersin?"

İdeal olmaktan çok uzaktı ama... "Sanırım bununla yaşayabilirim." Blunt Face'in Nick'e sert davranması üzerine gözleri kısıldı ve "Coltrane'e bir çizik atarsan her şey biter" diye çıktı.

"Bu saçmalığa sonsuza dek bir son vermemi engelledi, kızım ve bunun için o orospu çocuğuna diz çöktürmeliyim."

"Sen bunu yaparsan, ben de aynısını arkadaşına yapmak zorunda kalırım."

"Evet, biliyorum - işte bu yüzden bu kadar makul bir adam oluyorum." Kör Surat, Nick'i Porsche'nin kaputunun etrafından dolaştırdı ve belli ki işini biliyordu, çünkü kendi maruziyetini minimumda tuttu.

Takasın lojistiğini çözmeye çalışıyordu ki, Kör Surat Nick'i sert bir şekilde iterek ona doğru savurdu. Duvara çarpıp tökezlediler, kolları ve bacakları birbirine dolandı ve kendilerini toparladıklarında serseriler araba evinden kaybolmuştu. Küfrederek garajdan çıktı ve arabadan aşağı koştu. Virajı tam zamanında döndüğünde haydutların yüksek kapıdan kaldırılma düştüğünü gördü. Durdu, elini silahına dayadı ve nişan aldı ama meskûn bir sokağa ateş etmekte tereddüt etti. Bir araba gıcırdayarak iki kiralık katilin önünde durdu. Arabaya doluştular ve araba

daha kapı kapanmadan dumanlı bir lastik bulutu içinde uçup gitti.

Silahı kaldırdı. "Kahretsin!"

Nick kayarak onun yanında durdu. "Kaçtılar mı?" "Evet, lanet olsun. Gidip polisi arasak iyi olur-"

Onu omuzlarından yakaladı ve etrafında döndürdü. "İyi misin sen? Tanrım, buzdolabıyla güreşmeye başladığında hayatımdan on yıl çaldın."

"Ben iyiyim." Adamın ellerini silkti. "Dinle, en iyisi _"

"Orospu çocuğu!"

"Ne? Geri mi döndüler?" Yüzünü caddeye dönerek kollarını bir kez daha atış pozisyonunda uzattı. Fedailerin üzerlerine geldiğini görmeyi bekliyordu ve görecektir bir şey olmayınca neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Vücudunda bir yığın harcanmamış adrenalin dolaşıyordu ve bu onu harekete geçirdi, herhangi bir harekete. Kaşlarını çatarak Nick'e döndü. "Yapma bunu, masum bir seyirciyi vurabilirdim." Adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve kadın bir adım daha yaklaştı. "Bu da neydi böyle, Her neyse?"

Eline baktı, sonra Daisy'nin görmesi için havaya kaldırdı. "Lanet olsun Daisy. Kanıyorsun."

Bölüm 11

"Ne?" Daisy bir an boş gözlerle Nick'in elindeki kana baktı. Sonra ağzı kavrayışının O'suyla yuvarlaklaştı ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. "I

Bir çivi takılmış olmalı; No-Neck beni duvara çarptığında bir şey hissettim."

Nick bluzunun kol deliğini geriye doğru sıyırdı ve kürek kemiğinin hemen altında bir yara olduğundan emin oldu. Kan sızıyordu ve bileğini kavrayarak onu araba yolunun yukarısına ve araba evinin köşesine doğru itti. No-Neck'in jambon büyüklüğündeki yumruğunu ona indirdiği sırada kadının geriye doğru uçtuğuna dair görüntüler görmeye devam etti. Ayrıca dikkati Bir Numaralı Fail'deyken İki Numaralı Fail'in silahını ona çevirişinin tekrarını da gördü. Onu dairenin merdivenlerinden yukarı çekerken damarlarında öfke köpürüyordu. "Tanrı'nın amiplere verdiği akla sahip değilsin."

"Affedersiniz?"

"Ne yapmaya çalışıyordun sarışın?"

"Benim işim." Adam anahtarını kilide sokarken kadın tuvalet ihtiyacı olan bir çocuk gibi olduğu yerde dans etti. "Oh, adamım, aşırı adrenalini yüklemesi yaşıyorum. Derimin altında bir karınca ordusu varmış gibi hissediyorum."

"Lanet olası işin kendini öldürtmeni mi gerektiriyor? Tanrım, Daisy! Bir de ölmek istediğimi söyledin." Zihninin uzak bir köşesinde aşırı tepki verdiğini biliyordu ama kız onu çok korkutmuştu. Ve korku öfkeye dönüşmeye çok istekliydi.

"Tanrı aşkına Nick, sadece küçük bir patlamaydı." Omzunu ovuşturdu ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Tamam, adamın balyoz gibi bir yumruğu vardı ama öldürmek olayı biraz abartmak olur. Sırtımdaki delik de istemeden oldu. Acımıyor bile ve o kadar da ciddi olduğunu sanmıyorum. Zaten tetanos aşılarımı da oldum, o yüzden rahat olun." Koluna bir yumruk attı. "Hadi ama! Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Onu küçük banyoya sürükledi, klozet kapağını indirdi ve tanka bakacak şekilde üzerine oturttu. Yeterince uysalca boyun eğdi, ama adam dolaptan malzemeleri toplarken, onu izlemek için ileri geri döndü ve yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Bluzunu çıkar." Hidrojen peroksit şişesini bir pamuğun üzerine eğdi ve kız uyduğunda sırtındaki oyuklara bakarak kaşlarını çattı. "Madem bu kadar iyisin, nasıl oldu da ikinci adam seni neredeyse alt ediyordu?"

"Blunt Face? Defol git buradan!" Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve gergin bir enerjiyle bacaklarını zıplattı. "Beni alt edemedi." Nick yarayı temizlemek için topuklarının üzerine oturdu ve ıslatılmış pamuk yaraya temas ettiğinde tısladı. Sonra acıyı unutmuş gibi görünerek omzunun üzerinden Nick'e bakmak için döndü ve ona kendinden memnun kocaman bir gülümseme fırlattı. "Kendin de gördün; berabere kaldık."

"Hayır. Lanet olası silahını bana doğrulttuğunda silahı çekmiştim. Ama bu, o lanet şeyi sana doğrulttuğu için kolunu kırmamdan sonra oldu." Antibiyotik merheme uzandı.

Daisy'nin gülümsemesi durakladı. "Ne?"

Kızın heyecanlı memnuniyeti onun çiğ sinirleri üzerinde çelik yünü gibi duruyordu ama şimdi keşke onun balonunu patlatmakta bu kadar acele etmeseydim diye hayıflanıyordu. "Önüne dön, boynuna bir ağrı girecek." Kız sorgusuz sualsiz bunu yaptı ve adam bildikleri dünyanın cırtlak bir şekilde durup durmadığını görmek için etrafına baktı.

Hayır. Merhemi ve bandajı nazikçe uyguladı, dikkatini işiyle kadının eğik başı arasında paylaştırdı. Ensesinde çok savunmasız görünen bir şey vardı. Parmaklarının ona dokunmak için uzandığını fark etti.

"Hadi Coltrane, bana birkaç ayrıntı verecek misin, vermeyecek misin? Çıkar ağzındaki baklayı."

Eli tekrar yanına düştü. Yaptığı işi kontrol ettikten sonra keskin bir sesle, "Olabildiğince iyi bir şekilde yamanmışsın. Artık arkanı dönebilirsin."

Kadın döndü ve adam bluzunu uzattı. Parmağını arkadaki delikten içeri soktu ve etrafındaki kan lekesine bakarak yüzünü buruşturdu. "Bunu tekrar giymeyeceğim." Çöp sepetine fırlattı ve klozet kapağından kalktı. "Hadi," diye emretti ve odadan çıkarken onu takip etmekten bahsetmediğı açıktı. "Konuş benimle."

"Orduya katılmayı hiç düşündün mü Daisy? Tatbikat eğitimci olarak doğuştan yetenekli olursun."

Yatak odasının kapısının önünde durdu ve onunla yüzleşmek için döndü, çenesi kavgacı bir açıyla dışarı çıktı. "Sabırlı davrandım, lanet olsun." Adam homurdandığında gözünü bile kırpmadı; sadece parmağıyla göğsünü dürttü. "Bana Kör Surat'ın bana silah doğrulttuğundan bahset."

"Tamam, pekâlâ." Küçük beyaz sütyenini nasıl doldurduğunu görmezden gelmeye çalışarak ona baktı. "Her şey çok hızlı oldu, unutma. Yine de, sen ve o çürük adam kapışırken yardım etmek için hiçbir şey yapmadığım için üzgünüm."

Daisy'nin yüz ifadesi şaşkınlık içindeydi. "Özür dilemen için bir neden yok."

"Sen orada başparmağımı kıcıma sokmuş dururken ben-"

"Nick," diye araya girdi şaşırtıcı bir nezaketle, "ben Bu tür şeyler için eğitildim. İnanın bana, ani şiddetin bir insanı nasıl felç edebileceğini çok iyi biliyorum."

Ellerini ceplerine soktu ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Evet, her neyse, sen ve Boyunsuz arasındaki hareket beni büyüledi ve tam yanıma gelene kadar Kör Surat'ı görmedim bile. O zaman bile, çevresel görüşümde kolunu kaldırdığını görene kadar orada birinin olduğunu fark etmedim. Sonra elinde bir silah olduğunu ve sana doğrulttuğunu gördüm, ben de silahı elinden aldım." Ve Kör Surat nişanını düzeltecek kadar kendine geldiğinde onunla silahın arasına girdi. Kafasına darbe almadığı için çok şanslıydı. Kör Surat filmi bulmayı Daisy'yi işinden alıkoymaktan daha çok istemiş olmalıydı ama soğukkanlı adamlar sadece konuşamazdı, onları taşımak da çok zordu. Nick rahatsız bir şekilde omuzlarını yuvarladı. "Gerisini biliyorsun."

"Hayatımı mı kurtardın?"

"Bu biraz abartılı olabilir. Tek bildiğimiz, seni hiç vurmamış olabileceği." Elbette böyle bir şey bilmiyordu ama kız yine savunmasız görünüyordu ve Küt Surat'ın onu vuracağından kesinlikle emin değildi. Aslında haydutların silah seslerinin dikkat çekmesini istememiş olma ihtimali de yüksekti.

"Blunt Face, 'Bu işe kesin olarak bir son vermemi engelledi,' derken ne demek istedi?" Daisy bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, sanki Nick onun hayatını kurtarmıştı ve dürüstlük onu bunu söylemeye zorluyordu. "Beni öldürmemiş olabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki beni anında yaralayabilirdi. Şaşırtma avantajını kaybetmişlerdi ve şanslarını tekrar kendi lehlerine çevirmeleri gerekiyordu. Yani sen beni bir çivi deliğinden çok daha ciddi bir şeyden kurtardın." Kadın ciddiyetle onu inceledi. Sonra ayak parmaklarının ucunda yükselerek adamın ağzının kenarına düşüncesizce bir takdir öpücüğü kondurdu. "Teşekkür ederim."

Nick kaskatı kesildi ve kısa dokunuşun etkisini ayak parmaklarına kadar hisseden Daisy topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Kıpırdamadan durdu ve daralmış kirpiklerinin ardında tehlikeli bir ışık yandı. Ateşle oynadığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu, yüzünü ellerinin arasına aldı, tekrar parmak uçlarında yükseldi ve gerçek bir öpücük için dudaklarını onunkilerle aynı hizaya getirdi.

Son birkaç gün içinde yaşananlar üst üste yığılmış, birikmiş ve her bölüm bir öncekinin üzerine tırmanan duygular ekledikçe, biriken bir fırtına gibi elektrik üretmişti. Daisy'nin öpücüğü her şeyi havaya uçuran kıvılcım oldu.

Nick boğazının derinliklerinde homurdandı ve aniden karşılığında onu öpüyordu, sertçe öpüyordu, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyordu, ta ki kadın direnmek istese bile açılmaktan başka çaresi kalmayana dek. Dili kızın ağzına daldı ve Nick ulaşabildiği her kaygan bölgeye damgasını vururken kız titredi.

Sonra, başparmakları kızın yanaklarında sıkıca dururken ve elleri ensesine dolanmışken, başını geriye doğru salladı ve ona baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sahip olduğu her koruyucu içgüdü ona evet demesi için baskı yapıyordu. Adamın nefesini nemli dudaklarında hissetti, gözlerinin mavisini derinleştiren temkinli açlığı gördü ve kendini akıllı olması, yüzüne gülmesi için uyardı. Yapabiliyorken bunu durdur.

Onun yerine, kendisinin bunu reddettiğini duydu. "Hayır." Ağzını tekrar hissetmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama adam onu tuttu. "Hayır." Midesinde çaresiz bir ihtiyaç kıpırdandı ve bu kadar önemsiyor olması onu çileden çıkardı. O zaman güldü ama bu alaycı bir sestiydi, neşeden yoksundu. "Sanki aklını karıştırıyor olsam bile küçük bir vurkaç seksi fırsatını geri çevirecekmişsin gibi. İkiyüzlü olma Nick. Öp beni."

"Seni öpeceğim," dedi sert bir sesle ve bu bir sözden çok bir uyarı gibiydi. Ve onu öptü, tutsak almayan bir şekilde, ağzı agresif ve biraz da sertti.

Daisy boğazında kısık bir sesle inledi, vücudundaki her sinir tatmin olmuş bir şekilde ulumak için başını geriye attı. Birkaç yoğun an boyunca onu çılgınca öptü, tekrar uzaklaşmasını önlemek için saçlarını yumruklarıyla kavradı. Sonra, aniden adrenalini tükenince öpücükleri yumuşadı ve kollarını onun boynuna dolayarak göğsüne yığıldı.

Nick onu kucağına alıp odasına taşıdı ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Onu yatağa indirdi ve peşinden gitti. Parmaklarını birbirine geçirerek, sanki kardan melek yapan çocuklar gibi kollarını bir kavis çizdirdi, ta ki Nick onun üzerine uzanıncaya, kolları başının üzerinde uzanıncaya, birbirine bağlı parmakları yatak başlığını fırçalayıncaya kadar. Sonra başını eğdi ve onu öpmeye devam etti: Daisy'nin kemiklerini yağa çeviren ve damarlarında yangınlar çıkaran yavaş, derin, ruhunu karıştıran öpücükler. Boğazının derinliklerinden küçük bir uğultu geldi ve Daisy onu tekrar öptü, onun altında eğildi, onu yatağa bastıran ağırlığını sevdi.

Bir dirseğini yukarı ittiğinde ağırlık ortadan kalktı. Aralarına uzandı ve Glock'unu belindeki kılıfından çıkardı. Silahı bir kenara bırakarak tekrar onun üzerine yerleşti. Alt dudağını ağzına aldı ve dişleriyle tırmıklayarak çekti. Sonra ona bakmak için geri çekildi. "Bilmem gereken başka silahların var mı?"

"Bıçak." Adamın çıplak kollarına baktığını gördü ve "Kalçamda. Gömleğini çıkar, Nick."

Geriye doğru iterek bacaklarının yanında diz çöktü ve gömleğini başının üzerinden çıkardı. Başını kaldırıp ona baktı, bakışları göğsünün ve karnının kaslı düzlemlerine takılmıştı. Omzundaki morluk solmuş, morun daha soluk bir tonuna dönüşmüştü ve şimdi sarı-yeşil ile beneklenmişti. Nazik parmak uçlarıyla dokunmak için uzandı.

Ellerini adamın omuzlarında gezdirdi, parmak uçlarıyla köprücük kemiğini çizdi, sonra avuçlarını adamın göğsüne dayadı. Nick onun giydiği küçük şortun düğmesine uzandığında o da göğüs kafesinin üzerindeki ince tüyleri düzeltiyordu. Etek görüntüsü veren kapağı geriye attı ve altındaki şortun fermuarını indirdi. Kız kalçalarını kaldırıncı Nick giysiyi çıkardı ve kızın üzerinde beyaz sütyeni, küçük mavi dantel külotu, koşu ayakkabıları, çorapları ve kalçasına saplanmış bıçağı kaldı. Ayakkabılarının bağını çözmek için ayaklarının dibine çömeldi, sonra eğlenen gözlerle ona baktı. "Güzel ayakkabılar. Yine de bugün zarif mavi savaş botlarını görmeyi özledim."

"Zarif." Daisy homurdandı. "Doğru." Yeni çıplak kalmış dokuz numara ayağını kaldırdı ve döndürdü. "Şaka yaptığını varsayıyorum, ama öyle olmama ihtimaline karşı, o kadar çizme derisi için hava çok sıcaktı." Kalçasındaki kınılı bıçağı çıkarıp komodinin üzerine koydu. Nick onun kalçalarının üzerindeki yerine geri döndüğünde, parmaklarını pantolonunun bel bandına geçirip çekiştirdi. "Sıcak demişken, soğumaya başlıyorum. Isıt beni, Nick." Elinin tersiyle adamın kaslı karnında yavaş daireler çizdi. "Beni gerçekten ama gerçekten ateşli yap."

Gözlerindeki mizah kaçarken yüzü sertleşti. "Kahretsin," diye fısıldadı. Sonra Daisy'nin üzerine yayıldı, parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi ve ağzını Daisy'nin ağzına yapıştırdı. Daisy'nin kanı bir anda kaynamaya başladı.

Nick'in birkaç dakika önce sergilediği incelik bir anda yok oldu. Aklının uzak bir köşesinde, boğazında yankılanan sert seslerin farkındaydı ama Daisy'nin yumuşak dudaklarını birbirinden ayırıp ağzıyla, diliyle, bedeniyle hâkimiyet kurmaya çalışırken bunları görmezden geldi.

Onun aç öpücüklerine kendi açlığıyla karşılık verdi; elleri, kolları ve bacaklarıyla sarıldı, vücudu gittikçe daha da yakınlaştı. Kadının coşkulu tepkisi, ona kimin patron olduğunu gösterme çabasını boşa çıkardı ve bunun yerine onu kendi kontrolünün sınırına sürükledi.

Bu beyrinde huzursuz bir uyarı zili çaldı, çünkü tüm yetişkin hayatı kontrolü sağlamak üzerine kurulmuştu. Geri çekildi, uyarılmışlığın sisi içinde el yordamıyla bir savunma hazırlamaya çalıştı.

Adam başını kaldırırken, "Yapma," diye fısıldadı. "Lütfen. Kendimi çok ..."

Kadının şişmiş ağzına ve acı-tatlı çikolata rengine dönüşmüş uykulu gözlerine baktı. Belki de kontrol abartılıyordu. "Ne hissediyorsun Daisy?" Başını eğdi ve boynunun çenesinin kıvrımıyla birleştiği yumuşak teni öptü. Titreyen Daisy, ona daha rahat erişim sağlamak için çenesini kaldırdı ve adam ağzı açık öpücükleri boğazından aşağı sürükledi. "Sıcak mı?" Elini vücutlarının arasına sokarak, sol göğsünün etrafında şekillendirdi.

Daisy nefesini içine çekti. "Oh. Tanrım. Evet. Sıcak." Bacakları huzursuzca adamın altından ayrıldı ve daha yakından ilgilenmek için göğsünü yukarı kaldırdı, ancak boğazının pürüzsüz cildini keşfetmeye odaklanmak için her iki daveti de görmezden geldi. "Çok sıcak." Saçlarından tutup başını geriye çekti ve adam boğazının çukurunda nabız gibi atan damarı öpmeyi isteksizce bırakıp ona baktı. "Bu konuda bir şeyler yap!"

Bu o kadar tipik bir Daisy talebiydi ki, anında bir rekabet duygusu uyandırdı. "Sen 'gerçekten, gerçekten ateşli' dedin," diye hatırlattı ona. "Biz sadece tekil sıcaklığa ulaştık. Çok daha iyisini yapabilirim tatlım, seni buhar yapabilirim." Ve bu hoşuma giderdi. Onu tamamen kontrolden çıkmış görmek hoşuna giderdi.

"Kahretsin Coltrane, daha ateşli olamazdım."

"Oh, evet. Olabilirsin." Parmakları göğsünü kavradı ve şekillendirdi, dokunmadan meme ucunun etrafında dolaştı. "Daha ateşi yükseltmeye başlamadım bile."

"Dereceleri unutacak mısın? İhtiyacım yok, istemiyorum." Onun yağmacı ellerinin altında huzursuzca kıpırdandı. "Nick! Burada çıldırıyorum; daha hızlı hareket etmek istiyorum."

"Ve yapacağız, tatlım." Dilini kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla parmağı arasında göğüs ucunun küstah itişini yakaladı. "Eninde sonunda." Yakaladığı ödülünü hafifçe çimdikleyerek çekiştirdi.

Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak geliyordu. Ama ağır ağır kapanan göz kapaklarını açtı ve "Şimdi Coltrane," dedi.

Kuru bir sesle, "Bunu benim programıma göre yapacağız, Parker. Bununla yaşa."

"Oh, hayır; hiç sanmıyorum." Ellerini göğsüne vurarak onu gafil avlayacak şekilde itti ve sırtüstü devrildiğinde hemen üzerine doğru yuvarlandı. Baldırlarını adamın kalçalarına bastırarak diz çöktü, ellerini adamın göğsüne dayadı ve külotunun nemli mavi dantelini adamın pantolonunun fermuarını delen belirgin çıkıntıyla aynı hizaya getirdi. Aradığı uyumu bulunca kalçalarını hafifçe salladı. "İşte," diye fısıldadı ve gözleri bir kez daha kapandı. "İşte böyle."

Oh. Evet. Bu iyiydi. Nick bağlantıyı sürdürmek için pelvisini eğdi ve sutyeninin ön mandalını açmak için uzandı. Kupları geriye doğru sıyırdı. "Ah, dostum. Bunları hatırlamamaya çalıştım ama unutmak çok zordu. Hâlâ gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin."

Hafifçe bronzlaşmış, çilli göğsünün genişliğinden yükselen krem rengi kıvrımlardı. Daisy'nin göğüsleri yüksek ve hafifçe eğimli, gür alt kıvrımlara sahip, olağanüstü büyüklükte değildi. Ama zarif şekilli, yuvarlak ve gururluydular; yumuşak, alılık pembesi aureoller ve doğrudan yatak başlığını işaret eden sert meme uçları vardı. Karın kaslarını çatırdatan Nick, birini ağzıyla yakalamak için yarı doğrulup oturdu.

"Ah!" Daisy, göğsünden bacaklarının arasındaki sıkı, ağırlı çekirdeğe şimşekler çakarken dondu kaldı. Adamın ellerinin külotunun bacak açıklıklarının altından kayarak poposunu kavradığını hissetti ve adam kalçalarını, onu bacaklarının arasındaki sert ereksiyona doğru hareket ettiren çağrıştırmacı bir ritimle yönlendirdi.

Ona baktı ve mavi gözlerinin karşılık olarak onu izlediğini şaşkınlıkla gördü. Adam onun bakışlarını tutarak yanaklarını çukurlaştırdı ve meme ucunu emdi, dilini alt tarafına doğru hareket ettirdi. Daha fazla şimşek çaktı ve kadın rahatlama arayışıyla adamın seksinin sert sütununa yüklendi. "Oh, Tanrım, Nick, lütfen." Aralarına uzanarak adamın fermuarını karıştırdı ama parmakları lastik gibiydi. "Sen kazandın, tamam mı? Artık oyun oynamak istemiyorum. Sadece, lütfen, bu yangını söndürmeme yardım et." Meme ucunu daha sert emdi ve ciğerlerinden acı dolu, tiz bir ses patlamasıyla hava çıktı. "Oh lütfen, oh lütfen, oh lütfen."

Nick ani bir hareketle onu sırt üstü yatırdı ve üzerine diz çöktü. Diğer göğsüne saygı göstermek için eğildi, kemerinin düğmesini açtı, pantolonunun fermuarını açtı ve hem pantolonunu hem de boxer'ını kalçalarından aşağı itti. Parmaklarını külotuna geçirdi ve aşağıya doğru çekti, sonra çekmeceye uzandı.

ve bir kutu prezervatif çıkardı. Birkaç tanesini şiltenin üzerinde salladıktan sonra kutuyu bir kenara fırlattı ve ayak bileklerine dolanan şort ve pantolonunu tekmelemek için ayağa kalktı. Paketlerden birini yırtıp açarken ve bir prezervatifi ereksiyonunun uzunluğuna yuvarlarken ona baktı.

"Ah, Tanrım, şuna bak," dedi boğuk bir sesle ve uzanarak nazik bir parmak ucunu kızın seksinin nemli yarığında gezdirdi. "Sarışın gerçek bir sarışın." Parmağı kaydı ve yavaşça kaydı.

Başının tepesini uçurmakla tehdit eden hislerin altında kamburlaştı ama "Ve sana bak." diye boğulmayı başardı. Uzun ve kalın penisi sert göbeğinden uzakta sallanırken başıyla onayladı. "Coltrane gerçek bir aygır." Ama sözcüklerin hiçbir etkisi yoktu, boğazına sıkıca yerleşmiş olan kalbini zorluyorlardı. Parmaklarını onun ereksiyonuna dolamak için uzandı. "Artık oyalanmak yok, Nick." Elini onun uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirdi, etin dövülmüş çelik üzerindeki kadife kaymasını hissetti. "Beni daha fazla bekletirsen kaba davranmak zorunda kalırım."

"Ohh, korkuyorum." Ama onun üzerine düştü, kendini avuçlarının üzerinde yakaladı ve onun üzerinde durdu. Onu öpmek için başını eğdi ve göğsünü onun göğüslerine sürtmek için şınav çeker gibi kendini aşağı indirdi. "Bana yol göster," dedi kısık sesle. "Beni içine sok Daisy. Şimdi."

Parmaklarıyla penisinin tabanını kavradı, küt başını küçük daireler çizerek açıklığına sürttü, sonra da doğrudan sokmak için hizaladı. Nick kalçalarını ileri doğru itti ve Nick kısa bir mesafe içine girdiğinde keskin bir nefes aldı. "Oh, Tanrım, Nick."

"Kahretsin, Daisy, sen çok..." Dudakları kenetlenmiş dişlerinin arasından sıyrıldı, kollarını düzleştirerek ondan uzaklaştı

ve birleştikleri yere baktı. "Sıkı. Çok sıkısın."

Biraz geri çekildi, sonra hafifçe ileri itti, geri çekildi ve ileri itti, her hamlede biraz zemin kazandı. Başını kaldırıp ona baktı. "Bunu yapmayalı ne kadar oldu?"

"Bir süre." Kadın kalçalarını oynattı ve küçük bir ayarlamayla adamın kadının derinliklerine kaymasını sağladığında ikisi de keskin bir nefes aldı.

"Uzun bir süre, eğer hissettiklerinden yola çıkarsak." Bir an için kendini hareketsiz tuttu. "Tanrım. Kendimi büyük ayağımı çok küçük terliğin içine sokmaya çalışan çirkin üvey kardeş gibi hissediyorum." Dikkatlice geri çekildi.

"Oh!" Sürtünmeyi seviyordu ama adamın arkasında bıraktığı boşluktan nefret ediyordu. Sonra adam tekrar içeri girdi ve kadın kendini dolu, huzursuz ve kaşıntılı hissetti. "Oh, lütfen. Daha fazla." Bacaklarını oynattı, onlarla ne yapacağından emin değildi. Sonunda dizlerini yukarı çekip ayaklarını yatağa dayadı ve bir sonraki hamlesini karşılamak için kalçalarını kaldırdı.

"Ah, kahretsin!" Kalçaları hızlandı. "İşte bu, Daise. Evet, aynen böyle. Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Sonra itişini ve geri çekilişini durdurdu ve kalçalarını küçük, sıkı salınımlarla döndürdü.

Daisy boğuk bir çığlık attı. Çok yakındı, Tanrım, çok yakındı. "Oh, lütfen," diye fısıldadı. "Kendimi çok ... İstiyorum ki ... Nick, lütfen."

Nick'in eli vücutlarının arasından süzölerek kadının yumuşak tepesine ulaştı. Uzun parmaklarından biri kaygan yarığın içine girdi ve aşağı yukarı, yukarı aşağı kaydı. Sonra, kalçaları sert, hızlı bir itiş ve geri çekilişe devam ederken, parmak ucuyla klitorisin kaygan incisini buldu.

Okşayan parmağının altında hisler toplandı ve her itişin zirvesinde onu doldurduğunda, gerdiğinde, var olduğunu hiç bilmediği bir noktadan çarpıp geri çekildi. Nefes almaya, yalvarmaya, talep etmeye başladı. Odaklanamayan gözlerini Nick'in yüzüne odaklamayı başardığında, onun gözlerinde şeytani bir ışıkla kendisini izlediğini gördü.

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Tatmin olmak ister misin sarışın?"

"Evet. Evet, evet, evet!"

Adam kadının içine gömüldü, kalçalarını bir kez döndürdü ve geri çekti. "Peki ben sana biraz verirsem sen bana ne vereceksin?"

"Ne olursa. Şey, para değil-oh, Tanrım, Nick!" Adam tekrar içindeki o yere dokunup geri çekilirken Daisy gözlerinin dolduğunu hissetti. "İlk doğan oğlum. Sırtımdaki giysiler. Adını söyle."

Başını eğdi ve kızın kulağına öyle bir şey fısıldadı ki, kız onun etrafında sıkıca kenetlendi. Dişlerinin arasından hava tısladı.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye itiraf etti Daisy. Huzurlu bir şekilde hareket ederek, ulaşamayacağı zirveyi ararken adamın yüzüne baktı. Adam düşmüş bir meleğe benziyordu, bu milenyumda herhangi bir zamanda tatmin olup olmayacağını anahtarını elinde tutan birine. "Yine de muhtemelen yapabilirim. İyi yapacağıma söz veremem ama çok da kötü olmayacağıma bahse girerim."

"Ah, Tanrım." Dirseklerinin iç kıvrımını Daisy'nin dizlerinin arkasına geçirdi ve ellerini yatağın üzerinde omuzlarının iki yanına düz bir şekilde yerleştirerek kalçalarını şilteden kaldırdı ve dizlerini koltuk altlarına doğru eğdi. "Sen başka bir şeysin Daisy Parker. Sen öyle bir şeysin ki

özel Kelimelerim bile yok." Kalçalarını bir kazık çakar gibi hareket ettirmeye başladı ve yeni pozisyon onu derinlere sürükledi.

"Nick?" Ellerini onun boynunun arkasına kilitledi ve bacaklarını sırtına doladı. Penisinin başı her içe doğru itişte hedefe çarpıyor, içindeki o yüksek noktayı dürtüyor ve ona karşı geriliyordu. "Oh, lütfen, oh, lütfen, Nick? Uhh! Ben çok-bu çok-oh ... benim ... gawwwwwd!" Amansız sürtünme aniden ateşlendi, kısa bir füyneyi hızlandırdı, sonra Hollywood özel efektleri gibi patladı. Saf, katıksız coşkunun şok dalgaları vücudunu sarsarken, iç kasları çılgına döndü, tüm bu zevkin kaynağını yakaladı ve sağdı. Nick'in ona son bir kez daha derinlemesine çarptığını ve kendi nefes nefese oh-oh-oh'larına karşılık onun derin, zayıflatılmış iniltisini belli belirsiz fark ediyordu. Yine de çoğunlukla, devam eden kendi orgazmına şiddetle odaklanmıştı.

Ve

devam.

Ve devam

ediyor.

Nick aniden üzerine yığıldı ve o da kollarını Nick'in boynuna doladı ve nefesini tutmaya çalışırken Nick'in sıcaklığını ve ağırlığını memnuniyetle karşıladı. Sanki stratosfere uçabilecek bir helyum balonuymuş gibi gevşek ve durgun hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

Beyni tekrar çalışmaya başlayana kadar. Sonra tedirginlik başladı. Tanrım, neydi o, ceza oburu mu? Adamın nefesini ensesinde, saçlarının çenesinin altına değdiğini hissetti ve her tarafı lapa gibi oldu. Onu sonsuza dek bu şekilde kollarında tutmak istiyordu.

Oysa daha önce de aynı durumdaydı. Ve deneyim ona yarın için plan yapmamasını, porselen desenlerini seçmeye başlamasını söyledi. Dayanmaya çalıştıkça

ne kadar çabuk yola koyulurlarsa. Ve Nick muhtemelen aralarındaki en bağlanmaktan korkan kişi ydi.

Tanrım, ne yapmıştı? Bu iş için imza attığında adamın kalbini ikiye bölme ihtimalinin yüksek olduğunu çok iyi biliyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu sefer kendini neyin içine sokmuştu?

Bölüm 12

Nick, Daisy'nin üzerine yayılmış yatıyor ve kendi kendine az önce neye bulaştığı konusunda biraz daha endişeli olması gerektiğini söylüyordu.

Sonra onun boynuna doğru sırttı. Kendini neye bulaştırdığını çok iyi biliyordu-Daisy. Onun içinde, tam da olmak istediği yerdeydi ve bu hoşuna gitmişti. Kelime oyunlarından aldığı çocuksu zevkle bir kıs kıs güldü ama hemen boğazına bastırdı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Hiçbir şey. Sadece iyi hissediyorum." İşte bu yetersiz bir ifadeydi. Kendini muazzam hissediyordu. şimdiye kadar yaşadığı en tatmin edici seks yüzünden tüm vücudu uğulduyordu.

Cazibenin gelip geçici olduğunu ve harika seksin bir ilişkinin üzerine kurulacak bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Kimya, ne kadar ateşli başlamış olursa olsun, sonunda kendini yaktı. Coltrane'e göre bu İncil'di.

Ve yine de.

Dokuz yıl önce Daisy'nin kollarından kurtulup onu Mark Hopkins'teki o odada bıraktığında kendine söylediği buydu. Kendini bunun gerçekten acı olmadığına ikna etmişti.

Kendini uzaklaşmaya zorlarken hissetti; kendine onu kısa sürede unutacağını söylemişti. Sadece seksin bir bakirenin ilk seferine göre çok olağanüstü olmasıydı.

Ve bu konuda iki yol yoktu, seks iyiydi. Ama bunun onu aptalca bir şey yapmaya sürüklemesine izin vermemiştir ve Tanrı biliyordu ki o gece günaha girme olasılığı çok yüksekti. Kendisini ayartmalarına izin verseydi, herhangi biri felaket anlamına gelebilecek bir dizi istek tarafından boğulmuştu. Bunun yerine, akıllıca olanı yapmış ve yaşlı adamın ayak izlerini takip etme dürtüsüne boyun eğmeden önce Dodge'dan defolup gitmişti.

Ama o geceyi unutmamıştı. Uzaklaşmak da acısını dindirmemiştir. Bu uzun, çok uzun bir süre devam etmiştir.

Daisy'ye olan hayranlığı henüz sönmemiştir. Belki de bunu bastırmak için biraz acele etmiştir. Ya da belki de ona karşı hissettikleri düşündüğünden daha farklı, daha güçlüydü.

Belki de şansını denemeli ve onu nereye götüreceğini görmeliydi.

Bu onun için büyük bir inanç sıçraması olacaktı, ama aralarında bir ilişkinin yürümesi için gerçekten de küçük bir şans olabilirdi - daha kötü şeyler de olmuştu. Üstelik evlilikten falan da bahsetmiyordu. Sadece günü gününe yaşayabilecekleri tek eşli bir anlaşma. Bir çeşit on iki adımlık romantizm.

Onun kokusunu içine çekti ve kendini iyi hissetti. Elbette bunu ona nasıl sunduğuna dikkat etmesi gerekiyordu. Onun buna çok fazla önem vermesini istemiyordu ama kendisi için önemli olduğunu bilmesini de istiyordu.

Bu onun için bir ilk olacaktı. Birine karşı duygularını açığa vurmak için ilişki sınırlarını aşmaya alışık değildi.

kadının keşfi. Ama her ne kadar temkinli davranmayı planlasa da, Sarışın'la birlikte bu işin ilerleyişini görmek için gerçek bir şansları olduğunu da düşünüyordu.

Bir gün.

Çok kısa sürede çok fazla şey beklemediği sürece.

Onu bir kez incitmişti ve bir daha incitmemek için elinden gelen her şeyi yapmayı planlıyordu. Ama bunu kendi hızında yapmayı da planlıyordu.

Daisy onun altında gerindi ve mırıldandı, "Bu kadar iyi hissetmene sevindim. Bu her şeye rağmen işte kalmamı istediğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki. En başta gitmen benim fikrim değildi." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Gözleri ağır ağır kapanmış, dudakları dolgun ve iyi öpülmüş görünüyordu ve önümüzdeki birkaç saat boyunca yataktan çıkmaları için tek bir neden düşünemiyordu. "Peki ya sen; nasıl hissediyorsun?"

Tekrar gerindi. "Ben de kendimi çok çok iyi hissediyorum."

"Öyle mi?" Nicholas Coltrane'in bir partnerinin o "çok, çok iyi" hissini yeniden yakalamasına yardım etmeye istekli olmadığı asla söylenemezdi. Ancak Coltrane onu öpmek için başını eğmeden Daisy onu nazikçe geri itti. Ondan ayrıldı ve yan yattı, başını ellerinin arasına alarak onun ayağa kalkışını izledi. Ona bakmayı seviyordu. Kıvrak ve formdaydı ve tüm bu kondisyonu işe koşturmak için bazı olasılıkları düşünmek bile kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

"Bunu çok daha önce yapmalıydık," dedi Daisy külotunu bulup içine girerken rahatça. "İkimizi de bir ton gerginlikten kurtarırdı..."

Birbirimizin etrafında yaptığımız tüm o step danslarından bahset." Sütyenini bulup bağladı ve içine girerken ona baktı. "Artık bunu da aradan çıkardığımıza göre, belki elimizdeki işe odaklanabiliriz." Omuzlarındaki askıları düzeltti.

"Ne?" Kızın söylediği şeyi kastetmiş olabileceğine inanamayan Nick doğrulup oturdu.

"Sonunda kaşıntıyı giderdik. Artık yolumuza devam edebiliriz."

Karnı düğümlenmeye başladı. "Ve tekrar kaşınmayı beklemiyorsun, öyle mi?"

"Bilmiyorum, dünyadaki en seksi insan ben değilim."

"Oh, evet, orada öylece yatıp seninle hıncırca ilişkiyi bitirmemi beklemenden bunu anlayabiliyorum."

Yanakları pembeleşti. "Tamam, bu farklıydı, beni normalde hissettiğimden çok daha seksi hissettirdin."

Kadının itirafı karşısında içi kıpır kıpır oldu, ama o bunun peşine düşmeden, kaç erkekle birlikte olduğunu ve herhangi bir aptal bile onun olabildiğince seksi olduğunu görebilecekken neden kendisini asexual bir varlık olarak düşündüğünü öğrenmeden kadın devam etti. "Demek istediğim, eğer tekrar kaşınmaya başlarsam, bunu da kaşıyabileceğimizi düşünüyorum." Ona tüm dikkatini vermek için bir anlığına giyinmeyi bıraktı. "Yine de endişelenmene gerek yok Nick. Sana muhtaç olmayacağım; bu sefer kuralları biliyorum. Bağlanmak yok."

Kızın gözlerinde onun neşeli ses tonunu yalanlayan bir şey gördüğünü düşündü ama o emin olamadan kız çoraplarını çekmek için eğildi. Dikkatlice, "Ya ip istersem?" dedi.

Güldü. "Evet, doğru. Bunun olmasını beklerken nefesimi tutacağım."

Garip bir nedenden ötürü, bu onu kızdırdı. Yine de saldırmadan önce kendini tuttu, bunu yapma ihtiyacına şaşırdı. Genelde bundan çok daha kontrollüydü. "Daha garip şeyler de oldu, tatlım. Ya kaşınan ben olursam?"

Ayakkabısını bağlarken duraklayıp ona baktı. "O zaman sanırım onu kaşımana yardım etmem için beni ikna etmen gerekecek, değil mi?" Ayakkabısını bitirdi ve ayağa kalktı. "Bak, ikimiz de yetişkiniz. Eğer tamamen cinsel bir ilişki yürütmek istiyorsak, yapacağımız şey bu, değil mi?"

Lanet olsun. Nick ne düşüneceğini bilemiyordu. Kendinden geçmiş olmalıydı; kadın mükemmel bir çözüm öneriyordu. Genelde kadınlar, uzun süreli bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça belirttiğinde sinirlenirlerdi.

Ama Daisy'ye her zamanki teşekkür ederim, ben buradayım sevişmesinden daha fazlasını sunmaya istekliydin. Her şeyi hesaplamıştı ama Daisy'nin ilgisizliği kesinlikle denklemin bir parçası değildi.

Omuz silkerek boxer'ına uzandı. Birisi için iyi bir şey yapmak için konfor alanınızdan çıktığınızda olan buydu. Onun için bir dala tırmanmayı göze almıştı, ama onun testereye uzanıp ayağının altındaki dalı kesmesini istemişti.

Neyse, canı cehenneme; burnunu ekleminden çıkarmanın bir anlamı yoktu. Ve on iki adımlı ilişki konusundaki düşüncelerini dile getirmenin de bir anlamı yoktu. Durumunu açıkça belirtmişti.

Ki bu iyiydi. Aslında harikaydı. Şimdi biraz düşününce, aslında ikisinin de en iyisi olduğunu anladı.

Dünyalar. Daisy'yle seks yapmalıydı, tüm o yapışmalar ve gelecekle ilgili konuşmalar olmadan. Gerçekten, mükemmeldi.

Bu yüzden neden damarlarındaki tüm kanın aniden buzlu suyla yer değiştirmiş gibi hissettiğini merak etti.

"Şu lanet polis ne zaman gelecek?" Nick volta atmayı bırakıp yirmi dakika içinde dördüncü kez pervazlı pencereden dışarı baktı.

Daisy, onun pencereden mutfığa, şömineye, salona ve tekrar pencerelere doğru ilerleyişini izledikten sonra sabrını toplayarak -yine- gerçekten söyleyemeyeceği bir cevap verdi. "Yakın bir tehlike içinde değiliz, bu yüzden yüksek bir önceliğimiz olması muhtemel değil." Adam tekrar sinsice dolaşmaya başlayınca kadının sabrı taşı. "Tanrı aşkına, oturur musun? Yerde bir yol açacaksın."

Karşısındaki siyah goblen sandalyenin kenarına oturdu. Parmaklarını dizlerine vurdu; ayağını yere vurdu. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaşınca sustu. "Dinle, polisler buraya geldiğinde onlarla tek başıma konuşmak istiyorum."

"Ne?" Birden doğruldu. "Oh, bu mükemmel, Coltrane -"Kalbime bir buz kıracağı sapla, olur mu? Yoksa bu bana yeni bir güvenlik uzmanı istediğinizi söylemenin kurnazca bir yolu mu?"

"Tanrı aşkına Daisy, iğneni o oluktan çıkarır mısın? Öfkeyle işi bırakacak olan sendin."

"Öfke değildi! Profesyonel tavsiye almayı reddettiğiniz göz önüne alındığında, bu makul bir seçenektir."

"Her neyse. Yine de burada söylediğim şey bu değil."

"Bana zerre kadar güvenmediğin belli olduğuna göre öyle de olabilirsin." Tanrı'ya şükürler olsun ki

seviştikten sonra aralarına girmişti. Eğer ona karşı yumuşarsa, duygularını yerin dibine batırırdı.

Nick saçlarını geriye doğru taradı. "Kahretsin, bunun güvenle ya da güven eksikliğiyle hiçbir ilgisi yok! Sadece senin önünde eski sevgilim hakkında konuşurken rahat değilim, tamam mı?"

Kadın kaba bir ses çıkardı ve adam ona kaşlarını çattı.

"Dinle sarışın, bu konudaki hislerini birden fazla kez acı verici bir şekilde açıkladın. Bu yüzden eğer senin için fark etmiyorsa, sen ensemde solumadan fedailerin amacı hakkındaki açıklamamı yaparım."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Peki."

İçinden bir öfke homurtusu kaçtı. "Kahretsin, yapma bunu. Bana zeka zrlymşm gibi davranma. Hiç de 'iyi' demek istemiyorsun. Siktir git, pislik demek istiyorsun ama bunu söyleyecek kadar dürüst değilsin."

"Siktir git, pislik."

Nick omuzlarını kamburlaştırdı, ellerini cebine soktu ve sandalyede arkasına yaslandı. Kadının gözlerinin içine baktı. "Tamam."

Devriye polisi nihayet geldiğinde hava yaz sisinden daha yoğundu. Daisy kapıyı açtı ve akademinin ne zamandan beri on dört yaşındakileri mezun etmeye başladığını merak ederek genç adamı oturma odasına götürdü. Nick ona oturmasını teklif etti.

Sırayla saldırıyı ve Daisy'nin Nick'in güvenlik uzmanı olarak üstlendiği rolü anlattılar. Polis Nick'e baktı. "Neden bir korumaya ihtiyacın var?"

"Sakıncası yoksa, buradaki işimiz bittiğinde bunu seninle özel olarak konuşmak isterim."

"Pekâlâ." Devriye polisi omuz silkti. "Saldırının yaklaşık olarak sabah on birde gerçekleştiğini söylemişsiniz?"

"O civarda, evet."

"Yine de raporumda olayla ilgili olarak 11.55'e kadar ihbarda bulunmadığınız yazıyor."

Daisy'nin zihninde o kayıp elli beş dakika boyunca ne yaptıkları dışında her şey birdenbire silinip gitti ve Nick'e baktı.

Soğukkanlılıkla, "İlk haydut onu duvara çarptığında Bayan Parker yaralandı. Kanaması vardı ve yarasını sarmak zorunda kaldık."

Daisy memurun gözlerini üzerinde hissetti ve ne gördüğünü biliyordu, çünkü bir süre önce aynada gördüğü şeyin aynısıydı. Dudakları Nick'in öpücükleri yüzünden şişmişti, çevresinde sakal yanıkları vardı ve Nick'in ağzı çenesinin hemen altında belli belirsiz bir iz bırakmıştı.

Polisin ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Acil yama işi," diye mırıldandı ve Daisy'nin gözüne takıldı. "Anladım."

Boğazına kadar yükselen kızarıklığa sessizce lanet okudu.

Nick, Daisy yatakta birlikte geçirdikleri zamanı mahvettiğinden beri ona kızgındı ama bu onun utandığını görmekten hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Eğer burada utanılacak bir şey varsa, bunu kendisi yapmalıydı, Daisy'ye ne yaptıklarını bildiğini söyleyerek eğlenen çocuk yaştaki bir polis değil. "Bakın," dedi devriyenin dikkatini Daisy'den çekerek. "Gerçekten saldırının kendisiyle ilgili herhangi bir sorunuz var mı? Eğer

Hayır, belki de Bayan Parker bize birkaç dakika izin verebilir ve bu arada biz de devriyenin üzerimize gelmesinin nedeni olarak gördüğüm şeyi gözden geçirebiliriz."

Nick'in tavrından memnun olmadığı belli olan polis, birkaç önemsiz ayrıntıyı açıklığa kavuşturmalarını istedi, sonra Daisy'nin gitmesine izin verdi. Yatak odasının kapısı arkasından kapanır kapanmaz Nick'e döndü. "Tamam, hadi bakalım."

"Geçen Cumartesi günü yanlışlıkla J. Fitzgerald Douglass'ın karısı olmayan genç bir kadınla seks yaparken çekilmiş iki fotoğrafını çektim. O zamandan beri karanlık odama girildi, eşyalarım tahrip edildi ve omzum çıktı. Neredeyse bir araba tarafından eziliyordum ve zaten bildiğiniz gibi Daisy ve ben-

"Dur, dur, dur." Devriye polisi elini kaldırdı. "Bana tüm bunlardan Douglass'ın sorumlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? J. Fitzgerald Douglass, hani şu büyükelçiliğe aday olan adam?"

"Evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Defol git buradan. O Bay San Francisco'nun ta kendisi. Kilisemde konuşma yaptı, hatta kiliseme para bile verdi. Adam bir aziz."

Harika. "Burada biraz beklerseniz, Douglass'ın bastırmak için yanıp tutuştuğu fotoğrafları getirmeye memnuniyetle giderim. Sanırım onun bir aziz olmaktan çok uzak olduğunu göreceksiniz."

"Fotoğraflarınız sizde kalsın." Defterini kapatan devriye görevlisi ayağa kalktı. "Fotoğraflarla oynanabilir. Adi basında çıkan bazı şeyleri gören herkes bunu bilir." Nick'e attığı bakış onu bu saflara iyice yerleştirdi.

Nick de ayağa kalktı. "Bunun doğru olduğuna eminim ama ben magazin gazeteleri için çalışmıyorum. Ben bir portre fotoğrafçısıyım ve açıkçası evlat, ben de kendi çapımda Douglass kadar saygın biriyim. Şuna bakın: Douglass'ı ve küçük kewpie bebeğini filme aldığım öğleden sonra Bitsy Pembroke'un düğününde fotoğrafçıydım."

Memur gözlerini dikip ona öylece bakınca Nick'in sinirleri bozuldu. "Hizmet etmek ve korumak bu mu?" diye sordu. "Hayran olduğun bir adamın sorumlu olamayacağına karar verdin ve o zamandan beri başıma gelen her şeyi görmezden mi geliyorsun? Bu profesyonelce."

Genç adamın yüzü kızardı. "Bana diğer saldırıların tarihlerini ve yerlerini ver." Nick öyle yaptı ve memur da onları yazdı. "Bayan Pembroke'un numarasını da alacağım." Nick'e sert bir bakış attı. "Seni kontrol edeceğim."

"Yap şunu." Nick ayağa kalktı. "Bu hafta balayında olduğun için sana annesinin numarasını vereceğim, onunla konuşabilirsin. Hazır başlamışken, Senatör Slater'ın numarasını da vereyim. Bana kefil olacak." Bunları listelediği kâğıt parçasını polisin eline sıkıştırdı. Öfkeden hızlı hızlı nefes alıyordu ve derin bir nefes alarak kendini kontrol altına almak için bilinçli bir çaba sarf etti.

Kâğıdı defterine koyup kaldıran devriye Nick'e baktı ve "Bay Douglass'ı ziyaret edip çalışanları hakkında bilgi alacağım," dedi.

Sanki devriye Douglass'ın düzenli maaş bordrosundaymış gibi.

Yine de bunun bir imtiyaz olduğunu anlayan Nick, polise zaman ayırdığı için teşekkür etti ve onu dışarı çıkardı.

Bir şeylere vurmayı çok istiyordu ama soğukkanlılığını koruyamaması muhtemelen onu

Çaylak bir polis. Öfkesini, avucunu kapalı yatak odasının kapısına, onu sarsmaya yetecek bir güçle vurarak dindirdi. "Artık dışarı çıkabilirsin, Daise."

Kapıyı o kadar hızlı açtı ki arkasında durmuş olmalıydı. "Ee?" diye sordu. "Siz ocuklar güzel bir bağ kurma anı yaşadınız mı?"

"Kahretsin." Glş kısa ve ekşiydi. Oturma odasına geri döndü ve kendini bir sandalyeye attı.

Daisy onun peşinden gitti. "Sanırım değil, ha?"

"şöyle söyleyeyim, tatlım: Bu polisleri arama zahmetine girdiğim son sefer. Zaman kaybı. Polisle aramda ne var bilmiyorum ama söylediğim tek kelimeye bile inanmıyorlar."

"Hazırlık okulunun cazibesi olmalı." Gergin omuzlarını ovmak için arkasına geçti, başparmaklarını boynunun dibindeki hayal kırıklığı düğümlerine soktu.

Nick soldu. Kahretsin, tam da onu çözdüğünü düşündüğü anda, kız gidip böyle tatlı bir şey yapmıştı.

"Doğuştan yalancı muamelesi görmeye alışık değilim," diye itiraf etti, tüm bu karmaşa başladığından beri kimseye karşı yüzde yüz dürüst olmadığını rahatlıkla unutarak. Yine de hayattaki konumunu ne kadar hafife aldığının farkındaydı. Daisy'nin parmakları boynundaki kıvrımlarda sihirli bir etki yaratırken başını ne eğdi ve kahkahalar atarak, "Tanrım, Greg Amca'nın adını bile andım. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Greg Amca kim?"

"Senatör Gregory Slater. Eski bir aile dostumuz. O ve babam Choate'a birlikte gittiler."

"Choate." Başparmaklarını daha derine soktu. "Vay canına. Ne kadar büyük."

Yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden uzandı ve kızın bileklerinden birini yakaladı. Onu sandalyenin koluna doğru yönlendirdi, sonra bir çekiştirmeyele kucağına yuvarladı. "Keçi ile kafiyeli, bebek yüzlü; ne kadar büyük olabilir ki?"

Kadın güldü ve adam birden kendini iyi hissetti.

"Anlamak zorundasınız," diye açıkladı. "Sınıf arkadaşlarımdan bu tür şeyler yapmasından nefret ederdim; kendilerini zor durumdan kurtarmak için aile isimlerini ortaya atarlardı. İşte ben de on iki yaşındaki bir polisi magazin fotoğrafçısı olmadığımı ikna etmek için aynı şeyi yapıyorum."

Daisy başını geriye çekti. "Neden böyle düşünsün ki?"

Oh, kahretsin. Nick'in aklı karıştı. Aferin sana, dahi. Bu sefer hangi görkemli He'yi anlatacaksın?

Neyse ki, gözleri dönüp "Kim bu evli kadın?" diye sorduğunda onu kurtardı.

Teşekkürler Tanrım. Daha değerli olacağım; yemin ederim. "Hiç kimse. Önemli değil."

Tartışmak ister gibi görünüyordu, bu yüzden başını eğdi ve onu öptü. Ağız hemen onunkinin altında yumuşadı ve bir savunma manevrası olarak başlayan şey hemen kendi başına bir hayat aldı. Boğazından kısık bir inilti geldi ve daha iyi erişebilmek için onu kucağında kaydırıldı. Öpücüğünü yumuşak ve emici tuttu, dilini ne kadar süre kendine saklayabileceğini görmeye çalıştı.

Önce Daisy boyun eğdi. Dilinin ucu Daisy'nin alt dudağının üzerinden geçti ve Daisy nefesini içine çekti. Daha derin penetrasyonu teşvik etmek için ağzını onunkinin üzerinde genişletti, ancak birkaç dakika boyunca en ucundan daha fazlasıyla onunla alay etti. Adam

kendini nefesini tutarken buldu. Sonunda dili içeri kaydı ve onunkine sürtündü.

Yüksek sesle inledi ve başını omzuna bastırarak bir güçle onu öptü. Dakikalar sonra ağzını ayırıp ona bakarken hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "ok fena kaşınıyorum Daise." Alnına dökülen solgun bir tutam sağı şefkatle yeniden düzeltti.

"Ummm-hmmm?" ikolata kahvesi gözlerinde uyuklu ve istekli bir ifade vardı. "Ve?"

"Ben de seni onu kazımama yardım etmeye ikna etmek için kimi öldürmem gerektiğini merak ediyordum."

"Nicholas, tatlım, kimseyi öldürmek zorunda değilsin. Sadece bana gerçekten nazikçe sorman gerekiyor." enesini avucunun içine aldı ve alt dudağını hafifçe ısırđı.

"Ah, Tanrım, Daisy," diye mırıldandı ve teslimiyet içinde ürperdi. "Lütfen."

Bölüm 13

J. Fitzgerald koltuğundan kalkıp ofisten ayrılmadan önce çok genç devriyeye binadan çıkması için bolca zaman tanıdı. Masasının önünden geçerken sekreterine, "On beş dakika içinde döneceğim," dedi.

gleden sonra güneşi, ofis binasının dışına park etmiş arabaların kromlarından göz kamaştırıcı bir şekilde yansıyordu. Parıltıya karşı gözlerini kırpıştırarak döner kapıyı itti ve kaldırıma ıktı. Omuzlarını ısıtan güneşi ve Union Meydanı'nda devam eden açık hava sanat fuarını görmezden gelerek birkaç blok ötedeki ankesörlü telefona doğru hızlı adımlarla yürüdü. Evine vardığında

Hedefe varınca bir numara çevirdi ve uygun bozukluğu attı. Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"Evet."

"Neler oluyor Autry? Coltrane ile ilgili olarak polisten bir ziyaret aldım."

Autry nefesinin altından küfretti. Sonra da, "Bunun için üzgünüm Bay Douglass. Size daha önce ulaşmaya çalıştım ama sekreteriniz saat ikiye kadar ofis dışında olacağınızı söyledi."

"Belli ki erken dönmüşüm. Neler oluyor?" "Ufak bir sorunla karşılaştık."

"Bana daha önce kendim için bulmadığım bir şey söyle. Ne gibi küçük bir sorun?"

"Dün sana bahsettiğimiz sarışını hatırlıyor musun? Taşınırken gördüğümüz bebek?"

"Evet, evet, peki ya o?" Autry'ye Coltrane'in seks hayatının umurunda olmadığını söylemişti.

"Görünüşe göre düşündüğümüz gibi onun maşası değilmiş. Onun kiralık kasıymış."

"Ne?"

"Bu sabah geç saatlerde Coltrane'in garajında ikisine sürpriz yaptık. Ama görünüşe göre sürpriz bizimmiş. Jacobsen onu bir koz olarak kullanmak için yakaladı - bilirsiniz, Coltrane'i işbirliğine zorlamak için? Ve onu adamın arabasının kaputuna fırlattı! Hızlı ve iyi. Jacobsen'dan bir yumruk yedi ve yine de silahıyla onu yere serdi."

Autry'nin sesindeki saygı J. Fitzgerald'ın omurgasından aşağı buz damlacıkları gönderdi. "Bana fotoğraflarımı kurtaramayacağınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır! Oh, hayır, efendim, hiç de değil. Ben sadece size neyin ne olduğunu söylüyorum. Bir keresinde bizi gafil avlamayı başardı. Ama artık onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini bildiğimize göre, bu bir daha olmayacak. Yapmak için işe alındığımız şeyi tamamen yapmayı planlıyoruz, Bay D."

"Güzel." Memnuniyetle başını salladı. "Yaptığından emin ol. Gerekirse Coltrane'in evini yerle bir edin. O fotoğrafların ortaya çıkmasını istemiyorum."

Mo, Reid'in çalışma odasından gelen sesini duydu ve kiminle konuştuğunu görmek için yanına gitti.

Telefonda konuşuyordu. "William, ben Reid Cavanaugh. Telesekreterinde harika bir mesaj var dostum. Dinle, ciddi bir mali sıkıntı içindeyim ve bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyorum."

Kapı pervazına yaslanarak, fütursuzca kulak misafiri oldu. Ve Reid'in her seslenişinde kalbi daha da sıkışıyordu. Reid birkaç dakika sonra konuşmasını bitirdiğinde hâlâ orada duruyordu. Ahizeyi yuvasına geri fırlatışını izledi, ellerinin topuklarını gözlerine gömdüğünü ve sandalyesinde döndüğünü gördü. Elleri kucağına düştüğünde ve onu gördüğünde bir an irkildi.

Sonra gülümsedi, o yavaş, emin gülümseme hâlâ kalbini bir sarhoş gibi sendeletme gücüne sahipti. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Üç mesaj bıraktığını ve Biff Pendergras'la konuştuğunu duyacak kadar uzun." Tereddüt etti ama eklemek zorunda hissetti, "Finansal sıkıntılarımı düzeltmeyi hayattaki görevin haline getireceğini söylediğinde aklından geçenin tam olarak bu olmadığını düşünmüştüm."

Gülümsemesindeki sıcaklık kayboldu. "Ne yapacağımı sanıyordun Mo, aileme gideceğimi mi?"

"Hayır! Oh, hayır, asla..." Perişan bir halde sözünü kesti. Reid'in mali felsefesi Cavanaugh'ların geri kalanından radikal biçimde farklıydı. Muhtemelen doğduğu günden beri yaptığı neredeyse her şeyi sürekli eleştirmelerinin, parasını boş işlere harcama eğilimine yol açtığını düşünüyordu. Bu ya onların tutuculuğuna karşı diz çökerek verdiği bir tepkiydi ya da onları delirtmek için kasıtlı bir girişimdi. Hangisi olduğunu asla anlayamamıştı. Yaşlı Cavanaugh'ların tek derdi kâr etmektir, Reid'in derdi ise insanlardı. Hepsi çok hırslıydı, Reid ise rahattı. Ama deneyimlerinden Reid'in zorlanamayacağını biliyordu. Tanrı biliyor ya, bunu sık sık deneme hatasına düşmüştü ve bakın şimdi ikisi ne durumdaydı. Derin bir nefes aldı, sonra hafifçe verdi. "Ben sadece-"

"Çünkü mecbur kalırsam onlara giderim, tamam mı? Ama onların son çare olacağını baştan anlayın."

"Bunu biliyorum Reid. Onlara gitmeni hiç beklemiyorum. Gerçekten. Sadece... Onlara verdiğin kredileri çoktan ödememiş olan beleşçileri aramanın bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Kahretsin Maureen, hayatının sonuna kadar bu atlıkarıncaya mı bineceksin? Bir kerecik olsun bana biraz inansan ne güzel olurdu."

Ona inandığını söylemek için ağzını açtı ama gerçek şu ki, eğer bu onun fikriyse -kendisini kurtarmanın yolu buysa, o zaman gerçekten inandığından emin değildi. Ayaklarının dibinde açıldığını hissettiği uçurumu kapatacak bir şey söylemeye fırsat bulamadan, adam çoktan yanından geçip odadan çıkmıştı.

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var, bebek yüzlü. Önce hangisini duymak istersin?"

Daisy, kurutma hattına bağlanmış olan Trevor'ların bir kontak kağıdına baktı. Nick'in tahta maşasıyla başka bir kontakt kağıdın köşesini yakalayıp sabitleyiciden ya da banyo işlemini tamamlayan solüsyon her neyse ondan kaldırmasını izledi. "Oh, iyi haber, elbette."

"Günün geri kalanında tek bir randevum bile yok."

"Hey, Nellie, basını durdur!" Ona şüpheyile baktı. "Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama kötü haber nedir?"

"Bu akşam bir yıldönümü konserim var ve cupcake, çok büyük olacak."

"Kahretsin, Coltrane!"

Ona sıırttı. "Evet, memnun olacağını biliyordum. Yedide yola çıkmaya hazır ol. Ve Daisy, daha da iyi olacak."

Nasıl yapacağını söylemesini bekledi. Söylemeyince, inatla onu beklemeye karar verdi. Morrison ailesinin fotoğraf kağıdındaki on iki kareye bakmak için öne doğru eğildi. Gerçekten de muhteşem bir fotoğrafçıydı.

Nick onu böğründen dürttü. "Hadi ama. Nasıl daha iyi olacağını sor bana."

"Tamam, ısırırım." Onunla yüzleşmek için döndü. "Nasıl daha iyi olacak?"

"Bu resmi bir şey."

Kalbi dizlerine kadar çöktü. "Ne kadar ... ördek gibi." Giyinmekten nefret ederdi. Hiçbir zaman giyim ve makyaj hakkında bilinmesi gereken her şeyi ozmoz yoluyla öğrenmiş gibi görünen kız çocuklarından biri olmamıştı. Dolayısıyla neyin uygun olduğu konusunda nadiren bir fikri olurdu.

"Giyecek bir şeyler almak için seni alışverişe götürmemi ister misin?"

Daisy bu teklifi bir yardım eli olarak kabul etse de, gururunu okşamış gibiydi. "Beni alışverişe götürmene ihtiyacım yok, Coltrane! Ben ne bir paçavra ne de bir sadaka vakasıyım, üzerime giyebileceğim bir sürü şeyim var."

Nick ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Ayak parmaklarını sıkmak istememiştim."

Elbette o zaman susması gerekiyordu ama gizemli bir simya çukuru daha da derin kazmasını sağlıyordu. "Dolaplarında bir ya da iki elbise olan sadece senin takıldığın kadınlar değil, biliyorsun. Ne kadar şık giyinmekten bahsediyoruz?"

"Siyah kravat."

"Evet, peki, tamam. Sorun değil." Daisy, bunun için cehennemde yanabilirsin. "İzin verir misiniz? Bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

Karanlık odadan çıktı, kapıyı kapattı, arkasına yaslandı ve hemen hiperventilasyona başladı. Siyah kravat olarak nitelendirilebilecek tek bir giysisi bile yoktu. Bunun ne olduğundan bile emin değildi.

Neyse ki, bunu yapan arkadaşları vardı.

Kendini toparlayarak cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. "Reggie?" dedi.

onu eline aldığı anda nefes nefese bir rahatlama yaşadı. "Yardım edin. Bu sefer gerçekten içine girdim."

Nick, Daisy'nin Dillon'ların resepsiyonu için dolabından nedime kıyafeti artığı bir şey çıkardığını hayal ediyordu. Onun ortama uyum sağlamasını istediğinden, aklına gelen olasılıklar tırnaklarını yiyen gerilim anları yarattı ve ona uygun bir şey alma teklifini yinelenmemek için öğleden sonra birkaç kez dilini ısırarak zorunda kaldı. Bunu yapabilmesinin tek nedeni, kızın gururunun ne kadar kırılgan olduğunu biliyor olmasıydı; çünkü -kabul etmek gerekir ki- ona en güzel elbiseyi giydirdiler bile, muhtemelen bu elbiseyi bir sürü silahla süslemekte ısrar edecekti.

Ne olmuş yani? Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu, omuzlarını yuvarladı. Ne şekilde olursa olsun bir korumaya benzeyecekti ve bu da neden bir korumaya ihtiyacı olduğuna dair bir dizi soru doğuracaktı. Madem bunu kabul ediyordu, neden moda konusunda pek de zeki olmadığını söyleyerek onu aşağılamaya çalışıyordu? Özellikle de her zaman doğru olmadığında. İtiraf etmeliydi ki onun okullu kız görünümünden hoşlanıyordu.

Hazırlanmaları gereken saat yaklaştıkça ve kadın dolabını yağmalamak için dairesine gitmelerini bile önermemişken, kendini giderek daha öfkeli buldu. Burada neler oluyordu? Bir elbisenin sihirli bir şekilde kapısına kadar geleceğini mi sanıyordu?

Anlaşıldığı üzere, olan tam olarak buydu.

Saat beşten hemen önce dış merdivenden gelen ayak seslerini duydu. Daisy silahını çekti ve kısa koridorda ilerlerken yanında tuttu. Onu takip eden Nick'e el salladı, sonra kendini duvara yapıştırarak, "Kim o?" diye sordu.

"Benim," dedi hemen çıkaramadığı bir ses.

Sarışın tabancayı iç kılıfına geri soktu ve kilidi açtı. "Zamanı gelmişti," dedi kapıyı bir aralık açarken.

"Evet, tam olarak doğru takımın olduğundan emin olmak biraz zaman alıyor," diye kuru bir sesle karşılık verdi.

Nick Daisy'nin arkasından yürüdü ve omzunun üzerinden uzanarak kapıyı tamamen açtı. Reggie diğer tarafta, belli belirsiz tanıdık gelen başka bir adamla birlikte duruyordu. Reggie'nin elinde bir giysi çantası, hafızasını yoklayan yabancınn elinde ise eski bir deri tren çantası vardı.

"Reggie." Nick, Daisy'nin sekreterine başıyla onay verdi.

"Neler oluyor?"

Reggie sıırttı. "Sindirella'yı balo için giydirmeye geldik."

"Bir elbise bırakmaya geldiler. Kendim giyinebilirim, çok teşekkür ederim." Daisy çantayı almak için hamle yaptı.

Reggie omzuyla onu engelledi. "Bu tartışılır," dedi, buruşuk haki eteğine ve tırnak delikleri hasarlı bluzunun yerine aldığı Tweetybird bluzuna bakarak. "Ama sana hak versek ve en azından kendi başına giyinebileceğini kabul etsek bile, makyaj için ne yapmayı planlıyorsun?"

"Buralarda bir yerde rujum var."

Diğer adam kaba bir ses çıkardı. "İşte bu yüzden buradayım, civciv. Şimdi yoldan çekil, çünkü içeri giriyoruz. Ve bize bir bok verme Daisy, çünkü senin için bu eşyaları bulmak için çok çaba sarf ettik. Bu yüzden ya kenara çekilirsin ya da sana uymazsa kendin değiştirirsin."

Daisy gözlerini devirdi. "On beden, on bedendir; ne kadar uzak olabilir ki? Mükemmeli aramıyorum; sadece beni

berbat bir akşam geçirdim."

"Yoluna çıkmayacak kadar iyi oturmalı Daise," dedi Reggie. "Sana çeşitli kıyafetler ve onlarla uyumlu olacak topuklu ve düz ayakkabılar getirdik. Sanırım babetleri giymek isteyeceksin ama bu kıyafetler topuklular için tasarlandı ve etek uçları çok uzun olabilir."

"Hareket edecek misin?" diye sordu diğerk adam. "Reg yediye kadar hazır olman gerektiğini söyledi."

"Tanrı aşkına, daha iki saatlik yol var," diye itiraz etti. Ama adamlar kararlılıkla ilerlerken kapı aralığından geri çekildi. "Hazırlanmak iki saat sürmez."

Reggie arkalarından kapıyı kapatırken makyajcı adam üzüntüyle başını salladı. "O yumurtalıklar sende kesinlikle ziyan olmuş, tatlım."

Daisy'nin, "Boş ver Benny," dediğı sırada Nick, "Katılmıyorum," dedi.

Yapbozun eksik parçası yerine oturdu. "İşte sen busun!" Nick ince yapılı genç adama baktı ve kusursuz bir makyaj ile hiçbir insanın içinde gezinemeyeceğı bir çift topuklu ayakkabı gördü. "Seni tanıyamadım ama sen şu travestisin, yani parktaki adam."

"Travesti," dedi Benny kuru bir sesle. "Kelimeyi söyleyebilirsin."

Daisy Nick'e tiksinti dolu bir bakış attı. "Aman Tanrım," dedi koridorda ilerleyip yatak odasına doğru keskin bir sol dönüş yaparken. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Eğer bu bir çizgi film olsaydı, kafanın üzerinde bir ampul patlardı."

"Şey, hey, beni mazur görün. Evime gelen yüksek topuklu ayakkabı giyen erkeklerle pek fazla deneyimim olmadı."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Reggie üzüntüyle. "AIDS'ten beri benimkine de çok daha az uğrayan oldu."

O sırada hepsi Nick'in yatak odasındaaydı. Daisy Reggie'ye döndü ve sabırsızca elini salladı. "Pekâlâ, bakalım elinde ne varmış."

Çantayı dolap kapağının üstünden geçirdi ve fermuarını açtı. "Sana iki seçenek getirdik," dedi ve onları dışarı çıkardı. "Ne düşünüyorsun? Elbise mi yoksa pantolon takım mı?"

Daisy hemen, "Pantolon takım," diye karar verirken, Nick, bronz gece elbisesine bir kez bakarak, "Elbise," dedi. Daisy ona kaşlarını çattı ama Nick'in umurunda değildi. Onu o elbisenin içinde görmek istiyordu. Bir omzunu duvara dayayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gösteriyi izlemek üzere yerine oturdu.

Reggie uzanıp Daisy'nin ön kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "İkisini de denemeni istiyorum. Önemli olan önce hangisini seçeceğin. Umarım ikisi de işine yarar, çünkü Benny ve ben onları sadece duruma göre değil, silahlarına erişebilirlik açısından da seçtik. Ama biri diğerinden daha iyi çalışabilir - siz denemeden bilemeyiz."

Belli ki onu nasıl yatıştıracağını Nick'in öğrendiğinden çok daha iyi biliyordu, çünkü kadın kabul edercesine, "Tamam, uzman sensin," dedi. Şortunu çıkardı, sonra Nick'in bir şey söylemesine fırsat vermeden tişörtünü başından çekti.

"Sutyenini de çıkar," diye tavsiye etti Benny. "Hem elbisenin hem de pantolon takımıyla birlikte gelen kaşkorsenin küçük askıları var. Yani straplez giymediğin sürece..."

Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı.

Giysi kollarından aşağı kaymaya başlayınca Nick, "Hey, bir dakika bekleyin," diye itiraz etti. "Siz ikiniz arkanızı dönün," diye emretti adamlara.

Daisy'nin sütyeni kayarken durdu ve üçü de dönüp aynı inanmazlık ifadesiyle ona baktı. "Ah, Nick?" Daisy söyledi. "Onlar eşcinsel."

"Onları daha önce görmemiş değiliz," diye ekledi Benny neşeyle. "Çok güzeller, ama açıkçası, spor, bize göre değiller, anlıyor musun?"

Nick'in boğazından çenesine doğru bir sıcaklık yayıldı. Tamamen entelektüel bir düzeyde, kendini aptal yerine koyduğunu çok iyi biliyordu. Duygusal olarak ise Daisy'nin iki erkeğin önünde küçücük bir külotla soyunduğunu görüyordu.

Reggie onu kendini daha fazla utandırmaktan kurtardı. "Benny," dedi ve bir parmağını döndürdü. Benny omuz silkti ve her iki adam da alaycı bir gülümsemeyle yüzlerini buruşturdular.

"Tanrı aşkına," dedi Daisy tiksintiyle, sütyenini yere bırakıp Reggie'nin omzunun üzerinden attığı kaşkolu alırken. Onu çekti ve yerine oturttu. "Artık arkanı dönebilirsin." Ses tonuna alaycı bir hava katarak Nick'e, "Senin için sorun olur mu? Yani, plajda daha fazla ten görebilirler."

"Evet, tamam." Kendini aptal gibi hissetti.

Reggie'nin kendisine uzattığı koyu sarı renkli ipek pantolonu giydi. Fermuarını çekip düğmelerini ilikledikten sonra ona uygun ceketini aldı. Smokin tarzı ceketin düğmelerini ilikleyerek aynada kendini kontrol etti. Düğmelerini açtı ve tekrar kontrol ederken bir o yana bir bu yana döndü. "Bilmiyorum. Sanırım biraz... erkeksi görünüyorum."

"Evet, çok sert," diye onayladı Benny. "Nazi dominatrix görünümünden kaçınmak için daha uzun saç gerekiyor. Bunu daha önce düşünmeliydik Reg. Ver şunu bana." Çıkardığı ceketini almak için buyurgan bir el uzattı. "Elbiseyi dene."

Pantolondan çıktı ve onu da uzattı. Ellerini kaşkorse eteğinin üzerinden geçirip diyaframından yukarı doğru sıyırmaya başladığında, arkadaşları birbirlerine sırtarak arkalarını döndüler. Başının üzerinden çıkardıktan sonra giysiyi onlara fırlattı. Buna karşılık Reggie bronz elbiseyi omzunun üzerinden geçirdi ve çarpık bir parmağından sarkıttı.

Nick'in ağzındaki tüm nem, elbiseyi yerine çektiği anda kurudu. Esnek, ısıltılı bir mikro kumaştan yapılmış olan tasarımın kendisi sadeydi. Onu bir şova dönüştüren, altındaki vücudun mutlak zindeliği idi. Dar askılar, derin kesimli korsajı tutuyor, ardından sırtını çaprazlama kesiyordu. Kumaş Daisy'yi göğüslerinden kalçalarına kadar sarıyor, şekline sadakatle yapışıyordu. Sonra zarif bir A çizgisiyle yere kadar iniyordu. Önü etek ucundan uyluğun ortasına kadar yırtmaçlı olan bu elbise, süslemeye ihtiyaç duymayan sade ve süssüz bir giysiydi.

"Vay canına," dedi Daisy yansımasına. "Peki silahlarımı nereye saklamam gerekiyor?"

Reggie, "Eteğindeki o yırtmaç sayesinde bıçağı kalçana bağlayabilir ve yine de ona ulaşabilirsin," diye onu temin etti. "Ve Beretta'nın silah çantasında, değil mi?"

"Elbette, ama bu şey sprey boya da olabilir." Daisy kumaşı düz karnından çekip aldı ve bıraktığı anda tekrar tenine yapıştı. "Beretta'yı görünmeyecek şekilde nereye koyabilirim?"

"Eminim buna sığar." Örgülü kadife bir kemere bağlı boncuklu siyah kadife bir kese uzattı. "Kalçana oturacak şekilde gevşekçe bağlarsan ortaçağdan kalma gibi görünür. Kimse işlevini tahmin edemez."

"Bekle." Eteğini iki eliyle yerden kaldırarak odadan çıktı. Bir dakika sonra silah çantasıyla geri döndü. Reggie'nin ona uzattığı kemeri taktı ve küçük bir tabancayı çantaya yerleştirdi. "Bu işe yarayacak." Sekreterine zekice gülümsedi. "Reggie, sen bir dahisin!" Güldü ve Reggie'nin dudaklarına coşkulu bir öpücük kondurdu.

Ona sıırttı. "Ayakkabıları dene. Bakalım uzunluk konusunda ne yapmamız gerekiyor."

Benny, "O zaman -deha demişken- makyajın üzerinde çalışmaya başlamalıyım," dedi. Nick'e doğru baktı. "Gidebilirsin, yakışıklı. Buradan çık ve biz kızlara sihrimizi göstermemiz için biraz zaman ver."

Nick duvardan uzaklaştı ve dolaptan smokinini aldı. Sonra Daisy'ye son bir kez bakarak odadan çıktı ve onu arkadaşlarının şefkatli merhametine terk etti.

Bölüm 14

Kapı Nick'in arkasından kapanır kapanmaz Reggie, "Tamam Daisy," dedi. "Anlat bakalım. Sen ve Coltrane ne zaman bu kadar yakınlaştınız? İkinizin yağ ve su olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum. Ve öyleyiz. Ama. .." Nasıl açıklayacağını bilmiyordu, özellikle de Reggie'nin Pazartesi öğleden sonra geçmişlerini ağzından kaçırmamasına izin verdikten sonra Nick'in hayatındaki yeri konusunda bu kadar kararlı olduğu için. Yine de kelimeleri aradı. "O çok-oh, Tanrım, Reg, o sadece çok..."

"Butch," diye ekledi Benny.

"Evet."

"Oooh. Ve çok bölgeci. Erkeksi erkeklere bayılırım."

"Kes şunu, Benny; bu ciddi bir mesele." Reggie elbisesinin eteklerini düzeltmek için diz çöktüğü yerden başını kaldırdı ve Daisy kıvrınmamak için kendini zor tuttu. "Kendini neye bulaştırdığının farkında mısın?"

"Muhtemelen bir dünya kalp kırıklığı," diye itiraf etti. "Ama Reg, bana öyle geliyor ki ya şimdi acıyacak ya da sonra acıyacak. Ve eğer her halükarda acıtacaksa, neden o aklını başına toplayıp çok farklı olduğumuzu anlamadan önce elimden geleni yapmayayım?"

"Bana oldukça şaşkın görünüyor. Belki de akli başına gelen sen olursun."

"Oh, evet. Sanki Nick gibi bir adam benim gibi biri için kendini kaybeder de. Hayır, bu işi halledeceğim ve çok ama çok gerçekçi olmayı planlıyorum. Harika bir seks, hepsi bu. Başka hiçbir ortak noktamız yok, yani bu işin bir yere varması için en ufak bir şansımız bile yok." Reggie'ye baktı. "Ve bu sorun değil. Gerçekten. Harika seks küçümsenecek bir şey değil."

"Bunu duydum, kardeşim," dedi Benny hararetle.

Reggie tartışacakmış gibi görünüyordu ama sadece içini çekti ve "Elbiseni çıkar. Benny makyajını yaparken ben de eteklerini düzelteyim."

Daisy elbisesini çıkardığında iki adam da bu kez arkalarını dönmeye zahmet etmedi ama çıplak göğüslerine de bakmadılar. Reggie Daisy'ye tişörtünü fırlattı ama Benny uzanıp tişörtü Daisy'den önce havada kaptı.

yakalamak için bir şansı vardı. "Başına çekmek zorunda kalmayacağın bir şey giy, saçını da yapacağım. Ben gidip bize bir sandalye getireyim."

Dolaptan Nick'in gömleklerinden birini çıkarıp giydi, önünü ilikledi ve çok uzun kollarını geriye katladı. Kuyrukları neredeyse dizlerine kadar iniyordu, bu yüzden şortuyla uğraşmadı. Yatağın yanında bağdaş kurmuş oturan ve kendisini görmezden gelen Reggie'ye baktı. "Bana kızgın mısın?"

İğneyi etek ucundan geçirdi, ipliği gergin bir şekilde çekti, sonra giysiyi kucağına indirdi ve ona baktı. "Hayır. Öyle olmadığımı biliyorsun. Ama seni daha önce incitti evlat ve tekrar incindiğini görmekten nefret ediyorum."

Kadın homurdandı. "Benim kaç ilişkiden geçtiğimi gördün?"

"Bir çift."

"Doğru. Kaç yıl içinde iki tane oldu ve ikisi de uzun vadede yürümedi. Sonunda, ilişkiler her zaman acı verir. Erkeklerin yanımda kalmasını sağlayacak özelliklere sahip değilim. Ama Reg"-onun önünde topuklarına kadar eğildi- "Nick'le birlikte olduğum son zaman hariç, Nick'le hissettiklerimi hiç hissetmedim. Bana kendimi -bilmiyorum- seksi hissettiriyor, sanırım, ki bu benim için milyon yıl geçse de kullanmayacağım bir kelime. Ve ben bu hissi seviyorum. Artık geçerli bir seçenek olmaktan çıkana kadar bu şekilde hissetmeye devam etmek istiyorum."

"Tamam. Ama artık sen olmanı imkânsız kılacak bir şey yaparsa, onu bir köpek gibi avlar ve bunu ona ödetirim."

Göğsünde bir sıcaklık belirdi. "Anlaştık." Yumruğunu uzattı.

O da kendi eliyle vurdu. "Anlaştık. Bu arada" -ona yavaşça, hınzırca sıırttı- "vahşı vizonlar gibi zina yapabilirsin."

"Kesinlikle." Ayağa kalkarken ona sırtarak karşılık verdi.

Benny kahvaltı barından bir tabureyle döndü ve aynanın önüne koydu. "Atla bakalım, civciv."

Bunu kendi başına yapmayı öğrenmenin onu öldürmeyeceğini düşünerek, onun eski tren çantasından şişeleri, kavanozları ve fırçaları çıkarmasını izledi. "Kutsal carumba, Ben, tüm bu şeyler gerçekten gerekli mi?"

"İyi mi görünmek istiyorsun, yoksa harika mı?" Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama... "Harika görünmek istiyorum."

"Bu gerekli o zaman. Güven bana, kızım. Ben kozmetiğin baş rahibesi falan mıyım?"

"Sen tanrıçasın, Benny."

"Tamam. Şimdi gözlerini kapat ki gölgeni yapabileyim." Çantasını karıştırdı ve birkaç küçük kap çıkardı. "Bu Mocha Surprise'ı göz kapaklarında, biraz Golden Splendor'ı kaş kemiğinde ve Bronze Beauty'yi de kırışıklarda kullanacağım. Sonra da zeytin rengi bir göz kalemi ve kahverengi bir maskara ile tamamlayacağız."

Daisy bunu kendisi için yapma fikrinden vazgeçti. Başını geriye atıp gözlerini kapatarak, "Hayatının geri kalanında benim makyajımı yapmak için kendini açtığını biliyorsun, değil mi? En azından özel etkinlikler için."

Benny kıs kıs güldü. "Seni ne zamandır tanıyorum Daise, dört, beş yıldır mı? Bu senin katıldığını bildiğim ilk özel etkinlik." Küçük parmağının ucuyla Daise'in kaş kemiğinin köşesindeki bir şeyi temizledi. "Bak ne diyeceğim. Sen beni aylık spagetti davetlerine çağırmaya devam et, ben de ne zaman makyaj yapman gerekirse yaparım."

"Bana bir plan gibi geldi."

"Anlaştık o zaman. Peki, bunu nasıl yapmak istiyorsun? Dönüşümünüzü adım adım mı görmek istersiniz, yoksa sürprizlerle mi karşılaşmak istersiniz?"

"Her neyse. Şaşırt beni."

"Tamam." Bar taburesinin koltuğunu döndürdü, bu da onu aynaya sırtını dönmüş halde bıraktı. "İstersen gözlerini açabilirsin. Rimelini sürmeden önce diğer işlerin bitmesini bekleyeceğim. Milyon dolarlık soru şu: Hangi renk fondöten kullanacağız?" Onu incelemek için geri çekildi. "Benny göz küresi testi Fildişi diyor. Eğer bu işe yaramazsa, Açık Kum'u deneriz." Küçük bir süngere biraz döktü ve kızın yanağında, kulağının önünde test etti. "Fildişi o zaman. Kahretsin, iyiyim."

"Ve çok mütevazı."

Süngere biraz daha fondöten sürüp yüzüne vurmaya ve karıştırmaya başladı. "Sana söylemek için buradayım, tatlım: Gerçekte olduğum kadar iyi olduğumu sanmıyorum."

Son kez geri adım atıp onu çeşitli açılardan incelemesi yaklaşık kırk beş dakika sürdü. "Söylemem gerekirse ben bir dâhiyim. İyi görünüyorsun."

"Cameron Diaz gibi görünmem gerekirdi, onca zaman harcadığımı düşünürsek."

Ona pişmanlık duymayan bir sırıtış attı. "Sanırım bu, kaplıcada bir günlük hediye çekinin Noel hediyesi için ilk tercihin olmayacağı anlamına geliyor. Reg, o elbiseyi giymeye hazır mısın?"

"Evet." Daisy'ye bir paket külotlu çorap fırlattı. "Bunları giy ve gömleğini çıkar." Daisy söyleneni yaptı ve sonra her iki adam da elbiseyi dikkatlice başının üzerinden kaldırdı. Cımbızla çekip ayarladılar, sonra Reggie kadife kesenin tokasını taktı ve Daisy'nin önüne adım atması için bir çift ayakkabı koydu. Silah çantasından Beretta'sını çıkarıp ona verdi, ardından bir dakika daha ayarlama yaptı. "Pekâlâ, açılış için hazır mısın? Bu seni çok şaşırtacak."

Dönerek aynaya baktı ve ağzı bir karış açık kaldı. "Aman Tanrım. Bu ben miyim?" İleriye doğru bir adım attı ve büyülenmiş bir şekilde görüntüsüne baktı. "Ben ... güzel görünüyorum." Seksi gibi, bu da kendisiyle bağdaştırdığı bir kelime değildi. Her iki adama da ıslıl ıslıl gülümsedi, sonra tekrar aynaya baktı. "Öyleyim, değil mi Reg? Gerçekten güzel görünüyorum."

"Güzel demek yetmez bebeğim. Muhteşem görünüyorsun."

"Ateşli olduğunu söylemeye gerek bile yok," diye onayladı Benny. Çıplak omuzlarına ve köprücük kemiği boyunca bronz pudra sürdü. Sonra geri çekilip onu son bir kez daha inceledi ve başparmağıyla onayladı. "Coltrane bunun tadına bakana kadar bekle. Sıcaklığın şimdiden stratosfere çıktığını hissedebiliyorum."

Nick, Daisy'ye her baktığında yakasının tutuştuğunu hissediyordu.
-Ve akşam ilerledikçe kendini ona çok sık bakarken buldu. İşine engel olmaya başlamıştı.

Fairmont Otel'in tepesindeki şık çatı katı süitinde düzenlenen yıldönümü resepsiyonu son sürat devam ediyordu ve sorumluluklarını ihmal etmemiş olsa da

randevusuna göz kulak olmak için çok fazla zaman harcıyordu-çok fazla. Üstelik o gerçek randevusu bile değildi; bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Onun lanet olası korumasıydı.

Onun görünüşünü her zaman sevmiştir ama onu bir sanatçı gözüyle gördüğünü de kabul etmişti.

Güzel bir kemik iskeleti üzerine inşa edilmişti ama geleneksel standartlara göre güzel değildi. Olduğu şey çok daha ilgi çekiciydi - yine de onun zevkinin her zaman ortalama bir erkeğinkiyle örtüşmediğini anlıyordu.

Ancak bu gece sadece Daisy'ye özgü bir şekilde güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda sağda solda dikkatleri üzerine çekiyordu. Gururlu duruşu ve mesafeli gözleriyle egzotik görünüyordu ve lüks kalabalığın içinde, bir oda dolusu kedi yavrusunun içindeki bir çita gibi göze çarpıyordu.

Benny ona dramatik göz makyajı, arı gibi parlayan dudakları ve her iki kulağının önünde bukleler bulunan parlak, geriye doğru taranmış parmak dalgalarından oluşan solgun saçlarıyla otuzlu yıllara özgü bir görünüm vermişti. Muhteşem atletik vücudunun üzerindeki ince slip elbise de bu illüzyona katkıda bulunuyordu. Son derece büyüleyici görünüyordu.

Böyle düşünen tek kişi de o değildi. Daisy bu insanlar için tamamen yabancı biriydi ve erkekler birbiri ardına Daisy'yle sohbet etmeye çalışırken kadınlar onu gizlice süzüyordu. Daisy birincileri görmezden geldi, ikincileri ise tamamen kayıtsız kalarak cesaretlendirdi... ya da en azından böyle olması gerekiyordu.

Douglass'ın kiralık katillerinin bu kadar özel bir etkinliği basma ihtimali yok denecek kadar az olmasına rağmen, o çalışırken yanında kaldı. Kısa bir mesafe uzaklaştığı tek an, Douglass ilginç bir çekim yaparken yakalandığı andı ve bu da kesinlikle ona manevra alanı sağlamak içindi. Düşünceliliği yardımdan çok dikkat dağıtıcı oldu,

Çünkü ne zaman onun yanından ayrılrsa, kendini aslan sürüsünün kralı sanan evcil bir kedi sürünün içinden sıyrılıp ona doğru ilerliyordu. Kibirle kalkık çenesi ve gülümsemeyen ağzı, ayın gelgitleri çektiği gibi onları kendine çekiyordu.

İşin ironik yanı, onun küçük çenesinin havada olduğunu çok iyi biliyordu çünkü kendini yabancı hissediyordu. Onun dünyasında kendini sık sık savunmasız hissettiği gözünden kaçmamıştı ama o güvensizliğe boyun eğecek bir kadın değildi. Bu yüzden çenesini yukarıda tuttu ve yapmak için işe alındığı işi yaptı. Ama etrafında dolanan aptallar onun kristal bir şampanya flütünden köpüklü su yudumlayışını izlediler ve bakışlarının onlarla ilgilenmek yerine sürekli kalabalığın arasında gezindiğini gördüler ve sadece ele avuca sığmaz bir kadın gördüler.

Bu da onu bir meydan okuma haline getirdi.

Yap-Papatya-Dikkate Al Çekilişinin en son adayına bakarken, bu gecenin onurlu yıldönümü çiftinin yarısı olan Bayan Dillon'ın, ısırması için çikolataya batırılmış bir çilek uzatırken kocasına gülümsediğini gördü. Nick kamerasını kaldırdı ve tam Bay Dillon elini karısının elinin arkasına sardığı ve yumuşak bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak uzatılan şekerlemeyi görmezden gelip bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildiği sırada çekim yaptı.

Nick bunun kesin bir fotoğraf olacağını, Bayan Dillon'ın diğerlerinden daha çok değer vereceği bir fotoğraf olacağını biliyordu, çünkü Jim Dillon'la evliliğinin neden yirmi beş yıl sürdüğünü özetliyordu. Nick'in her zaman aradığı, özenli bir konsantrasyonla genellikle bulduğu fotoğraf buydu.

Neredeyse kaçıırıyordu çünkü elindeki işten çok Sarışın'ın etrafında olup bitenlere dikkat ediyordu.

Endişesini bir kenara itmek için kendini zorladı. Ne olmuş yani? Bilinçli bir dikkat ya da saf şans, her iki durumda da istediği atışı yapmıştı. Artık rahatlayabilir ve biraz eğlenebilirdi.

Daisy'nin üzerine çullandı ve talip olabilecek birini kenara itti. "Sanırım karın seni arıyor, Manwellan," dedi, diğer adamın hiç şüphesiz heyecan verici konuşmasını hiç çekinmeden bölerek. "Bayan Parker" -ona bir selam verdi- "sizi ihmal ettiğim için beni bağışlayın. Size açık büfe masasına kadar eşlik edebilir miyim?"

Daisy ona kuru bir bakış attı. "Bu çok hoş olurdu, eminim." Eski arkadaşına ciddi bir gülümseme bahşetti. "Bize müsaade eder misiniz Bay Manwellan?"

Elini Daisy'nin ensesine dolayan Nick, onu yüklü büfeye doğru yönlendirdi. Daisy küçük bir porselen tabak almak için öne doğru eğildiğinde Nick'in eli Daisy'nin omurgasındaki sığ oluğa kaydı ve elini Daisy'den tamamen çekmeden önce bir parmağıyla Daisy'nin elbisesinin arka kısmının başladığı yere doğru kaydırıldı.

Kendini yine fazla giyinmiş ve sıcaktan bunalmış hissetti ve bir ayağından diğerine kaydı. Kadının ordövrleri bir tabaktan kendi tabağına özenle aktarmak için şerit maşa kullanmasını izlerken seksi düşündü. Çatı katının arka tarafında boş bir sandalyenin bulunduğu bir noktaya doğru ilerlerken kalçalarının ekonomik hareketini izledi, oturduğunda elbisesinin bir an için göğüslerinden uzaklaşmasını gözlemledi ve seksi düşündü. Büyük sürpriz. Son birkaç gündür düşündüğü tek şey bu gibi görünüyordu.

Peki yeni bir şey değilse, neden bu gece düşük dereceli bir kızgınlık hissetti?

Belki de bunu çok düşündüğü içindir. Ya da belki de sonunda Daisy'yle yeniden seviştiği ve Daisy'nin bunu görmezden geldiği için.

Yine de, artık işi bitirdiklerine ve gizem ortadan kalktığına göre çekimin azalması gerekmez miydi? Genelde işler böyle yürürdü. Ama onun çilekli çikolatayı zarifçe yalayışını izledi ve onu arzuladı.

Tekrar. Şu

anda.

Peki neden olmasın? Nick papyonunu çekiştirdi. Gerçekten, onu ne durdurabilirdi ki? Buradaki işi bitmişti ve kadın onların iki yetişkin olduğunu söylemişti, değil mi?

Bu dürtüler çok yetişkin hissettiriyordu. Belki de onları sisteminden çıkarırsa, kız kardeşi için para bulabilecek kadar uzun süre kiralık katillerden uzak kalmaya konsantre olabilirdi.

Tabağını seyyar garsonun tepsisine bıraktı ve Daisy'ninkini almak için elini uzattı. "Bitirmek üzere misin?" Ses tonu, Daisy bitirse de bitirmese de yemeği istediğini açıkça gösteriyordu.

Daisy ağzındaki lokmayı yuttu ve ona baktı. Tanrım, smokinin içinde harap edici görünüyordu. Buradan defolup gidebilmeyi diledi. "Elbette." Ona boş tabağını uzattı, sonra bir yudum su aldı ve ayağa kalkarak kadehini koyacak bir yer aradı. "İşe dönmek zorunda mısınız?"

"Umm."

Bu her ne demekse. Ancak adamın dikkatinin dağınık olduğu belli olduğundan, kadın buna izin verdi. Adam onun elini tutup odanın önüne doğru yöneldiğinde bile itiraz etmedi.

silahını tutmasını engelliyordu. Eğer silahını kullanması gerekirse, ki bu lüks kalabalıkta pek olası görünmüyordu, adamın elini kolayca kırabilirdi.

Odada ilerlerken birkaç kişi Nick'in işi hakkında konuşmak için onları durdurdu. Daisy'yi gösterişli mücevherler ve zengin elbiseler giymiş kadınlarla ve özel dikim smokin giymiş erkeklerle tanıştırdı. Kartvizit dağıtırken ve boş sohbetler ederken çekici ve kibardı. Ama her zaman ilerlemelerini sağlıyordu ve Daisy daha neyin ne olduğunu anlamadan, çatı katının dışındaki koridordaydılar.

Hemen daha tetikte olmaya başladı, çünkü eğer Kocasının adamları bu akşam onları takip etmeyi başarmışlarsa, Nick'le birlikte San Francisco'nun en nüfuzlu yüz vatandaşının parti verdiği süitin içinde değil de salonun dışında pusuya düşürölme ihtimalleri daha yüksekti.

"Bu gecelik işin bitti mi?" Adamın uzun bacaklı adımlarına ayak uydurabilmek için koridorda koşmak zorunda kaldı. Gizlice elini çekmeye çalıştı ama adam bırakmayı reddetti. Bir an sonra asansörün önünde durdular ve adam aşağı düğmesine bastı. "Nereye gidiyoruz?"

Asansör varış sinyalini verdi ve kapıların üzerindeki ok yandı. Bir saniye sonra kapılar hızla açıldı. Arabaya adım attılar ve Nick uzun parmağını uzatıp lobi düğmesine bastı.

"Dilini kedi mi yuttu Coltrane?" Daisy onun devam eden sessizliği karşısında biraz sinirlenmeye başlamıştı ve kapılar hızla kapanırken bileğini çekip kurtardı. Adam tepesinde dikilirken kendini birden smokin giymiş bir kafesin içinde buldu.

"Ne?" diye sordu, ona bakarken sırtı kaskatı kesilmişti.

"Bu," diye homurdandı ve başını eğerek ağzını onunkinin üzerinde salladı.

Şehvet midesinin derinliklerinde patladı ve onu, kendisinininkiyle eşleşen patlayıcı bir tutkuyla öptü. Parmaklarını Nick'in smokininin yakalarına dolayarak, ona olabildiğince yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Nick'in elleri duvardan kayarak kadının sırtına uzandı, sıcak parmakları çıplak tenine masaj yaptıktan sonra düzleşerek onu vücuduna çekti. Ve tüm bu süre boyunca dudakları ağılıkla onunkilerin üzerinde gezindi.

Sonra başını kaldırıp kızın gözlerinin içine bakarken ağzını kapattı ve nefesi kızın nemli dudaklarına ılık ve düzensiz bir şekilde değdi. "Parti elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim? Seni ilk gördüğümünden beri tek yapmak istediğim seni o elbisenin içinden çıkarmak. Bu çılgınca değil mi? Seni çıplak ve çıtırçıplak gördüm ama seni örtülü görmek beni duvarlara tırmandırıyor." Başını eğerek dudaklarını onun çenesine, elmacık kemiğine, şakağına bastırdı. Sonra nefesi kulağının kıvrımlarında gezindi ve "Bana ne yapıyorsun Daisy?" diye sordu.

O ne yapıyordu? Bu çok zengindi. Ama bunun ironisine değinme fırsatı bulamadı çünkü adam onu tekrar öptü ve her seferinde olduğu gibi dudaklarını ona değdirdiğinde zihni bomboş kaldı. Yine de diğer seferlerin çoğundan farklı olarak, akışına bıraktı ve karşı koymadı.

Asansör durup kapı açıldığında Nick'in başparmağı Daisy'nin omzundaki dar bir kayışı gevşetiyordu. Daisy, biri boğazını temizleyene ve Nick başını kaldırına kadar fark etmemişti. Daisy onun gözlerinin maviliğini tembelce takdir ederek gözlerini kırıştırdı, sonra Nick geri çekilip döndü ve bir kolunu ona doladı. Nick'le birlikte arabadan inerken küçük bir grup insanın aval aval baktığını görünce yüzü alev alev yandı. Çenesini öne doğru itti ve lobide başı dik bir şekilde yürüdü.

Aman Tanrım, kızın tüm dikkatine rağmen devriye onları durdukları yerde biçebilirdi. Nick'in resepsiyondaki kadınla yaptığı konuşmayı duymazdan gelerek özenle lobiyi kontrol etti.

Nick bir an sonra boğuk bir sesle, "Hadi," dedi ve asansörlerin olduğu yere doğru yürüdüler. Tam yaklaştıkları sırada boş bir kabinin kapıları açıldı ve Nick dördüncü katın düğmesine bastı. Kapı kapanır kapanmaz ona döndü ama Daisy engelleyici bir el kaldırdı.

"Bana bir daha hamle yapmayı aklından bile geçirme."

Ona sıırıttı. "Açıkçası bu benim parlak fikirlerimden biri değildi. Ama pantolonunun önünü lobide boylu boyunca açan sen değildin ki."

"Nick Coltrane!"

"Evet, büyük olanın sporunu yapan oydu, tamam. Diğer yandan sen paten kayıyordun. Herkes sana bir baktı ve "Çok seksi" diye düşündü. Bana baktılar ve şöyle düşündüler: "Ve o adamı ko-kolundan tutup gezdiriyor."

"Nick!"

"Coattails. Ben de kuyruk diyecektim."

"Tanrım, bu konuşmaya inanamıyorum. İnsanlar toplum içinde erkeklerin bilmem nerelerine bakmazlar. Ve kesinlikle böyle konuşmalar yapmazlar."

"Bilirsin işte." Ona şefkatli bir gülümseme verdi ve parmağının ucuyla kaşını çizmek için uzandı. "Drag queenlerle takılan biri nasıl olur da yirmi sekiz gibi yüce bir yaşa tüm masumiyeti bozulmadan ulaşabilir?"

Adamın elini itti. "Ben masum değilim!"

"Bu bir hakaret değil, tatlım." Asansör durdu ve Nick zarif bir hareketle geri çekilerek kadının kendisini arabadan çıkarmasını istedi. "Önden buyurun."

"Nereye gidiyoruz?"

"Buradan aşağıya." Dirseğinden tuttu ve onu koridorun sonuna doğru yönlendirdi. Bir dakika sonra bir kapının önünde durdu ve bir anahtar kartı taktı.

"Bu da ne böyle?" Aptalca bir soruydu ama burada ne yaptıklarını anlamamıştı.

"Bir oda. Seni çatı katındaki yatak odalarından birine sürükleyip, yan odada yüz kişi Dillon'ların yıldönümünü kutlarken beynini dağıtmak olan ilk dürtümü takip etmemden hoşlanacağını sanmıyordum. Ve eve gidene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum." Kapıyı iterek açtı, sonra döndü ve onu kollarının arasına aldı. Kız öğrenci ciyaklaması çıkararak kendini utandırdı.

Nick eşikten adımını atıp kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatırken, "Dolapta şipşak sevişecek bir kız gibi gelmiyorsun bana," diye devam etti. "Bu yüzden bize bir oda kiraladım."

Bölüm 15

Daisy görkemli yeşil ve beyaz odaya baktı. "Beş parasız olduğunu sanıyordum. Burası sana bir sürü masraf çıkaracak gibi görünüyor."

"İşte bu yüzden American Express'i icat ettiler, tatlı şey -Böylece benim gibiler gelecek aya kadar bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacak."

"Bunu da mı yapıyorsun?" Ona parlak bir gülümseme verdi. "Çok komik, ben seni hep som altından bir para klipsinden yüzlükler çıkarırken hayal etmişimdir." Onun kredi kartıyla borç biriktirdiği görüntüsünü daha çok tercih ediyordu, çünkü bu onu daha sıradan biri gibi gösteriyordu. Adam onu odanın diğer ucuna taşırken ayakkabılarını tekmeledi. "Yine de plastik için Tanrı'ya şükür, ha? Gerçek bir yetişkin limitim falan olduğundan değil - polisliği bıraktığımda benimkini neredeyse sıfıra indirdiler. Polislikten ayrıldığım anda değil sanırım, artık sadece devlet memuru olmadığımı, aynı zamanda serbest meslek sahibi olduğumu keşfettikleri anda."

"Daisy."

"Öyle mi?"

Onu kucağına alarak yatağa uzandı. "Kapa çeneni ve öp beni."

Boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı, çünkü adam onu çok seksi hissettiriyordu ve bu heyecan vericiydi. Sağ kolu çoktan onun boynunun arkasına dolanmıştı ve boştaki eliyle onun zayıf yanağını çerçeveleyip ağzını onunkine bastırdı. Dudaklarının hemen onunkilerin altında açılması sinir uçlarında bir titreşime neden oldu ve dilinin ağzını keşfetmesi için serbestçe dolaşmasına izin verdi.

"Uhhh." Nick öpüşmeye ara vermeden sırt üstü yattı, sonra da yarı yarıya onun üzerine gelecek şekilde yuvarlandı. Öpücüğü başını kalın çiçekli yatak örtüsüne gömdü ve parmakları geceliğini tutan ince askılardan birinin etrafına dolanarak onu omzundan aşağı kaydırды. Çürük korsaj sarktı ve Nick onu kadının göğsünden sıyırdı. Açığa çıkardığı şeye bakmak için başını kaldırdı. "Ah, dostum."

Başını eğip meme ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu ve meme ucu bir anda sakinleşip elmas gibi sertleşti

şışkinlik. Nick ağzını açıp dişlerinin arasında hafifçe yakaladı, hafifçe çekti ve Daisy'nin vücudunda şimşekler çaktı.

Sonra gitti, yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Benimle soyunmak ister misin sarışın?" Smokin ceketini çıkardı ve yakındaki kulüp sandalyelerinden birinin üzerine attı. Gömleğindeki çivilere uzandı.

"Bekle." Daisy doğrulup oturdu. "Bırak yardım edeyim. Tanrım, her zaman çok acelecisin."

Nick'in boğazında boğuk bir kahkaha düğümlendi. "Bunu senden duymak çok güzel. Bunu en son yaptığımızda acele etmem için kafama silah dayamıştın."

Dudaklarını büzdü ve yumuşak bir "pff" çekerek reddetti. Elbisesinin eteklerini özenle toplayarak dizlerinin üzerinde yatağın kenarına doğru yürüdü. Kadının açıkta kalan göğüslerini ve elbisesinin ön yırtmacından dikizleme oyunu oynayan uzun, sıkı kalçalarını görünce ağzı sulandı. "Bunun altında külotun var mı Daise?"

"Tabii ki külot giyiyorum!" Çikolata rengi gözleri skandala uğramıştı. "Tanrım, ne tür kadınlarla takılıyorsun sen? Benden çok daha maceraperest görünüyorlar."

İçinden bir ses bunun çok da zor olmayacağını söylüyordu - eğer maceraperestlik engin cinsel bilgiyle eşdeğerse- ama bunu söylemeyecek kadar da akıllıydı. Onun gömleğindeki çivileri çözmesini izlerken gülümsedi. Kendini çok sert bir adam sanıyordu ve herhangi bir alanda sınırlı deneyimi olduğunu kabul etmek belli ki kendi imajının bir parçası değildi.

Birdenbire gömleğini omuzlarından çekip sırtının ortasına kadar yumuşak bir hareketle indirdi ve yakası sökülürken sessiz odada yüksek sesle gıcırdadı

Papyonunun altından. Gömleği dirseklerine dolanmış halde bırakarak, iki elini göğsüne doğru kaldırdı ve parmaklarını göğsünü kaplayan ipeksi sa  yelpazesinde gezdirdi. Adamın alt dudağını ısırarak için uzandı.

Ona doğru uzandı ama kelepçelerinin hâlâ bağlı olduğunu fark etti. Ani hareketi kelepçeleri ters çevirdi ve ellerini, o çektikçe daha da sıkılaşan  in parmak bulmacaları gibi kavradılar. Bir an için onun  p c đđne şiddetle karşılık verdi. Sonra kabaca nefes alarak başını kaldırdı. "Kol d ğmelerimi çözmeyi unutmuşsun."

"Mm-hmm." Göğüs kafesini   pmek için eğildi, sonra yanağını çevirip göğsüne sürttü. Arkasına uzanarak kuşağını çözdü ve yere bıraktı.

"  yleyse beni   z."

"Hiç sanmıyorum. Artık seni kontrolüm altına aldım ve bu seni benim seks k lem yapıyor." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve adamın kemerine uzandı.

"Rolleri tersine çevirme konusunda sana güveniyorum." Birkaç dakika daha kelepçelerle boğuştu ama düğmeyi çözerken Daisy'nin parmaklarının karnına s rt nd đđn  hissetmek onu hareketsiz bıraktı. Daisy'nin karnını   pmesini izledi, sonra başını geriye doğru eğerek ona gülümsedi.

"Evet," dedi. "Güven bana." Boğazının altından güldü. "Ya da doğrudan bağları   zd ğ m kısma geçebiliriz." Adamın fermuarını kavradı ve aşağı doğru indirdi.

"Evet, doğru," diye alay etti, kadının sikine "sen bilirsin" demesi gözünün önüne geldi. "Bu aynı kadın mı-ah, Tanrım, Daise-" Kadının eli pantolonunun açık fermuarına daldı ve sikine yapıştı ve ne yaptđđnı unuttu.

söyleyecekti. Anlatmak istediği bir şey vardı... ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Neden, Nicholas Sloan Coltrane," diye nefes aldı Daisy,
"sen
iç çamaşırı giymeyen."

Pantolonu bacaklarından aşağı kayarken ona baktı. Sonra kaşlarını çatı. "Erkekler iç çamaşırı giymez," dedi kısık sesle.

"Bunu görebiliyorum."

"Hayır, sarışın. Yani, erkekler şort giyer; öyle kız gibi şeyler giymezler-" Elini, adamın nefesini kesecek şekilde hareket ettirdi ve adam sustu. Bu da neydi böyle. Bir adamın pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve kolları doldurulmaya hazırlanan bir hindi gibi bağlanmışsa, öğüt vermek onu daha akıllı göstermezdi. Kol düğmeleriyle ciddi ciddi boğuşmaya başladı. Lanet kelepçelerin içinden onları arkasından çözmeye çalışmak tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi ama Tanrı'nın izniyle onları kurtaracaktı. Küçük Bayan Parker'a kimin patron olduğunun gösterilmesi gerekiyordu.

Daisy, sanki bir gözlüğü temizlemeye hazırlanıyormuş gibi bakarak başını eğdi ve yumruğundan çıkan ereksiyonun üzerine ılık hava üfledi. Sonra da giderek hassaslaşan başını çıplak göğsünün iç kıvrımlarına sürterek onu buğulu nefesinden arındırdı.

"Ah, Tanrım." Adam orada kaskatı kesilmiş bir şekilde durdu ve ona baktı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Daisy onun bakışına karşılık verdi ve kaşları sanki çok ileri gidip gitmediğini merak ediyormuş gibi birbirine yaklaştı. Sonra ona üç köşeli küçük bir gülümseme verdi. "Bu öğleden sonrası için sana borçluydum." Ona masumca göz kırptı. "Sana vermem gerektiğini söylediğin meraklı bir işti, değil mi?"

Kelime oyunları şu anda onu aşıyordu. "Gömleğimi çıkarmama yardım et Daise," dedi kısık sesle. "Hadi ama. Yırtmasam da olur, ama eğer yapmazsan iki saniye içinde yapacağım şey bu-"

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Coltrane-"

"Nick," diye ısrar etti, gözlerini ona dikerek. "Kötü Çocuk'u senin yaptığın gibi parlatan biri, onun sahibiyle ilk isim bazında olmalı."

"Bak ne diyeceğim Nick. Seni çözmeme yardım edersem, biraz masumca eğlenmenin bedelini bana ödeteceğin aklıma geldi."

"Ve sen de endişelenecek kadar akıllı bir kadınsın." Dizini şiltenin üzerine koydu ve kız hemen onu bırakıp geri çekilince gülümsedi. "Ama buradaki büyük resmi düşündüğünü sanmıyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

"Öncelikle, bu tişörtten öyle ya da böyle kurtulacağım, parçalara ayırmak zorunda kalsam bile. Bir yere gidebileceğin de yok Daisy, o yüzden bir an önce bu lanet şeyden kurtulmama yardım etsen iyi olur. Eğer beni sebepsiz yere gömleğimi parçalamaya zorlarsan, serbest kaldığımda kendimi biraz sinirli hissedebilirim. O zaman sen nerede olacaksın?"

"Pantolonun küçük, ateşli yumruğumun içindeyken doğruca lobinin kapısına yöneldim." Elbisesini göğsünü örtecek şekilde düzelitti ve tekmeleyerek çıkardığı ayakkabılarını aradı.

"Ve beni burada savunmasız mı bırakacaksın? Sen çok profesyonelsin. Ayrıca..." Dudaklarını yaladı ve biraz daha yaklaştı. "Sana ödetme şeklim hoşuna gidecek."

Askılarını omuzlarından kaydırđı ve k bir salınım yaptı ve elbise kalçalarına doğru kaydđ. "Bunu yaptığımı görsen iyi olur, yoksa sana dmek bile istemeyeceğin Şekilde detirim." Kadife kese kemerini zdz ve elbisesi kalçalarından aşağı kayarak dizlerinin etrafındaki Őiltede birikti, onu Őeffaf siyah külotlu çorap ve minicik bir külotla bıraktđ. "Arkanı dn."

"Ve bu manzarayı kaybedelim mi? Hiç sanmıyorum."

"Gömleğini çıkarmak için yardım istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bunu yapmanın birden fazla yolu var, bebek yzld. Deney yap. Bu senin daha maceracı olman için bir Şans." Adam daha da yaklaştı ve kadın da onunla buluşmak için hareket etti. Yatağın ortasında diz ktler ve gömleğini tekrar yerine yerleştirmek için etrafına uzanırken çıplak göğüsleri adamın diyaframına yaslandı. Bir saniye sonra kol düğmeleri çözüldü ve Daisy gömleği çekip çıkardı ve bir kenara fırlattđ. Adam papyonuna uzandı ama Daisy onun elini tuttu.

"Fiyonktan başka bir Şey takmaman hoşuma gidiyor - sanki kendi hediyeymiŐ gibi." Sırıttđ. "orapları çıkarabilirsin ama."

Külotlu orabına baktđ. "Sen de öyle."

nce o bitirdi ve çoraplarını çıkarmak için arkasına yaslanmış olan Daisy'nin üzerine diz çöktü. Daisy'nin kalçalarının etrafından aşağı doğru ittiği külotlu orabının bel bandına uzandı ve Daisy dirseklerinin üzerine çökerek onun külotlu orabđ bacaklarından ve ayaklarından indirmesini izledi. Onları bir kenara fırlattđ ve onu tekrar öpmek için üzerine uzandı. Birkaç dakika içinde birlikte zorlanıyor, ağır ağır nefes alıyorlardđ.

Boynunu öpmek için biraz daha alaldđ, sonra köprücük kemiği boyunca öpücükler dizmek için daha da alaldđ ve göğsünden aşağıya doğru indi.

göğsünün nazik yükselişini fark etti. Ama bir an için yumuşak dolgunluğunu avucunun içine alsa da, aşağıya doğru ilerlemeye devam etti. Sonunda hedefine ulaştı.

Daisy'nin kalçaları arasında kendine bir yer açtı ve diz çökerek siyah saten parçasını kalçalarından çekti. Sonra yüzüstü uzandı ve dirseklerine dayanarak parmaklarını Daisy'nin iç kalçalarında gezdirdi, bir yandan da aralarındaki bereketli küçük sarı bukleler üçgenine baktı.

Birdenbire eli onun görüşünü engelledi, tümseğinin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

"Ah, Daisy, yapma," diye fısıldadı, parmaklarını gevşetmek için uzandı. "Üstünü örtme." Başını kaldırdığında Daisy'nin kararsızca kendisine baktığını gördü. "İnanılmaz derecede muhteşem." Başını çevirip ağzını önce kızın sağ uyluğuna, sonra da sol uyluğuna bastırdı. "Çok tatlı, dişi ve muhteşem." Çenesini kızın tüylü bukleleri üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

Acele etmeden öpücüklerini kalçalarına, kalçalarının gövdesiyle birleştiği kıvrıma ve poposunun yumuşak başlangıç kabarıklıklarına yaydı. Sevd, okşadı ve tümseğinin kadınsı kıvrımlarını hafifçe fırçaladı.

Ancak kalçaları yumuşak bir sallanma hareketi başlatana ve uylukları kendi istekleriyle açılana kadar diliyle ona dokunmadı. Ödülü, onun içten iniltisini duymak, kalçalarının kulaklarının etrafında açılıp kapandığını ve parmaklarının onu yakınında tutmak için saçlarını kavradığını hissetmekti.

Onu çığlık çığlığa orgazmın eşiğine getirdi, sonra geri çekildi. Yere serilmiş kalçalarının arasında diz çökerek korunmaya çalıştı.

Koyu renk gözleri parlıyor, yanakları ve göğsü kızarıyordu. "Acele et," diye fısıldadı ona bakarak. "Tanrım, Nick, lütfen!"

Bir eliyle kendini tutarak onun üzerine düştü ve boştaki eliyle aralarına uzanarak ereksiyonuna parmak attı. Sonra kalçalarını öne doğru bastırdı, kadının içine tamamen gömülürken ona açılan kaygan sıcaklığı keskin bir şekilde içine çekti, sonra etrafını sıkıca sardı. "Oh, Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Kadın alçak bir sesle onayladı ve kalçalarını salladı. Her iki elini de yatağa dayadı ve kalçalarını kasıp neredeyse geri çekiliyordu. Sonra tekrar ileri doğru bastırdı.

Kalçalarının yavaşça sallanması onu orgazma daha da yaklaştırırken yüzünü izledi. Gözleri ağırlaştı ve dişleri alt dudağına gömülürken, yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Nefes alışının düzensiz patlaması dışında sessizdi. Ama kalçaları onunkilerle senkronize bir şekilde hareket ediyor, mümkün olan en derin penetrasyonu kolaylaştırmak için aşağı doğru itişlerinin her biri için şilteden yükseliyor ve kısa tırnakları sırtına artan bir basınçla bastırmaya başlıyordu.

"Oh, lütfen," diye fısıldadı. "Bu çok-" Hızlı bir nefes çekti ve bir kez daha alt dudağını ısırırken ona baktı. Sonra kızarmış dudağı onu kavrayan beyaz dişlerden kurtuldu ve hararetle, "- harika. Oh, Tanrım, Nick, bu harika bir his. Keşke sonsuza dek sürse."

Ama kalçaları çoktan hızlanmaya başlamıştı ve kadın her hamleyi karşılamakta tereddüt etmedi. Kadının gerginliğinin giderek arttığını hissetti ve gerginliğinden ihtiyaçlarının tam olarak karşılanmadığını anladı. Ona uyum sağlamak için açısını hafifçe değiştirdi ve vahşi tatmin onu doldurdu.

gözlerinin kör olmasını izledi ve onun etrafında kasılmaya başladığını hissetti. Tırnakları, derisinde yaralar açacak kadar büyük bir güçle sırtından aşağı iniyor ve kalçaları şiddetle adamın kalçalarını sıkıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, o sıcak, kaygan pasaj, sanki eşit bağlılık talep ediyormuş gibi onu sıktı ve çekti.

Ayak parmaklarıyla yatağı kazdı ve kendini onun derinliklerine doğru itti, memnuniyeti belinin derinliklerinde kaynamaya başladığında boğazını tırmalayan iniltiyi zapt etmeye çalıştı. Sonra her şey patladı ve sırtı kavislendi ve boşalırken adını kükredi, geldi ve geldi, şiddetli, kavurucu titreşimlerle geldi.

Sonunda onun üzerine çöktü ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü. "Ah, Tanrım, Daisy."

Kolları onun etrafında sıkılaştı.

Düşünmeye fırsat bulamadan, "On iki adımlık bir romantizm fikrimden bahsetmiş miydin?" dediğini duydu. Gerginlik hemen midesinde toplandı. Bu da nereden çıktı?

Boğazının derinliklerinden güldü. "On iki adım romantizmi de neyin nesi?"

Her neyse, beş kuruş için, bir dolar için. Yüzüne bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kızın ona verdiği uykulu gülümseme ve kollarını boynuna dolamak için uzanması karşısında içindeki düğüm biraz gevşedi.

"Bu, senin ve benim önümüzde olası bir gelecek olduğu düşüncesiyle... her seferinde bir gün yaşadığımız bir aşk. Belki de. Bir gün." Kadının ifadesi donuklaştı ve adam onun kaslarının altında gerildiğini hissetti. Parmak uçlarıyla onun yüzünü okşadı. "Muhtemelen kafanın karışık olduğunun farkındayım,

Çünkü sana değer verdiğimi hiç söylemedim. Ama önemsiyorum, biliyorsun."

"Benimle seks yapmayı önemseddiğini biliyorum."

"Bunu söylemeye gerek yok. Ama her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünüyorsan, Sarışın-"

"Bana söz vermek zorunda değilsin Nick." Ellerini çözdü ve adamın omuzlarına doğru kaydırarak onu itti. Adam kıpırdamadı ve kızın kaşları birbirine yaklaştı. "Aslında yapmamayı tercih ederim. Uzun süreli ilişkilerin ve benim bir oksimoron olduğumu uzun zaman önce kabul ettim." Onun gözlerinin içine baktı. "Bunu daha açık nasıl söyleyebilirim bilmiyorum: Romantizm konusunda hiç şansım yok."

Kadının ifadesindeki kırılmanlık adamın midesini yumrukladı ve sert bir şekilde, "Çünkü benimle hiç ilişki yaşamadın," dedi. Genelde nasıl boğulduğu düşünülüğünde, R kelimesinin ağzından çıktığına inanmak bile zordu. Ve yine de... "Kılıfını sıkı tut, şekerim, çünkü şansın dönmek üzere."

Aksine daha da sertleşti. "Peki bunun nasıl olacağını düşünüyorsun Nick, bir çift sarhoş gibi romantizm yaşayarak mı? Neden her şeyi olduğu gibi bırakmıyoruz? Birlikteyken sahip olduklarımızın tadını çıkaralım ve er ya da geç sona ereceğini kabul edelim."

Onun değerlendirmesini tartışmak için ağzını açtı... ne olduğundan emin değildi. Bir ilişkinin kalıcı nitelikleri hakkındaki görüşü mü? Özellikle teklif ettiği ilişkiyi mi? Her iki durumda da, kızın yüzündeki ifade onu durdurdu: "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz? Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Tamam. Bu gece burada kalmak ister misin?"

"Odayı kiralamak için harcadığınız servetten sonra mı? Elbette."

"Bu, yarın sabah lobide gece elbisenizle yürümek zorunda kalacağınız anlamına geliyor."

Bu, genç kızlığından beri duymadığı türden derin ve yuvarlanan bir kahkaha atmasına neden oldu. "Ve bunun beni neden rahatsız etmesi gerekiyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Bu sadece çıktığım kadınların onda dokuzunu rahatsız edecek şeylerden biri."

Kadın ona sıırttı. "Kaç kadını otel odalarına çektiğini merak mı etmeliyim, yoksa bariz olanı mı belirtmeliyim bilemiyorum."

"Hangisi?"

"Ben senin çıktığın gibi entellektüel bir kadın değilim - gerçi iç çamaşırsız dolaşanların ne kadar entellektüel olduklarını merak ediyorum. Ama bu konumuzun dışında. Ben sadece, ertesi sabah gece elbisesiyle görünmekten utanacak kadar bilgi sahibi olmayan, kenar mahalleden, düşük gelirli bir kıyım."

"Sen az bakım gerektiren birisin, bebek yüzlü, ben sana az bakım gerektiren demezdim."

"Her neyse, ben senin her zamanki tipin değilim. Gece kalmaya geri dönersek, en azından serseriler bizi nerede bulacaklarını bilemeyecekler, ha?"

"İşte bu kadar. Bu gece için yerleşmeden önce hediyelik eşya dükkanına gidip birkaç temel ihtiyaç almalıyız."

"Ne gibi?"

"Diş macunu, diş fırçası. Daha fazla prezervatif."

Kadın adamın omuzlarını tekrar itti ve bu sefer adam kadının üzerinden yuvarlandı. "Öyleyse neyi bekliyoruz? Dükkânın biz alamadan kapanmasını istemeyiz" -bakışları gövdesini taradı ve bir an için cinsel organında oyalandı- "diş fırçaları. Temiz dişler önceliklidir, biliyorsun." Yataktan fırladı ve ona sırtıttı. "Dostum, gömleğini tekrar giydiğini görmekten nefret ediyorum. Seni o küçük sevimli papyonun içinde görmeye bayılıyorum. Belki de aşağıya tek başıma inmeliyim. Zaten senden daha hızlı giyinirim."

"Tatlım, bir erkekten daha hızlı giyinebilen bir kadın henüz doğmadı."

"Son birkaç günden hiçbir şey öğrenmedin mi? Yirmi dolarına bahse girerim ki seni terletmeden yenebilirim."

"Sıra sende."

Giysilerine atladılar ve bir an sonra kadın silahını tutan küçük keseyi takarken, adam hâlâ gömleğini bağlayan çok sayıda çiviyle boğuşuyordu.

Ayakkabılarını giydi ve ona yardım etmek için yanına geldi. "Paranı aldığım için neredeyse kendimi suçlu hissedeceğim. Bu çok kolay oldu."

"Külotlu çorabını çıkarmışsın."

"Aman ne önemli. Onları üç kez takıp çıkarsam yine de bu aptalca küçük şeylerle uğraşmaya devam edersin."

"Haklısın." Papyonu açıkta kalacak şekilde yakasını iliklemeden bıraktı, kol düğmelerini şifonyerin üzerine attı ve kollarını geriye sardı. "Hazır mısın?"

Daisy homurdandı. "On dakika önce, dostum."

Kendisinden önce odadan çıkarken kalçalarının minimalist dönüşüne hayran kaldı ve onun ilişkilerdeki şansı ve her şeyi olduğu gibi bırakmakla ilgili söylediklerini düşündü. Kuşkusuz haklıydı. Kendisi de aynı noktaları bıkip usanmadan tartışmıştı. Yine de kapıyı arkasından kapatırken sırtıttı.

Çünkü bir Coltrane ona hiç kur yapmamıştı. Ve en azından ona neler kaçırdığını göstermeyi borçlu olduğunu düşündü.

Bölüm 16

PERŞEMBE

"Banyoda bir telefon olduğunu biliyor muydun?" Daisy bir havluyla saçlarını hızlıca ovalayıp diğerini giyerek yatak odasına doğru yürüdü. Bu ilişkiye biraz profesyonellik katmanın zamanı gelmişti. Son yirmi dört saat içinde bir yerlerde bunun kaybolmasına izin vermişti.

Kahvaltı tabaklarını bir araya getirmiş ve oda servisi tepsisini koridora yerleştirmekte olan Nick'e baktı. Bir an için dikkati, giydiği tek giysi olan smokin pantolonunun çok güzel topuzlarının üzerinde gergin bir şekilde durmasına takıldı. Sonra dalgın dikkatini geri çekti. Ne diyordu acaba? Oh, evet-"Neden bir insan banyoda telefon ister ki?"

Kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü. "Beni anladınız; sanırım bu belli bir kesimin takdir ettiği bir avantaj. İşkolik işadamları, belki."

"Telefonkolik yıkananlar," diye katkıda bulunmadan edemedi ama sonra kendini toparladı. Kahretsin, buraya meşgul olmak için gelmemişlerdi.

Ne kadar bulaşıcı bir dürtü olursa olsun, saçma sapan şakalaşmalarda. "Ama bu ne burada ne de orada. Şimdi zamanı-"

"Çok seksi görünüyorsun Daise." Sesi gece boyunca çok aşına olduğu o alçak, cinsel tonu benimsedi ve saç havlusu aniden sinirlenen parmaklarından kaydı. Yanına yaklaşp bir parmağını kızarmış göğsüne bastırdı ve elini kaldırdığında ikisinin de renginin geri gelmesini izlediler. Parmaklarının arkasını kızın omzunda ve kolunda gezdirdi. "Sanırım seni bu havasız eski havludan çıkarıp serinletmeliyiz."

Kaşlarını kaldırmayı başardı. "Cömert, her zaman beni gözetiyorsun."

"Ben bu işleri bilirim. Ne dersem onu yap, yanlış yapmazsın."

Gülerek güldü. "Rüyada görürsün, as."

"Pekâlâ." Sanki onun kayıymış gibi bir omzunu kaldırdı. "Ama metrelerce havlu kumaşa sarıldığım için kızarmadığımı fark edeceksin." Parmakları, kadının pelüş havluyu göğüslerinin arasına sıkıştırdığı kıvrımı çekiştirdi ama kadın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdığında hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Bunu gerçekten çıkarmalısın. Benim gibi güzel ve serin ol."

"Oh, evet. Bu bizi eşit yapar, tamam mı? Sen çıplak göğsünle, ben çırılçıplak."

Düşünüyor gibi görünüyordu. "Haklısın," diye kabul etti. Pantolonunun düğmelerini çözdü ve dar kalçalarından aşağı doğru itti, pantolon yere düştü ve onu muhteşem bir şekilde çıplak bıraktı. "İşte. Nicholas Coltrane'in eşitliği desteklemek için üzerine düşeni yapmadığı asla söylenmesin." Tekrar havlusuna uzandı.

Ona bakarken, gözlerinin önünde vücudunun dönüşümünü izlerken, bir konuda haklı olduğunu fark etti. Kendini kesinlikle aşırı ısınmış hissediyordu. Ve gerçekten de yarım saat öyle ya da böyle fark etmezdi.

Havluyu çözmesine izin verdi.

Genişçe tuttu ve bakışlarıyla açıkta kalan her kıvrımı yavaşça izledi. Başını eğdi ve onun omzunu öptü. "Şimdi daha iyi değil mi?"

"Mmm. Çok."

"Bu duruma daha çok yakıştığından bahsetmiyorum bile." Onun boynunun yan tarafını öptü. "Kendini misafir cüppelerinden birine sokmaya karar vermediğin için çok şanslıyız. Bunun ne kadar aşırı bir resüsitasyon gerektireceğini bilemeyiz."

"Beni bilirsin." Kasları eriyor olmasına rağmen belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Giyilecek uygun şey konusunda her zaman bilgisizimdir."

Kalçalarına kadar inmesine izin verdiği havlunun iki ucundan tutarak onu kendine çekti. "Sana rehberlik etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Kollarını onun boynuna doladı ve göğsünün sert sıcaklığını takdir etti. Bir o yana bir bu yana sallanarak göğüslerini hafifçe ona sürttü. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Nick. Bunun farkında olmalısın."

"Şşşt," dedi ve onu öpmek için başını eğdi. "Biliyorum."

* * *

Kırk beş dakika sonra asansörden indiler ve lobiden geçerek resepsiyona gittiler. Görevli, Nick'in kontrol etmesi için faturayı tezgâha uzattı ve sonra, "Bir

Dün gece iki adamın sizi sorduğu mesajı geldi Bay Coltrane."

Nick sustu, Daisy'nin de aynı şeyi yaptığının farkındaydı. "İsimlerini bıraktılar mı?"

"Hayır, efendim. Gece görevlisi onların her zamanki misafirlerimiz gibi görünmediklerini belirtti. Ayrıca, oda numaranızı vermeyi reddettiğinde küfürlü konuşmaya başladıklarını ve odanızın zilini onlar için çalmayı teklif ettiğinde de nezaket telefonunu kullanmayı reddettiklerini söyledi."

"Hmmm." Kredi kartını uzattı. "Kim olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama mesaj için teşekkür ederim."

Daisy, Fairmont'un girişinde duraklayana kadar hiçbir şey söylemedi. "Kör Surat ve Boyunsuz, sence?"

Sokağın karşısındaki Flood malikânesine gözlerini dikmiş bakıyordu. "Öyle olmalı." Onun çevrelerine karşı tetikte olduğunun farkındaydı ve tepeden aşağıya, sokakta park yeri bulabilecek kadar şanslı olduğu noktaya doğru ilerlerken etraflarında olup bitenlere daha fazla dikkat etmenin kendisine zarar vermeyeceğine karar verdi.

Sonra Porsche'sini gördü ve şans faktörünü yeniden değerlendirmek zorunda kaldı. "Hayır!"

Daisy gözlerini sokaklardan ayırıp ona baktı. "Ne var? Ne oldu?" Onun bakışlarını takip etti. "Aman Tanrım. Oh, Nick! Güzel araban."

Birisi -kim olduğunu anlamak için Mensa üyesi olmak gerekmiyordu- Porsche'sine levyeyle vurmuştu. Camları ve farları kırılmış, üstü parçalara ayrılmış, tertemiz gövdesi ezilmiş ve çökmüştü. Dört patlak lastiğin üzerinde duruyordu ve dövülmediği yerlerde boyanın derinliklerine küfürler kazınmıştı.

"Siktir," diye fısıldadı kısık sesle. Arabanın etrafında bir, iki, üç kez döndü, karnında soğuk bir düğüm vardı ve beynini kızgın bir öfke kaplamıştı. Arabaya saldırdı sürücü tarafındaki lastiği ayağıyla patlattı. "Siktir!" Sonra dönerek uzaklaştı, on parmağını da saçlarına daldırdı, gözlerinin dış köşelerini geren bir güçle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, ellerinin topukları baş ağrısının zonklamaya başladığı şakaklarına saplandı. Birkaç uzun an boyunca öfkesinin kırmızı buğusundan başka hiçbir şeyin farkında olmadan uzaklara baktı.

Sonra Daisy'nin sırtına bastırıldığı sıcaklığı yavaş yavaş içine işlemeye başladı. Kollarını adamın beline dolamıştı ve elleri karnının üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve Daisy öfkesi ve acısı dışında her şeyden habersizken bu sözleri daha önce kaç kez söylediğini merak etti. "Çok özür dilerim."

"Bu arabayı seviyorum," dedi kısık sesle. "Bakkal ve kira parasından daha fazlasını kazanmaya başladığımda aldığım ilk şeydi. O zaman bile, lanet olası şeyi ödemem üç buçuk yılımı aldı." Ve bununla gurur duymuş, arabayı sadece artan kazanç gücünün değil, aynı zamanda babasının savurgan yaşam tarzından bağımsızlığının da bir kanıtı olarak tertemiz bir durumda tutmuştu.

"Ama çok önemli, ha? Ne oluyor be? Köpeğim ölmedi ya. -"Bu sadece bir şey." Ama bu onun işiydi, lanet olsun, kendi elleriyle kazanmıştı. Aniden boğulduğunu, aşırı ısındığını ve sıkıştığını hissetti ve sesi sert çıktı, "Sakıncası var mı, Sarışın? Silahın beni boğuyor."

Kadının sertleştiğini ve kollarının belinden ayrıldığını hissetti. Bir saniye sonra kadın uzaklaşırken sırtındaki sıcaklık da kayboldu.

Yeni kazandığı özgürlüğün bahşettiği serinlik nefesinin büyük bir gelişme olmadığını keşfetti. olmadan

düşünerek döndü ve onu kollarının arasına aldı. Adam ellerini Daisy'nin sırtında aşağı yukarı gezdirirken ve çenesini başının tepesine bastırırken Daisy kaskatı duruyordu. "Gerçekten çok kızgıyım Daisy."

"Yani hıncını benden çıkarmayı mı düşündün?"

"Evet. Onun gibi bir şey." Şakağını öpmek için başını eğdi. "Bu haksızlıktı," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Özür dilerim."

"Hayır, sen haklıydın." Kendini itti. "Hiç de profesyonelce davranmıyordum-"

"Ah, harika, suçluluk kartını oyna." Bu da işe yaradı ve Daisy'yi yeniden kızdırdı. "Kahretsin Daisy, hazır başlamışken neden yaralarımın biraz tuz basmıyorsun?"

Gülmeye cüret etti. Ancak aynı anda uzanıp uzlaştırıcı parmak uçlarını adamın çenesine dokundurdu ve gözlerinde parlayan güneş ışığıyla öyle çekici görünüyordu ki, adam öfkesinin azaldığını fark etti.

"Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum, Nick," diye onu temin etti. "Gerçekten profesyonelce davranmadım. Büyük ihtimalle, biz arabanızı dağıttıkları için dikkatimiz dağılmışken, serseri takımı etrafta dolaşıp saldırmaya hazırlanıyor. Bunun yerine onlara göz kulak olmalıydım-"

"Bana bir şeker meme teklif ediyor."

Yanakları sıcak bir renkle kızardı. "Şey, ben tam olarak bu şekilde ifade etmezdim ama... evet."

Gerçek şu ki, kızın onu teselli etmesi hoşuna gitmişti. Profesyonelliğinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden onun duygularını ön planda tuttuğuna göre onun da öyle olması gerektiğini gösteriyordu.

Ayrıca bu olay karşısında duygusallaşmaması gerektiğini de iyi biliyordu. Sert adam imajını korumaya çalışacak ve sonunda ikisine de bedel ödetecekti. "Bundan sonra ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bundan hoşlanmayacaksınız ama polisi aramak zorundayız."

Tüm savunmasını sıkıca yerine oturttarak burnunun ucuyla ona baktı. "Unut bunu, sarışın."

"Sigorta şirketinle konuşabilmen için önce bir polis raporu doldurman gerekiyor Nick."

Lanet olsun. O haklıydı. "Tamam. Raporu dosyalayacağım. Ama onlarla hasardan kim sorumlu olabilir oyununu oynayacaksam ne olayım."

"Bir yanımla seninle bu konuyu tartışmaktan başka bir şey istemiyorum."

Oh, büyük sürpriz. Homurdandı. "Dur tahmin edeyim. Eski polis kısmı olabilir mi?"

Omuz silkti. "Eminim polislerle konuşmak isterseniz bile hiçbir şey yapamayacaklarını duyunca çok sevineceksiniz, çünkü elimizde en ufak bir kanıt yok. Bu yüzden sizin yönteminizle yapacağız." Etrafına bakındı. "Sanırım bizi bekleyen serseriler konusunda yanlışmışım. Bizi senin evine götürmesi için bir taksi çağıracağım ve oradan polisleri arayıp sigorta şirketine bir dosya numarası alabiliriz. Arabanın içinde ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Fotoğraf çantası yanındaydı ve bu onun en acil endişesiydi. Yine de arabanın içine baktı - ve hemen bakmamış olmayı diledi. İç mekân da paramparça edilmişti: deri koltuklar yırtılmış, halılar sökülmüş, gösterge paneli parçalanmıştı. Torpido gözünün kapısı

yaylanana kadar dövülmüştü ve vites topuzu yoktu.
Nefesinin altında küfrederek doğruldu.

Daisy rahatlatıcı elini sırtının küçük kısmına sürttü.
"Hadi," diye ısrar etti. "Buradan defolup gidelim. Öfkeli
olduğunu biliyorum ama eğer haydutlar hâlâ etraftaysa
halka açık bir caddede çatışmaya girmekten kaçınmak
istiyorum. Masum insanlar çapraz ateşte kalabilir."

"Evet." Duygularını kontrol altına almak için birkaç derin
nefes aldı. "Hadi eve gidelim."

Jacobsen sabırsızca bir ayağından diğerine geçerek
Autry'ye baktı. "Peki, neyi bekliyoruz?" diye sordu. "Gidip
onları alalım."

Autry yıkılmıştı. Coltrane ve Jacobsen'ı alt eden sarışın,
tam da olmalarını istedikleri yerdeydiler. Jake'in Coltrane'in
kiraladığı kas gücüne karşılığını vermek için ağzından
köpükler saçtığını biliyordu ve kadın da onu sadece
yavaşlatabilecek bir elbise giymişti. Koşullar olabildiğince
elveriliydi.

Ve yine de.

Güvercinleri oldukça rahat görünüyordu. Belli ki geceyi
otelde birlikte geçirmişlerdi ve Douglass'ın bunu bir şekilde
kullanabileceğini hissediyordu.

"Hadi," diye homurdandı

Jacobsen. "Bunu

yapmayacağız."

"Ne?" Ortağı ona doğru döndü. "Kafayı mı yedin sen?
Neden olmasın?"

"Bu bizi nereye götürür, Jake? Arabayı çoktan attık.
-Temiz olduğunu biliyoruz. Coltrane'in parmak izlerini
üzerinde taşıması mümkün değil."

"Bu yüzden bize onları nerede sakladığını söyleyene
kadar onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğiz."

"Hayır. Bu sefer akıllıca oynayacağız. Coltrane korumasıyla
oldukça sıkı fıkı. Bu bilgiyi Douglass'a götürelim ve bakalım
onunla ne yapmak istiyor."

Mo, Reid'in yemek masasının karşısına oturmasını izledi.
Muhafazakâr bankacı çizgili ceketini giymişti; sadece kravatı
henüz sıkılmamıştı; gömleğinin birinci ve ikinci düğmeleri
arasındaki düğüm aşağı doğru çekilmişti. Adam cilalı maun
masanın üzerinde, ela gözleri aynı hizada ve ağzı
gülümsemeden ona bakıyordu ve kadın onun bir yabancı
gibi görüldüğünü düşündü.

Heyecan verici bir yabancı.

Oturduğu yerde kıpırdandı. Bu da nereden çıkmıştı? Çok
saçma, akıl almaz bir şeydi...

Ve doğru. Aşık olduğu ve evlendiği Reid, çabuk gülen ve
yavaş öfkelenen uyumlu bir adamdı. İlişkileri son birkaç
yıldır gergin olsa da, bu onun kişiliğinin temelini oluşturan
doğal rahatlığı etkilememişti. Ama şu anda ona bakan Reid,
tamamen zor bir satış olacakmış gibi görünüyordu. Kararlı
ve bir şekilde yırtıcı görünüyordu. Hatta cinsel. Sanki her an
masadaki porselenleri ve gümüşleri silip süpürebilir ve
onunla masanın üzerinde vahşi, kontrolsüz bir seks
yapabilirdi.

Aman Tanrım. Kalçalarını birbirine bastırdı. Açıkça
görülüyordu ki, bırakın vahşi ve kontrolsüz seks yapmayı,
herhangi bir şekilde seks yapmayalı bile çok uzun zaman
olmuştu. İçinden gelen dürtüye direndi.

keten peçetesini aldı ve onunla kendini yelpazeledi. Bunun yerine, dik oturdu ve kaşlarını kaldırarak sorgulayıcı bir tavırla ona baktı.

Gülünç ergen fantezilerine dalmanın zamanı değildi.

"Senin için bir şeyim var," dedi Reid ve takım elbise ceketinin iç göğüs cebine uzandı. Küçük bir çek destesi çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. Yüksek cilalı yüzeye çarptıklarında dağıldılar, ama onları sabitlemek için en üsttekinin üzerine bir parmak ucunu koydu, sonra masanın onun tarafına doğru itti.

"Nedir bu?" Uzanıp yığını aldı, tek tek inceledi, sonra tekrar ona baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı. "Reid mi? Aman Tanrım. Bu-"

"İhtiyacınızın yaklaşık yarısı. İşçilerimden birkaçı benim için geldi."

Tam da söylediği gibi. Bir kez olsun bana biraz inansan ne güzel olurdu. Kafasının içinde yine onun sesini duydu. Görünüşe göre, işe yaramaz diye savuşturduğu telefon görüşmelerini takip etmişti. Ya öyle ya da beleşçi okul arkadaşları tam da söylediği gibi ona yardım etmişlerdi.

Masanın karşısından ona baktı. "BEN... BEN... I..." Boğazını temizledi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"De ki, 'Sen haklıydın, Reid. Yanılmışım.' "

Boğazında bir kahkaha patladı. Bu eski Reid'in sesine benziyordu ama hâlâ gülümsemiyordu. "Haklıydın Reid. Ben hatalıydım."

"Şimdi elbiselerini çıkar."

"Ne?"

"Boş ver. Şaka yapıyorum."

"Oh." Çok kötü. Masanın karşısındaki adamla umutsuzca soyunmak istediğini şaşkınlıkla fark etti.

"Lütfen soğumadan sosisleri uzatır mısınız?"

O da öyle yaptı, meyve tabağını ve hazırladığı tost sepetini de. Yemeklerini tabaklarına koyarlarken, çatal bıçakların porselenlere çarpma sesi dışında her şey sessizdi. Reid birkaç lokma aldı ve sonra çatalını tabağına bıraktı.

"Smokinim temizleyiciden geldi mi?"

"Evet." Kız ona şüpheyle baktı.

"Güzel. Cuma akşamı için takviminizde bir şey varsa, silin. Whitcomb galasına gidiyoruz."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "J. Fitzgerald Douglass için olan mı?" Reid genellikle böyle çılgınca bir sosyal etkinliğe katılmaktansa Kara Veba'ya yakalanmayı tercih ederdi.

"Evet. Eski dostlarımdan birkaçının katılmasını bekliyorum. Daha önce mesaj bıraktığım bir ya da iki kişinin yanı sıra henüz iletişime geçemediğim birkaç kişi daha var. İlk gruba ciddi olduğumu hatırlatmanın, ikincisine de ödemelerinin geciktiğini bildirmenin zamanı geldi."

Mo da çatalını bıraktı. Adam o kadar sert ve yetkin görünüyordu ki, masanın karşısından ona bakarken içinde bir özlem uyandı. "Reid."

"İhtiyacın olan paranın geri kalanını alacağız," diye soğukkanlılıkla güvence verdi ve çatalını tekrar eline aldı. "Sonra sen ve ben oturup evliliğimiz hakkında konuşacağız."

Bölüm 17

Nick aniden taksi şoförüne arabayı kaldırıma çekmesini emrettiğinde at arabası evine bir milden daha az bir mesafedeydiler. Taksicinin bu emre hemen uymasıyla öne doğru fırlayan Daisy, ön koltuğun arkasından sıyrıldı ve arabadan inip arkasına yaslanan Nick'e kaşlarını kaldırarak baktı.

"Hadi," diye sabırsızca emretti ve taksiden inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Adamın yüzündeki ifadeden bir açıklama bekleyerek nefesini tutmaması gerektiği anlaşılıyordu, bu yüzden koltuğa doğru ilerledi ve indi.

Nick şoföre, "Taksimetreyi açık tut," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Daisy, küçük iyi bir asker gibi onun peşinden gitmesini isteyen elinin sürüklenmesine direndi. Bunun yerine, onu durmaya zorlayarak yerinde durdu. Elbisesini silkeleyerek tekrar yerine oturttu ve ona baktı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin Coltrane?"

"Kafam karışık ve bunu çözmeme yardımcı olacak bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var," dedi. Gözlerinin yoğunluğuyla onu olduğu yerde sabitledi. "Ama seni acıtmadan kaç kez çivileyebileceğimin de bir sınırı var."

"Tanrı aşkına, Nick." Zevk beklemek için eğittiği tüm o yerlerde ısı alevlendi ve yanaklarında şiddetle zonkladığını hissetti.

Ona baktı ve Porsche'sinin enkazını gördüğünden beri ilk kez gülümsedi. "Sadece gerçekleri söylüyorum, hanımefendi. Ama 'sevişmek' demeliydim. " Parmak ucunu kızın burnunun üzerinde gezdirdi. "Bu öğleden sonra planlanmış bir şeyim yok ve bu da seninle tempo tutmam gerekeceği anlamına geliyor. O zaman geriye ... videolar kalıyor."

"Video mu?" Vitrinlere baktı ve gerçekten de bir video mağazasının önünde olduklarını gördü.

"Televizyonda izlediğiniz küçük filmleri bilirsiniz. Bir sürü arabanın ve binanın patladığı, insanların görkemli ve kanlı bir şekilde havaya uçtuğu filmler?"

"Kulağa çok hoş geliyor değil mi?" Yüzünü buruşturdu ama adam ona kapıyı açarken kolunun altından kaydı. "Onun yerine sakinleştirici bir klasiğe ne dersin? The Sound of Music, belki."

"Oh, evet, bu benim saldırganlığımı giderir. Bir dahaki sefere şu iddialı altyazılı yabancı filmlerden birini önereceksin."

"Hayır. Filmlerimi okumayı hiç sevmemişimdir."

Dükkân sabahın o saatinde tenhaydı ama masanın arkasındaki genç kadın iade edilen bir yığın videoyu kontrol ederken durup onlara baktı. Çenesi sakız çiğnemeyi yarıda bıraktı.

"Ne?" Daisy kıza dik dik baktı. "Bütün müşterileriniz böyle giyinip gelmiyor mu?"

"Urn, hayır, hanımefendi."

Daisy'nin başı geriye düştü. "Hanımefendi?" diye fısıldadı dehşet içinde.

Nick onun kolundan çekiştirdi. "Haydi. Taksimetre alışıyor."

Onun ardından yürüdü, ama omzunun üzerinden son bir kötü niyetli bakış atmadan değil. "Bana hanımefendi dedi, Nick. Annem bir hanımefendidir."

"Bu bir hakaret değil sarışın. Kız sadece kibar davranıyor. Bunu bir saygı göstergesi olarak kabul edin."

"Saygıymış, hadi oradan. Bu bir yaş belirtisidir." Onlar vızır vızır geçerken krom raflardan birindeki yansımasına baktı. Benny'nin onu düzelttiği zamanki kadar iyi görünmediğini kabul ediyordu. Ama dünkünden daha yaşlı görünmediğinden de emindi.

Bir rafın önünde durdu ve boş bir video kutusunu indirdi. "İşte bu bir klasik."

"The Abyss" mi? Ooh, içinde Ed Harris var. Onu severim." Kutuyu ondan aldı ve arkasını okumak için çevirdi. "Nick, bu bilim kurgu!"

"Evet, ama hoşuna gidecek. İçinde bir sürü kadın dostu şey var."

Gözlerini kısmıştı. "Kadın dostu tanımını yap."

"Bilirsin işte, aşk şeyleri." Kızın gözleri iyice tehlikeli bir hal almış olmalı ki hemen düzeltti: "Aşk şeyleri mi dedim? Kızları güçlendiren şeyler demek istedim. şimdi birini seç."

"Eminim erkek dostu bir şeyi nerede bulabileceğimi biliyorumdur." Onu karikatür bölümüne doğru sürükledi.

"ok komik. Gerçekten bir şey seçecek misin, yoksa her şeyi bana mı bırakacaksın?"

"Hiç şansın yok. Sanki öğleden sonramı patlayan arabaları ya da fena halde büyütülmüş memeleri olan kadınları izleyerek geçirmek istiyorum." Klasiklere doğru yürüdü ve başlıklara göz attı. "Harvey'e ne dersin! Ya da Friendly Persuasion, belki."

Onun seçimlerini incelemek için eğildi. "Benim seçimim tavşan mı kaz mı?" Omuz silkerek doğruldu. "Haklısın. Bu aptalca bir fikirdi."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, yine de haklısın. Hadi eve gidelim. Ben Plan A'ya geri döneceğim."

"Buna pişman olacağımı biliyorum ama yine de ısracağım. A planı nedir?"

"Öğleden sonramı seni başka erkekler için mahvederek geçiriyorum."

Adamın bunu çoktan yaptığına dair korkunç bir his vardı ve bu ilişkiden yara almamış bir kalple çıkma şansı her geçen saat daha da azalıyordu. Bu, çenesini ona doğru kaldırmasına engel olmadı. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum Coltrane, ama egon kişiliğinden çok daha büyük-"

Bir eliyle kızın ağzını kapattı. Ama ona doğru sırttı ve gözlerindeki gölgelerin bir kısmı kayboldu. "Bayan Parker, lütfen. Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsanız, en azından belirsiz olma nezaketini gösterin."

Elini çekti. "Bu çok şirin, Nick. Bunu Thumper Cazibe Okulu'nda mı öğrendin?"

"Hayır, kırılğan erkek kimliği için bir hayatta kalma eğitiminde olduğundan oldukça eminim." Başparmağını videoya doğru salladı

Raf. "Seçiminizi yapın. Eğer harekete gemezsek, taksi ücretimiz ulusal borçla yarışacak."

Taksi onları bıraktığında okyanustan bulutlar gelmeye başlamıştı ve hava sıcaklığı on beş derece kadar düşmüştü. Daisy bir kazak ve kot pantolon giymek için doğruca yatak odasına gitti. Dışarı çıktığında Nick smokin ceketini çıkarmış, kahvaltı barında telefonla konuşuyor ve arabasındaki hasarı bildiriyordu. Polis departmanıyla konuşmasını bitirmesini dinledi, sonra sigorta şirketini aradı.

Birkaç dakika sonra kanepede ona katıldığında gergindi ve gözlerindeki gölgeler geri gelmişti. Aslında okumadığı dergiyi bir kenara fırlattı ve dizlerini göğsüne çekerek onunla yüzleşmek için döndü. "İyi misin?"

"Hayır." Papyonunu çıkardı ve gömleğindeki çivileri sökmeye başladı. "Yine her şeyden nefret ediyorum. O serseriler arabamı sebepsiz yere mahvettiler, sigorta şirketim muhtemelen ücretlerimi yükseltecek ve herkesin adam olarak gördüğü bir adam tarafından zulüm görüyorum-" Sözüünü kesti ve deliğinden kaymayı reddeden incili bir çiviye baktı. "Bu lanet gömlek hiç yardımcı olmuyor. Bu bağlantı elemanlarını kim icat etti ki?" Parmaklarını yakanın etrafına dolayarak iki eliyle kabaca çekti ve çitçitini yeterince hızlı bırakmayan elle dikilmiş iliği ve onun altında hâlâ bağlı olanları tehdit etti.

"Sakin ol," dedi usulca ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini onunkilerden uzaklaştırdı ve son birkaç çiviye gevşetti. Sonra ayağa kalkarak gömleği adamın omuzlarından ve kollarından aşağı itti.

Arkasındaki kanepeye düşerken, mavi alevler gibi yanan gözlerle ona baktı. "Harika. Ve üstüne üstlük

aptal gibi davranıyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme Nick. Stresli bir sabah geçirdin. Biraz sinirlenmeye hakkın var."

"Ah, dostum." Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum, kızım." Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Kalbi göğsünün duvarına çarptı, orada sert, ağır atışlarla zonkladı, oysa çok iyi biliyordu ki o onu sevmeyi kastetmemişti. Bu lafın geliyordu. Ona aşık olduğunu ya da başka bir şeyi kastetmemişti.

Bu da iyiydi; tam da olması gerektiği gibiydi. Onları sadece fiziksel bir ilişkiydi. Ve geçici bir fiziksel ilişkiydi.

Kalbini saran sıcaklık, soğuk bir bahar gününde paylaşılan vücut ısının varlığından kaynaklanıyordu.

Adam onu soyarken ve sıcak, sert boyunu üzerine uzatırken bunu kendine birkaç kez söyledi. Adam onunla şefkatli, dikkatli ve yavaşça sevişirken bunu aklının bir köşesinde tutmaya çalıştı. Adam onu tatlı bir unutuşa sürüklerken umutsuzca ona sarıldı ve fısıldadı: "Seni seviyorum Daisy. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldarken, onu uçuşunun üzerinden sıcak, titreşen ve memnuniyetin iç çekişleriyle yankılanan bir yere sürükledi.

İliklerine kadar doymuş olduğundan, etrafına bir tavır zırhı dikmek bir yana, tutarlı düşünmekte bile zorlanıyordu. Böylece Nick'in kollarında sessizce yattı ve Nick onu uzun bir süre kucakladıktan sonra sonunda oturduğu yerden kaldırıp kanepenin köşesine yatırdı ve üzerine bir yorgan örttü. Uzun ellerini kanepenin koluna ve arkasına dayadı.

kanepeye oturttu ve ona baktı. "Ah, dostum, Daise." Dirseklerini bükerek onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Sanırım şimdi gerçekten başa çıkabilirim."

Gördün mü? Kendi kendine söyledi. Seks konuşmasıydı. Seks konuşmasından başka bir şey değildi. Yine de yüz ifadesindeki bir şey, ona gülümserkenki bir şefkat ya da eğlence, kadının huzursuzca kaymasına neden oldu. Ama kadın onu yeryüzüne çıkarıp tüm sırlarını verene kadar sorgulayamadan, adam atılmış smokinini kaptığı gibi çıplak bir şekilde oturma odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra ayakları çıplak, eski bir kot pantolon giymiş ve başına solmuş lacivert bir sweatshirt geçirmiş olarak geri döndü. O zamana kadar ne kadar az konuşursa o kadar iyi olacağına karar vermişti. Akıllı para her şeyin yarın normale döneceğini söylüyordu, öyleyse bugün sorun çıkarmanın ne anlamı vardı?

Saçlarını parmaklarıyla tarayarak gözlerinden uzaklaştıran Nick doğruca mutfağa gitti. Bir dakika sonra patlayan mısırın sesi ve kokusu ona kadar ulaştı. Daisy dizlerinin üzerinde doğruldu ve kanepenin arkasından onu izlemek için döndü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Videoyu hazırlayın. Gelecek atraksiyonları ileri sarabilirsin." Ona bir göz attı. "Ne içmek istersiniz?"

"Bir kola, sanırım."

"İstersen biram var."

"Benim için değil, ama siz devam edin. Herhangi bir kola iyi olur." Adam bunun bir randevu olduğunu düşünmesi için ne kadar kafasını karıştırmaya çalışsa da, kadın hâlâ iş başındaydı.

Birkaç dakika sonra bir tepsi getirdi ve buzlu gazoz kutusunu ve buz dolu bardağı alması için tepsiyi indirdi. Kız gazozun kapağını açıp bardağa doldururken, adam uzun boyunlu bira şişesini sandığın üzerine bıraktı ve büyük bir kâse tereyağlı patlamış mısır ile bir yığın peçete aldı. Sonra onun yanına çöktü. Kıza yorganı ikisinin üzerine sermesini işaret ederek kaseyi kızın kucağına koydu, videoyu çalıştırmak için kumandayı aldı ve seçtiği film başlarken kolunu kızın omuzlarına atarak arkasına yaslandı.

Daisy onun yan tarafının katı sıcaklığına yerleşti. İçkisini aldı ve ikisi de aynı anda patlamış mısır kasesine uzandıklarında parmakları onunla birbirine dolandı. Ama bakışları televizyondan ayrılmadı; çoktan ekranda gelişen hikâyenin içine çekilmişti.

Bunu itiraf etmeden önce bir yılanı bile öpebilirdi ama kendini filmdeki aşk hikayesinin büyüüne kapılmış buldu. Kendini bunun kesinlikle kahramandan kaynaklandığına inandırdı; kahraman beklenmedik bir şekilde ne kendisini kurtarması için kahramana bel bağlayan bir pısırıktı ne de onun kendisini ezip geçmesine izin veren biriydi. Bunun yerine kadın kahraman ilk sahneye tekme tokat modunda girdi ve insanların onu sevip sevmemesini umursamıyor gibi görünüyordu. Daisy, Nick'in kadınların güçlenmesiyle ilgili o espriyi yaptığında onunla dalga geçtiğinden şüpheleniyordu ama gerçekte kadın kahraman kendi sorunları olmasına rağmen işine bakıyordu ve bu Daisy'nin çok hoşuna gitti.

Bu da hoşuna gitmişti: Nick'le birlikte olmak, bir öğleden sonrayı uzanıp video izleyerek geçirmek. Bu onu şaşırtmıştı, çünkü trilyon yıl geçse de Nick'in bu kadar az masraflı bir eğlenceyle yetinecek bir tip olduğunu düşünmezdi. Onu her zaman pahalı şaraplar, şık kıyafetler ve sofistike arkadaşlarla birlikte düşünürdü. Dışarıda daha sık yemek yiyen biri

ve evini çoğunlukla bir sonraki etkinlik için üstünü deşiştireceği bir yer olarak kullandı.

Ona haksızlık ettiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Doğru, San Francisco sosyetesinin ortasında tamamen evinde gibiydi ve çoğu zaman bir GQ modeli gibi giyiniyordu. Ama mutfağında yemek pişirirken, birasını yudumlarken ve eski kot pantolonunu giyerken de aynı derecede rahat görünüyordu. Ve evi inkar edilemez bir şekilde ev gibiydi ve belli ki iyi yaşanmıştı.

Film bitmeden onunla uğraşmaya başladı, kulağının kıvrımını parmakladı, ellerini kazağının altına kaydırđı. Videoya dalmış olan kadın kulağını omzuna doğru eğdi ve dirseğiyle onu savuşturdu.

Ama yine de onu tamamen hazır hale getirmeyi başardı ve jenerik ekranda dönmeye başladığı anda, kucağına oturmak için döndü. Nick'e şehvetli bir öpücük verdi ve bir sonraki bildiği şey, yüzünde bir gülümsemeyle, kot pantolonu yerde ve kazağı koltuk altlarına kadar itilmiş halde, bitkin ve gevşek bir şekilde Nick'in göğsüne uzandığı oldu. Nick de benzer bir durumdaydı ama kot pantolonu sadece dizlerine kadar inmişti.

Adam iyice gerindi ve kolları gökyüzüne uzanırken kadın göğsünün kabarıklığını hissetti. Sonra ellerini aşağı indirdi ve kadının çıplak kıvrımlarını yavaşça aşağı yukarı ovdu. Çenesini boynuna gömdü ve ona gülümsedi. "Seni seviyorum Daisy."

Rahatlamış hali kayboldu ve kendini beceriksiz ve sakar hissederek kendini bıraktı ve ayağa kalktı. Kot pantolonunu almak için eğildi ve külotunun bir ayak bileğinden sarktığını fark etti. Onları düzelterek diğer tarafa adım attı ve yukarı çekti, sonra kotunu tuttu ve ona baktı. "Bunu söylemek zorunda değilsin." Ve gerçekten, gerçekten yapmamasını diledi. Kelimeler çok fazla geldi

Bir sonraki adımın kapının arkasından kapanışını izlemek olduğunu ona öğrettiğinde, ona kolayca yaklaşmak ve onları duymak çok acı vericiydi. "Her şekilde sevişeceksin, bu yüzden lütfen yapma, tamam mı?" Kazağını aşağı doğru çekti. "Aç mısın? Neden gidip birkaç sandviç hazırlamıyorum?"

Adam hiçbir şey söylemedi ve o da ağlayacakmış gibi hissettiğinin öfkeyle farkında olarak mutfağa kaçtı. Burnundan hava emdi, dişlerini sıktı ve hissi geçene kadar sıcak gözlerle ekmek çekmecesine baktı. On iki tahıllı bir somun çıkardı ve tezgâha vurmak için döndü.

Nick diğer tarafta duruyordu. Onun yaklaştığını duymamıştı ama işte oradaydı. Onu görmezden gelirse işin peşini bırakacağını umarak ekmek poşetini kapalı tutan küçük plastik mandala uzandı.

Bunu daha iyi bilmeliydi. Adamın eli tezgâhın üzerinden hızla geçerek kadının elini kavradı ve kadın eli ele geçirmek için onunla mücadele etmenin sadece kaçınılmaz olanı geciktireceğini biliyordu. Kıpırdamadan durarak adamın bakışlarına karşılık verdi ve uzun bir iç geçirdi.

Ona şefkatli bir gülümseme verdi ve onu serbest bıraktı. "Bak anne, sertleşme yok," dedi ve geri adım atarak kollarını iki yana açtı, onu kendi incelemesini yapmaya davet etti. Kadın tam olarak bunu yaptığında, adamın ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Ona biraz zaman tanıdıktan sonra, "Şu anda şansımın yaver gitmesini istemediğim konusunda ikimiz de hemfikir miyiz sence?" dedi.

Omuz silkti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Tamam, o zaman dudaklarımı oku, tatlım, çünkü bu konuşan benim aletim değil.

Bu doğrudan buradan." Ellerini kalbinin üzerine koydu. "Seni seviyorum."

Ekmek somununu ona fırlattı. "Şunu söylemeyi kes!"

"Yapamam." Kahvaltı barının üzerinden atladı ve kadının önüne indi. Parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi ve kız parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırdığında çarpık bir şekilde gülümsedi. "Seni seviyorum."

İçindeki gizli bir parça bunu duyunca heyecanlandı ve dehşet içinde ondan uzaklaştı. Hayır, kahretsin. O yola tekrar girmeyecekti. Bu sefer toparlanmanın, bu sahneyi son oynadıklarından daha da zor olacağına dair kötü, çok kötü bir his vardı içinde. Tepeden tırnağa içine dolan öfkenin sıcak hücumunu memnuniyetle karşıladı; bu, onunla soğukkanlılıkla yüzleşmesini sağladı. "Beş dakika bekle," dedi ona açıkça. "Eminim geçecektir. Genelde böyle davranmaz mısın?"

Kadının geriye doğru attığı her adım için o da ileriye doğru bir adım attı. "Bununla mücadele etmediğimi mi sanıyorsun? İstedğim son şey aşık olmak - sen ve ben bir ilişkinin yürümesi ihtimalinin ne olduğunu herkesten daha iyi biliyoruz."

"Ayrıca herkesten daha iyi biliyorum ki, bir dakika önce gayet dürüst bir yüz ifadesiyle 'Seni seviyorum' diyebilir, sonra da dönüp 'Şaka yapıyorum' diyebilirsiniz."

"Ben asla 'Şaka yapıyorum' demedim!"

"Yeterince yakın." Poposu tezgâha çarptı ve çenesini ona doğru kaldırdı. "Saf olmamamı, bunun sadece hormonların konuşması olduğunu söyledin. Sonra arkanı döndün ve kapıdan çıkıp gittin."

"Çok sarsılmıştım," dedi boğuk bir sesle. "Elimde sadece bir kiraz bombası olduğunu düşünürken kendimi bir atom bombası patlatmış gibi hissettim."

"Kelime oyunu yapmak istemedim, eminim."

"Şaka yapmıyorum sarışın. O gece her şeyi çok keskin hissettim ve sana doğru söylüyorum, bu beni çok korkuttu. Bunun sadece seks konuşması olmasını istedim. Çünkü eğer öyle olmasaydı, babamın hayatını yaşayacağımdan oldukça emindim."

Adamın sesindeki ve gözlerindeki yoğunluk kalbinin öylesine şiddetli atmasına neden olmuştu ki, kazağında izini görmeyi bekliyordu. Ama omurgasını sertleştirdi ve adamın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Hakkını vermeliyim, tam bir spin doktorusun. Tarihi yeniden yazmak gerçek bir yetenek ister."

"Evet ve konuşmak ucuzdur. Sanırım bunu size zaman içinde kanıtlamam gerekecek."

"Zaman diye bir şey yok Coltrane. Ne senin ne de benim için. Sadece bu görev var."

"Bugün var, Parker. Onunla başlayacağım." Adam kelebek yumuşaklığıyla Daisy'nin yüzünü kavradı. Daisy onu uzaklaştırmak için bileklerini kavradı ama elleri hiç çaba göstermeden olduğu yerde kaldı. Ona çarpık bir gülümseme verdi, sonra başını eğdi ve dudaklarına şimdiye kadar aldığı en yumuşak, en şefkatli öpücüğü bahşetti. Tüm nişastası omurgasını terk etti ve tezgâha yaslandı.

O da onu kontrolsüz bir şevkle öptü. Ama zihninin puslu bir köşesinde bir yerde, onun palavralarına kanmadığından emin oldu. Hayır efendim.

Sadece küçük bir mola veriyordu.

Bölüm 18

CUMA

Nick ölü gibi uyudu ve kafası karışmış ama garip bir şekilde memnun uyandı. Hava hâlâ karanlıktı ve bir an için

hangi gün olduğunu, hatta nerede olduğunu bile bilmiyordu. Zihni bulanık ve hareketsiz, sanki biri gece gizlice içeri girmiş ve iskelet sistemini derisinin altından çalmış gibi hissederken, sırtını yakan sıcaklığın, belinin üzerinde ağır bir şekilde duran kolun farkına varması biraz zaman aldı. Dikkatlice sırt üstü yuvarlandı ve Daisy'ye baktı. Memnuniyet çiçek açarak mutluluğa dönüştü.

Sırtındaki desteğin kaldırılmasıyla yarı yarıya yüzüstü düşmüştü ve uykusunda bile bu muameleden hoşlanmamıştı. Kaşları birbirine yaklaştı ve yumuşak ağzı hoşnutsuzluk içinde büzüldü. Yerinden çıkardığı battaniyeler sabahın soğuk havasının çıplak tenine ulaşmasına izin verdiğinde titredi ve sonra eli onu aramak için şiltenin üzerinde gezindi. Parmakları onun kalçasına temas ettiği anda, çarşafın üzerinde kıvrılarak onun yanına sokuldu. Yanağı onun köprücük kemiğinin altındaki çukurda kendine bir dinlenme yeri buldu ve bir uyluğunu onunkinin arasına sıkıştırarak daha da yaklaştı.

Nick başını kaldırıp çenesini içeri çekerek onu izledi, mükemmel pozisyonu bulmak için yer değiştirirken bacaklarının yumuşak kayışının, göğüslerinin baskısının tadını çıkardı. Elleri göğsünden yukarı, köprücük kemiğinin üzerinden ve boynu boyunca kayarak sonunda saçlarına dolanırken bir farkındalık izi bıraktı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı ve boğazının derinliklerinden bir memnuniyet sesi çıkardı. Sonra daha derin bir uykuya dalarken kemiksiz ve ağırlaştı.

Bir kolunu ona doladı ve karanlıkta sırtıttı. Uyanıkken bu kadar huysuz olabilen birinin böylesine sarılgan olacağı kimin aklına gelirdi? Gerçi biraz düşününce bunun sürpriz olmaması gerektiğini fark etti. Daisy son derece dokunsal bir kadındı. Tanrı biliyordu ki, ister dostça ister düşmanca niyetlerle olsun, ona elini sürmekten asla çekinmemişti.

Ama asıl soru şuydu: Aşk için bu kadar aptal olacağı kimin aklına gelirdi? İnkâr etmek için ne kadar uğraşsa da aşıktı.

O video dükkanında durduklarında, Koca Adam'ın cüssesini küçümsemesini engellemek için eliyle ağzını kapattığında kafasına bir sopa gibi inmişti. O ana kadar kendini cehennemde gibi hissetmiş, arabasının tahrip edilmesinden dolayı içini çalkalayan iktidarsız bir öfkeyle hastalanmıştı. Tanıdığı diğer tüm kadınlar, durumu kontrol altına alana kadar ona zavallı bir bebek gibi davranırlardı. Daisy arabayı ilk gördüklerinde destekleyici ve sempatik olmasına rağmen, ona özel bir ilgi göstermemişti. Sonra o mahvedici yorumuyla onu utandırmıştı. Böyle şeylere pek aldırmış etmeyen Daisy, inatçı çenesini ona doğru kaldırmış, her zamanki saçmalıklarını sıralamış ve POW! Öylece, hiçbir nedeni olmadığı halde mutlu hissetmişti. Bu mantığın ötesindeydi ve o anda gidici olduğunu anlamıştı. Artık öyle değilmiş gibi davranamazdı.

Ona karşı hisleri o kadar güçlüydü ki, ödünü koparıyordu. Ama Sarışın yanındayken her şey daha keskin, daha net, daha parlaktı; hayaller daha canlı, dünyalar daha heyecan vericiydi. Onsuz gayet kabul edilebilir bir hayatı vardı ama ah, Tanrım, onunla kendini yüz kat daha canlı hissediyordu.

Yani, evet, korkmamak için aptal olmak gerekirdi. Daisy onu tam olarak kavradığından bile emin olmadığı şekillerde incitebilecek güce sahipti. Ama artık kendini kandırmaya çalışmıyordu. Bu sadece şehvet, sevgi ya da arkadaşlık değildi. Gerçek şu ki, muhtemelen dokuz yıl önce ona aşık olmuştu. Sadece bunu kabul etmeye hazır değildi.

Onun her yönünden, ama özellikle de kişiliğindeki çelişkilerden büyülenmişti. Fiziksel olarak bu kadar korkusuz ama duygusal olarak bu kadar utangaç olabilmesi. O

onun iki katı büyüklüğündeki bir adamdan gözünü kırpmadan darbe alabilirdi.

. sonra arkasını dön ve küçük bir seks konuşmasında kız öğrenciler gibi kızar.

Sonra bir kez daha arkasını dönüp, doğuştan bu amaç için eğitilmiş bir fahişenin tüm coşkusuyla -pratik hareketlerle olmasa bile- eylemin kendisine katılabilirdi.

Nazik olabiliyordu; hırçınlığa varacak kadar açık sözlü de olabiliyordu. Onun bir an olağanüstü bir sabır sergilediğini ve bir sonraki an düpedüz huysuzlaştığını görmüştü. Kaba ya da çekici olabiliyordu. Ondan ne bekleyeceğini asla tam olarak bilemiyordu... kendisine karşı her zaman dürüst olması dışında. Daisy'nin vücudunda gösterişli bir kemik bile yoktu ve saçmalık katsayısı neredeyse sıfırdı.

Ayrıca, aşkına karşılık vermesini umuyorsa işinin çok zor olduğunu da biliyordu. Ona bir kez özgürce vermişti ve o da bunu yüzüne vurmuştu. Onu geri kazanmak için Embarcadero'da bir gezinti yapmayacaktı.

Burada ihtiyaç duyulan şey ciddi bir kur yapmaktı. Ama Daisy ile birbirlerinin cebinde yaşarken bunu nasıl başaracaktı? Elinde bir avuç çiçekle Daisy'nin kapısına dayanamaz, penceresinin altında ona serenat yapamaz ya da onu mum ışığında yemek yiyip slow dans edeceği bir geceye götüremezdi.

Yine de... imkansız değildi. Her zaman yapılabilecek şeyler vardı. Daisy'nin alnını öperek onu üzerinden kaldırdı ve yatağa yatırdı. Daisy bir itiraz mırıldandı ama adam başının altına bir yastık koydu ve battaniyeleri etrafına sardı. Sonra yataktan kalktı ve kot pantolonuna uzandı.

Zaman kısıtlıydı ve yapması gereken çok şey vardı.

Ön kapının kapanma sesi Daisy'yi uyandırdı ve yatakta doğruldu. Nick yanında değildi ve iki kez düşünmek için duraklamadı. Yorganı geriye attı ve çırlçıplak yataktan fırladı. Kalbi küt küt atarken silahını kaptığı gibi oturma odasına koştu ve Nick'i haydut timinin pençesinde görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine onu ön kapıdan çıkan kısa koridorda tek başına yürürken buldu, elindeki karton dosyanın içindeki bir şeyi incelerken kaşları birbirine yapışmıştı. Sarsılarak durdu, yaşadığı hayal kırıklığı silahını tutan elinin gevşekçe yanına düşmesine neden oldu.

Kadının girişindeki kargaşa adamın başını kaldırmasına neden oldu ve durdu. "Vay canına," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Rüya mı görüyorum? Çünkü bu benim süregelen bir fantezimin vücut bulmuş hali." Ona çok iyi yaptığı o kaşlarını kaldırmış, alaycı bakışını attı. "Silah kısmı hariç. Genellikle fantezilerimdeki çıplak kadınların ellerinde Fransız beyaz fırın kaplarından biri ya da bir sote tavası gibi bir şey olur; bu da ikinci en büyük arzumu yerine getirmek için güzel şeyler hazırladıklarını gösteren sembollerdir." Kadını yavaşça aşağı yukarı süzdü, bakışları kadının göğüslerinde gezindi. "Üşümüş görünüyorsun, şekerim."

Üşüdüğünü hissetti. Uykudan ısınmış tenine çarpan sabah havası, ayak bileklerinden boğazına kadar tüylerini diken diken etmiş ve göğüs uçlarını ağrıyan küçük noktalar haline getirmişti. Biraz olsun ısınmak için ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirmek istediğinde, elindeki silahı hatırladı ve emniyet mandalını açarak silahı yere bıraktı. "Ön kapının sesini duydum ve katillerin geldiğinden emin oldum."

"Demek beni kurtarmak için doğum günü kıyafetinle koş koş geldin. Ah, Daisy, sen en iyisisin." Kazağını başının üzerinden çekip çıkardı ve ona fırlattı.

İki eliyle tutarak, adamın ellerini serbest bırakmak için dizlerinin arasına sıkıştırdığı dosyaya baktı. Dosyayı işaret ederek, "Ne var orada?" diye sordu. Adamın kazağını çekti, kazağın vücut ısını muhafaza etmesini takdir ederek titredi. Kollarını yukarı iterek, tekrar adamın eline geçen dosyaya uzandı. "Biri bunu sahanlıkta mı bıraktı? Kapıyı destek olmadan açmamalıydın, biliyorsun." Adam dosyayı uzanamayacağı bir yerde tutunca kadın bir kez daha elini uzattı. "Coltrane, sakıncası var mı? Bir kontrol edeyim."

Onu savuşturdu. "Kimse bırakmadı sarışın, bu yüzden mektup bombası ya da başka bir şey olması konusunda endişelenmene gerek yok. Onu geliştirmeyi yeni bitirdim."

Kıpırdamadan durdu, bir elini adamın göğsüne dayadı, diğer eli ise uzanmanın ortasında durdu. "Sen ne?"

"Sadece banyo ettim. Bu bir fotoğraf."

"Karanlık odaya bensiz mi gittin?" "Evet, sürpriz yapmak istedim-"

"Bensiz mi? Kahretsin, Nick!" Onun göğsüne vurdu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Bu adamların ciddi olduğunu anlamak için ne olması gerekiyor? Senden hoşlanmıyorlar."

"Ve ben de onlar için çıldırmıyorum." Ona vurduğu elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Bu yüzden çok ama çok dikkatli davrandım. Dikkat benim göbek adımdır."

"Sloan senin göbek adın Coltrane. Yoksa Aptal mı? O "S" harflerinden biri olduğunu biliyorum."

"Endişelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Bu gerçekten de kızın yüzünün kızarmasına neden oldu ama adam hızlı bir adım atarak ondan uzaklaştı, ellerini iki yana açtı. Tam bir daire çizerek döndü. "Gördün mü? Tek parça halindeyim."

Korkuyla başa çıkmak öfkeyle başa çıkmaktan çok daha kolaydı. Yine de derin bir nefes alan Daisy her iki duyguyu da içine çekti.

Adamın dediği gibi, hâlâ tek parçaydı. Olabilecekler için ona bağlamak tatmin edici olabilirdi, ama sonuçta bu onu sadece bir kız arkadaş ya da başka bir şey gibi gösterecekti. Çenesini kaldırdı. "Beni seni güvende tutmam için tuttun. Bensiz kaçmakta ısrar edersen bunu yapamam."

"Hangi 'ısrar', sarışın? Bir kerelikti." Adam onu kollarının arasına aldı ama kadın kendini sertçe tutarak büyülenmeyi reddetti. Salondaki küçük masanın önüne geçerek dizlerini büktü. "Silahını al. Ondan fazla uzaklaşmayı sevmediğini biliyorum."

Dosyayı eline aldı. "O dosyada ne var ki?" diye sordu. Dosyayı almak için hamle yaptı, sonra adam hızlı bir daire çizince boynuna sarıldı. "İndir beni, seni aptal."

"Hiç sanmıyorum. Kollarımda hissettiklerin hoşuma gidiyor."

Adamın böyle şeyler söylememesini diledi. İçten içe kendini liseli bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu.

Adam onu kucağına alarak kanepeye çöktü ve kadın çıplak bacaklarının altındaki kot pantolonunun yıpranmış dokusunun farkına vardı. "Ee," dedi adam. "Bunun ne olduğunu görmek istiyorsun, ha?" Klasörü kızın burnunun önünde oynattı.

"Evet. Boynunuzu riske atacak kadar neyi önemli bulduğunuzu gerçekten görmek isterim."

Yorum yapmadan ona uzattı.

Ona meraklı bir bakış fırlattıktan sonra, iki düz düğme arasında sekiz şeklinde dolanan ipi çözdü, dosyanın her iki kapağını da açtı ve kendini beşe yedi boyutlarında siyah beyaz bir fotoğrafa bakarken buldu: "Ah!"

Onun. Bu onun baş fotoğrafıydı. Ve onu dün gece görüldüğü gibi makyajlı ve göz alıcı gösteren bir poz değil, günlük halini, ama daha iyisini gösteren bir pozdu. Gölgeler ve gözlerden, öldürücü elmacık kemiklerinden ve gizemden ibaret bir kadındı bu; gerçekte olduğundan çok daha ilginç görünen bir kadın. Zaman zaman kendini beğenmişlik nöbetleri geçirmesine neden olan burnu bile olması gerektiği gibi görünüyordu ve hiç de büyük değildi.

"Oh, Nick. Bu çok ..." Ne yapacağını şaşırılmış bir halde parmağıyla resmin düzlem ve çukurlarında hafifçe gezindi. O kadar gerçekçiydi ki, fotoğrafın sadece iki boyutlu olabileceğine inanmakta zorlandı. Sonra Nick'in altındaki hareketsizliğin, sırtını destekleyen çıplak kolunun sertliğinin farkına vararak onun gözleriyle buluştu. "Muhteşem. Bu tamamen muhteşem."

"Öyle mi?" Sanki onun tepkisinden gerçekten endişelenmiş gibi bir nefes verdi. "Bu fotoğraf benim favorimdi ama deneğin hangisinden hoşlanıp hangisinden nefret edeceğini asla bilemem."

Adamın kararsızlığı onu etkilemişti, çünkü bunun ne kadar özel olduğunu biliyor olmalıydı. "Şey, bayıldım. Teşekkür ederim." Dudaklarına bir takdir öpücüğü kondurmak için başını eğdi. Bir an oyalandı, sonra geri çekti. "Harika bir sürpriz oldu," diye itiraf etti, sonra gözlerini ona dikti. "Ama bir daha karanlık odana bensiz gitme." Dosyayı yeniden açarak fotoğrafa yeniden hayranlıkla baktı.

Elini çıplak kalçasından yukarı ve kazağının eteğinin altına kaydırды. "Evet, hanımefendi."

Coltrane'in bileğini kavrayarak bu tecavüzü çok kişisel bir alana girmeden durdurdu. "Tanrı aşkına Coltrane," diye sordu, "hiç başka bir şey düşünmüyor musun?"

"Kollarımda yarı çıplak bir sarışın varken mi?" Alaycı bir ses çıkardı. "Evet, doğru- hadi matematiksel teoriden konuşalım."

Parmaklarını oynattı ve parmak uçlarının kalçalarının tepe noktasındaki tüylü buklelere değmesi o kadar iyi hissettirdi ki, kendini ona daha yakın erişim sağlamak için bacaklarını ayırırken buldu. Ne yaptığını fark ettiği anda bacaklarını tekrar birbirine kenetledi, ancak bu sadece elini tam istediği yere hapsetti - ve bir onay mırıltısıyla, parmak uçlarını kendisine izin verilen sınırlı sınırlar içinde yıkıcı sonuçlar elde etmek için salladı. "Bugünün gündeminde ne var?" diye sorduğunda sesi biraz çaresiz ve çokça nefes nefese çıkmıştı.

"Benny ile iletişime geçmek isteyebilirsin, çünkü bu gece giyinmeyi gerektiren başka bir konserimiz var." Kulağının arkasındaki hassas tene yumuşak bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Sonra dudaklarını biraz daha ileri götürdü ve fısıldadı: "Ayrıca Trevor'lar ve Morrison'larla iletişim sayfalarını gözden geçirmek için randevularımız var, böylece seçimlerini yapabilecek ve siparişlerini verebilecekler."

Sadece sorusuna cevap veriyordu ama kulağına kızgın vaatler de fısıldıyor olabilirdi; etkisi aynıydı. Ve bu, dişlerinin arasında kulak memesini yakalamasından önceydi. Adamın sıcak nefesinin kulağının kıvrımlarını yıkadığının ve o noktadan vücudunun sol tarafının tamamına yayılan tüylerin diken diken olduğunun farkındaydı.

Adam onu etrafında döndürdü ve parmakları devam ederken ereksiyonunun ısrarla poposunu dürttüğünü hissetti.

cepheden saldıracaklardı. "Ama bu öğleden sonraya kadar değil," dedi boğuk bir sesle. "Ve bu arada, Bayan Parker..."

Neyse ne. Dizlerini çözdü ve bacaklarının birbirinden ayrılmasına izin verdi. "Bu arada Coltrane, çok fazla kıyafet giyiyorsun." Coltrane'in kucağında dönerek onu öfkeyle öptü ve belindeki düğmeye uzandı.

Bir saatten kısa bir süre sonra Daisy kendini fiziksel olarak tamamlanmış ama duygusal olarak parçalanmış hissediyordu. Duştan çıktıktan sonra lavabonun üzerindeki buharlı aynada bir daire çizdi ve nemli yansımasına baktı. Nick konusunda ne yapacaktı acaba? Onu sevdiğini söylemekte ısrar ediyordu.

Daisy bir yandan dişlerini fırçalarken bir yandan da bu adaletsiz taktikleri düşünüyordu. Bunu her söylediğinde, kelimeler ona bir şeyler yapıyor, uzun zamandır güvenle dizginlendiğine inandığı duygularını harekete geçiriyordu. Neredeyse Daisy'nin de gözlerini yaşartan o yavaş elli şefkatle sevişmeyi bırakmalıydı.

Köpüklü diş macununu lavaboya tükürdü ve ağzını çalkalamak için suyu açtı. Lanet olsun ona! Ağlamaklı, yapışkan bir tip değildi, yine de ağzından o ilk hain "Seni seviyorum" lafı döküldüğünden beri ona her elini attığında, yapışmak, yalvarmak ve her türlü gerçek dışı vaatte bulunmak için delice bir dürtü duyuyordu.

Islak saçlarını acımasızca yüzünden uzaklaştırdı, alnından ensesine doğru düzenli çizgiler oluşana kadar tarağını kullandı. Sonra külotunu çekti, aceleyle losyon sürdü ve kot pantolonunun içine girdi. Derin bir nefes aldı ve turuncu şönil kazağına uzandı.

Tamam, tatlı davranıyordu. Bu, bir zamanlar olduğu gibi çelimsiz bir lise sporcusu gibi tepki vermesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ama

Doğrusu, kendini öyle hissediyordu - sanki birdenbire okulun en popüler, en havalı çocuğu tarafından sıkıştırılıyormuş gibi.

Yapabiliyorken ilginin tadını çıkarmalıydı. Kalp kırıklığından kaçınma 101: Tadını çıkar ama buna alışma. Bu yeterince basit görünüyordu.

Ama...

Tanrım, Nick tüm ilgiyi üzerine çektiğinde hissettiği duyguyu seviyordu, hem de çok seviyordu. Güzel, ilginç ve arzulanır biri olduğunu hissetmeyi ve San Francisco'daki herhangi bir kadına sahip olabilecekken Nick'in onu istediğini bilmeyi seviyordu.

Ama buna alışırса aptallık etmiş olur. Bu onu gerçekten de büyük bir belaya sokabilirdi. Aynadaki yansımasını inceleyerek onu çeken şeyin ne olduğunu araştırdı. Hiçbir şekilde korkunç bir yüz değildi. Sadece ... sıradandı. Nick'in fotoğrafında gördüğü ilginç kemikleri ve gölgeleri kesinlikle göremiyordu. Gizemi görememişti.

Ve bu iyiydi. Aynadan uzaklaşarak doğruldu. Kendisi neyse oydu: bazen güzel, ama çoğunlukla ortalama bir kadın. Bunun için özür dilemedi. Bu kadar geç bir tarihte bunu değiştirmeye çalışmanın bir anlamı olduğunu da düşünmüyordu.

Derin bir nefes aldı. Lanet olsun, Nick'in ilgisi sürdüğü sürece bundan zevk alacaktı. Ve bir dahaki sefere onu sevdiğini söylediğinde, tam olarak şu anda yaptığı şeyi yapmaya devam edecekti: boğazını dolduran kelimelere karşı dilini ısıracaktı.

Onu sevdiğini söylemedi.

Bölüm 19

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra kapı zili çaldığında Daisy bir adım sıçradı. Dış merdivenlerden kimsenin çıktığını duymamıştı ve bu iyi bir şey değildi. Merdivenler gıcırdayan ahşaptan yapılmıştı; bir insanın çok fazla gürültü çıkarmaması için fazla mesai yapması gerekirdi.

Nick'e el sallayarak Glock'unu aldı ve emniyetini kaldırdı. Silahı iki eliyle tavana doğru tutarak koridorda ilerledi ve kapının önünde durarak kendini duvara yapıştırdı. "Kim o?"

"Çiçekçi, hanımefendi. Bir teslimatım

var." Eminim öyledir. "Sahanlığa

bırak." "Yapamam, hanımefendi.

İmzaya ihtiyacım var."

Harika, burada dikilen bir ördek gibiydi. "Bir saniye bekle." Sürgüyü gizlice gevşetti, sonra sessizce koridora geri döndü ve köşeyi döndü.

Nick'in kanepeden onu izlediğini görünce, "Ateş hattından çekil," diye fısıldadı.

"Uh, Daise-"

"Lütfen, sadece bu seferlik, benimle tartışma."

Omuz silkti ve duvara yaslanmış olan kadının yanına geldi. Kadın başını köşeden uzattı ve sesini yükselterek "Tamam, içeri girebilirsin" dedi. Sonra eğilerek gözden kayboldu.

Kapı duvara çarpacak kadar büyük bir güçle açıldı ve Daisy sağlam panelde patlayan bir tüfeğin sesini bekledi. Bir profesyonelin yapacağı şey muhtemelen buydu: Avının açık kapının arkasında saklandığını varsaymak ve tek bir ekonomik hamleyle tehdidi ortadan kaldırmak.

Ama sadece sessizlik vardı. Sonra aynı ses belli belirsiz "Hanımefendi?" dedi.

Duvardan uzaklaşarak koridorda yarı çömelmiş bir vaziyette durdu, silahını iki eliyle ateş edecek şekilde uzatmıştı. Görüş alanında, beyaz tişört ve hakiler giymiş, hafif yapılı genç bir adam vardı ve elinde mercan rengi güller ve küçük papatyalardan oluşan bir aranjman içeren bir kutu tutuyordu.

Göğsüne doğrultulmuş silaha bir kez baktı ve gömleği gibi bembeyaz oldu. Elleri havaya kalkarken çiçekler yere düştü. "Tanrım, bayan, beni vurmayın!"

"Gerçekten de çiçeklerin var," dedi aptalca ve silahını yanına indirdi. "Özür dilerim. Düşündüm ki. . ." Adamın korkudan donuklaşmış bakışlarının silaha kilitlenmesini izleyerek başını salladı. "Sanırım ne düşündüğüm umurunda bile değil. Ama özür dilerim." Sonra merakına yenik düştü. "Çiçekler kimin için bu arada? Onlar iyi mi?"

Nick onu yavaşça kenara çekti. Kutuyu düzeltmek için çömeldi ve artık nemli olan çiçekçi kâğıdına uzanarak vazoyu kıvrımlarının arasına yeniden yerleştirdi. Kırılmamış olması bir mucizeydi. Sonra ayağa kalktı ve kalça cebinden cüzdanını çıkardı. Büyük bir banknot çıkardı ve teslimatçı çocuğa uzattı. "Büyük PMS," diye mırıldandı. "Zaten bu yüzden çiçek alıyor."

Daisy yüzünü buruşturdu ama bu çirkin yalanı düzeltmedi. Nick'in sarsılmış genç adamın evraklarını imzalamasını ve onu dışarı çıkarmasını izlemekle yetindi.

"Pekâlâ." Kapıyı kapattıktan sonra çarpık bir gülümsemeyle ona döndü. "Çok eğleneliydi."

Daisy'nin yanaklarını sıcaklık kavurdu. "Serserileri bekliyordum. Kız arkadaşlarından birinin sana çiçek göndereceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Onlar benim için değil, bebek surat. Kartta Daisy Parker yazıyor."

"Ne?" Kalp atışları daha da hızlandı. "Şuna bir bakayım. Bir yanlışlık olmalı; kimse bana çiçek göndermiyor."

Kutuyu almak için eğiliyordu ama eğilirken durup ona baktı. "Şaka yapıyorsun. Eminim hayatında biri sana çiçek göndermiştir."

"Akademiden mezun olduğumda annem bana çok güzel bir bahar buketi göndermişti. Benny ve çocuklar da bir keresinde onları spagetti yemeğine çağırdığımda bana bir avuç dolusu lale ve nergis getirmişlerdi. Ama hepsi bu kadar. Hiç erkek arkadaşımın çiçek falan almadım. O tip biri değilim."

"Düşündüğünden daha iyi bir tip olmalısın, çünkü bunun üzerinde kesinlikle senin adın yazıyor." Kadının önünde durarak aranjmanı uzattı.

Elindeki buketi kapmak için can atsa da, almak için uzandığında soğukkanlı bir hava takınmaya zorladı. Ancak bu, soğukkanlılığının dayanabileceği en son noktaydı. Minyatür sarı merkezli papatya kümeleriyle dantelli hale getirilmiş dolgun mercan güllerinin yemyeşil, yuvarlak aranjmanı onu bir siren şarkısı gibi çekti ve dikkatlice yastıklama kutusundan çıkardı. Bir an sonra, vazoyu filmsi, opalesan fiyonkuyla birlikte elinde tuttu. Huşu içinde buketi baktı.

"Tanrım, Nick, hayatında hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü? Ve bunlar benim için." Yüzünü çiçeklere gömdü, papatyaların ve eğreli otlarının toprak kokusunu, güllerin daha zengin, daha tatlı parfümünü içine çekti.

Birkaç dakika sonra kendine geldiğinde, çiçeklerin arasında küçük beyaz zarfı aradı. Zarfı açtıktan sonra

içindeki karton kartı çıkardı. " 'Sevgilim Daisy'ye,' " yüksek sesle okudu, sonra göz gezdirdi. "Ah!" Bakışları Nick'in yüzüne, sonra tekrar elindeki karta kaydı ve kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Yüksek sesle oku. Hepsini."

Yüzü sıcak, boğazı kalın, "Bir keresinde gerçekten kaçmıştım, ama ben-' " diye okudu. Boğazındaki yumrunun etkisiyle konuşamayarak sessizliğe gömüldü.

"Ama artık kaçmıyorum," diye devam etti Nick. Kadının omuzlarını kavradı ve dikkatle ona baktı. "Sen benim sahibimsin, bedenim ve ruhum. Sevgilerimle, Nick.' "

"Ah." Büyük bir utançla, gözlerinden fokur fokur yaşlar akmaya başladı.

"Biliyorsun," dedi şiddetle. "Dokuz yıl önce korkağın tekiydin ama artık duygularımdan kaçmıyorum. Seni seviyorum."

"Çiçeklerini seviyorum," diye fısıldadı.

"Benim çiçeklerimden daha çok
seviyorsun."

Sertçe yutkundu. "Evet. Ben de benim için yaptığın fotoğrafa bayıldım."

Onu biraz salladı. "Beni seviyorsun."

"Hayır." Ama onun gözlerinin içine tam olarak bakamadı. Elindeki düzeneğe baktı.

"Evet, biliyorsun." Ellerini kızın omuzlarına koyarak yüzüne bakmak için eğildi. "Beni seviyorsun sarışın. Kabul et bunu."

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Beni seviyorsun." Ve onu öptü, yumuşakça, tatlı tatlı. Adam başını tekrar kaldırdığında kadın gevşemiş ve sersemlemişti. Onu bu kadar kolay kandırabilmesi hiç adil değildi. "Beni seviyorsun," diye ısrar etti. "Söyle."

"Belki de seni seviyorumdur." Çenesi daha da yukarı kalktı. "Ama bunu kafana takma Coltrane, çünkü eğer seviyorsam bile bu sadece birazcık."

"Sadece birazcık." Bir kez başını salladı ve ona küçük, tek taraflı bir gülümseme verdi. "Anladım. Vazoya biraz su koymak ister misin? Çoğu yere döküldü."

Daisy ona şüpheyile baktı. "Bu kadar mı? Sana seni az da olsa sevebileceğimi söylüyorum ve sen benden çiçeklerimi sulamamı mı istiyorsun?"

"Ne diyebilirim ki?" Büyük bir omuz kulağına doğru eğildi. "Bana vereceğin her şeye razı olmak zorundayım, değil mi? Yoksa yanlış mı anladım?"

Bunun yerine iki numaralı kapının arkasındakini seçme şansım var mı?"

"Hayır."

"O zaman bu konuda tartışmanın pek anlamı yok, değil mi?" Ama Nick'in gözleri kısıldı ve kalın kirpiklerinin arkasından ona doğru parlayan bakış, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Ama fazla rahatlama Parker. Çünkü bu sadece şimdilik."

Nick o öğleden sonra Daisy'ye sarılmadığı, onunla alay etmediği ya da başka bir şekilde uğraşmadığı zamanlarda, büyük bir memnuniyetle ona bakıyordu. Daisy onu seviyordu. Ve sadece sahip olduğu cimri miktarı da değil, onu seviyordu, o kadar. Bunun üzerinde durdu, bundan zevk aldı, neredeyse sürekli bunu düşündü. Ve bu onu iliklerine kadar ısıtıyordu.

Kendi şişmanlığını eğlenceli ve biraz da utanç verici buluyordu. Yine de tam olarak tanımlayamadığı duyguların heyecanıyla doluydu... ama yine de kendisini çok iyi hissettiriyordu.

Sarışını sıkıştırmak ve ona daha fazlasını itiraf ettirmek, bu saçma ilişkide kalıcılık arzuladığını itiraf ettirmek istiyordu... tıpkı kendisi gibi.

Ve bu pantolonuna büyük bir tekme değil miydi?

Birdenbire, bir ilişki o kadar da korkutucu görünmemeye başladı. Ve ille de başarısızlığa mahkum değildi. Bunu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu ama herhangi bir aptal bile onun babası olmadığını ve yaşlı adamın hatalarını yapmak zorunda olmadığını görebilirdi.

Birdenbire kendi seçimlerini kendisinin yapabileceğini ve sevgili babasından çok daha iyi bir evlilik yapabileceğini anladı. Bu düşünce aklından her geçtiğinde, yüzüne embesilce bir sırıtış getirdiğinden emindi. Birdenbire hayat muhteşem olmuştu ve tek istediği Daisy'yle olan bu ilişkinin sonunu görmekte.

Sonsuzluğun öğle vaktine kadar.

Kimin aklına gelirdi ki? Aptalca sırıtışının ağzını tekrar çekiştirdiğini hissedebiliyordu. Bu fikir bile ödünü patlatmalıydı ama onun yerine kendini harika hissediyordu.

Ta ki içinde bulunduğu durumun gerçekliği kafasına dank edene kadar. Tabii ki eninde sonunda oldu. Ve bir kez - bir kez iyice ve derinlemesine battığında - önemli bir farkındalığa vardı.

Boku yemişti.

Çünkü zihninde onlar için inşa ettiği pastoral gelecekten minicik bir ayrıntıyı atlamıştı. Bu noktaya kadar gerçeklerle ne kadar hızlı ve gevşek oynadığını atlamıştı. Bunu unutmayı ne kadar da kolay başarmıştı.

Çünkü Daisy dürüstlükten yanaydı. Ve Daisy'nin bu konuda onun kadar rahat davranmayacağına dair bir his vardı.

Özellikle de en kötü senaryo gerçekleşirse ve bu gece J. Fitzgerald Douglass'a rastlarsa.

Bu akşamki galanın Douglass'ı onurlandırmak için yapıldığını bilen Nick, son birkaç gündür bu konuda ne yapması gerektiği hakkında çok düşünmüştü. Zeki bir insan, adamın kendisini öldürmeye çalıştığını düşünerek muhtemelen yalvarırdı. Ama geçen geceye kadar, J. Fitzpatrick'in öne çıkan konuk olduğunu bile neredeyse unutmuştu.

Kendini savunmak gerekirse, bu geceki görevi kabul ettiğinde Douglass'la kişisel bir bağı yoktu. Bu yüzden görevi ajandasına işaretlemiş ve aklının bir köşesinde kalmasına izin vermişti. Her ne kadar akıllıca olan - hatırladığında- hastalığını öne sürmek olsa da, Bayan Whitcomb'a ve bu akşamki etkinliği organize etmek için canla başla çalışan komiteye başka birini bulmaları gerektiğini söylemek için artık çok geçti.

Bir ya da iki standardı vardı.

Ayrıca, Douglass'ın onu saklanmak için koşturmasına izin verirse lanetlenirdi. Nick eski spagetti western filmlerinin hayranıydı ve Clint Eastwood'un bu durumda ne yapacağını biliyordu. Purosunu ağzının diğer tarafına kaydırır, pardösüsünü altıpatlarının arkasına sokar ve varlığını belli ederdi. Nick'in bu gece yapmayı planladığı şey de buydu. Douglass'ın yüzüne bakmayabilirdi ama

gölgelerde saklanmaya da niyetli değildi. Bu senaryoda iyi adam oydu.

Bunu yapmasının sakıncası, Daisy'yle arasını bozma potansiyeliydi, çünkü henüz onunla arasını düzeltmemiştir.

Onu telefonda konuşurken izlerken, iletişim sayfalarıyla turlarını yapmadan önce ona şimdi söylemeyi tartıştı. Kadın aniden avucuyla ağızlığı kapatıp ona döndüğünde gözlerini kırptırdı.

"Saçımı ve makyajımı yapması için Benny'nin işyerine uğrayacak vaktimiz var mı? Ya şimdi ya hiç, diyor. Bir saat kadar sonra işi bitecek."

"Helena Morrison kemoterapi randevusu nedeniyle değiştirilemez, ancak iki buçuktan önce orada olmamız planlanmıyor. Trevor'ları arayayım. Onları üç buçuk ya da dörde erteleyebilirsem sorun olmaz."

"Benny," dedi Daisy ahizeye. "Seni beş dakika sonra arayacağım." Bağlantıyı kesti ve telefonu ona uzattı.

On dakika sonra kiralık arabayı arabalıktan çıkarıyordu. Kapiya yanaştıklarında Daisy'ye baktı. "Nereye?"

"Post Avenue. Buraya Ana-Damar deniyor."

Nick frenlerin üzerinde durdu ve ona baktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Tabii ki hayır. Benny'nin çalıştığı yer. Neden, hiç duydun mu?"

Evet, duymuştu. Motherlode oldukça kötü bir şöhrete sahipti - San Francisco'daki tek kulüp

sadece drag queenler değil, travesti ve transseksüeller de. Ve Benny orada mı çalışıyordu? "Barmen olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, o Cuma geceleri gösterinin bir parçası. Kapı açık, Nick." Ona sırtarak baktı ve konsolun üzerinden uzanarak kalçasını okşadı. "Sakin ol. Seni korumak için ben varım, hatırladın mı? Bedenini koruduğum sürece, erdeminin de güvende olduğundan emin olacağım. Ekstra ücret bile almayacağım."

"ok naziksiniz." Homofobik değildi ama kendisinin bir böceğin poposundan bile daha sevimli olduğunu düşündüklerini sık sık dile getiren erkeklerle çevrili olma düşüncesi de onu pek heyecanlandırmıyordu. Bu tür şeylere nasıl karşılık vereceğini hiçbir zaman tam olarak bilememiştii ve bu da ona sorulmadan ilgi görmek zorunda kalan kadınlarla empati kurmasını sağlıyordu.

Öte yandan, Daisy'nin arkadaşlarının çoğu kadınısı taraflarıyla ondan daha fazla temas halinde görüldüğü için buna alışsa iyi olur diye düşündü. Ve eğer balonlarını patlatan şey buysa, gönüllerince sıkıştırıp bantlayabilirlerdi. Anlıyormuş gibi yapmadı ama koltuğunda korumacı bir şekilde kambur durmak istemesine de neden olmadı. Venüs tarafına geçmek için isteyerek hadım edilme fikri ise, işte bu onu demir bir fincana özlem duymaya itti.

Oraya vardıklarında Motherlode'un kilitli olduğu ortaya çıktı, yani endişeleri yersizdi. Daisy barın ön kapısını çalarken sokaklarda bir sorun olup olmadığına baktı. Önce kimse cevap vermedi ama birkaç dakika sonra ayak seslerinin yerden geçtiğini duydu. Derken bardak tıkırtılarıyla yerine oturdu ve Benny kapıyı açtı.

"Özür dilerim," dedi, kapıyı geniş tutmak için geri adım atarak. "Ne zamandır buradasın? Arka tarafta tıraş oluyordum ve seni şimdi duydum."

Nick, Benny'nin hâlâ gölgede kalan çenesine baktı ve neyi tıraş ettiğini merak etti. Olasılıkları düşünmeyi bile reddetti.

İçeri adım atar atmaz Benny kapıları yeniden kilitledi. Daisy'nin kolundaki elbise çantasını gördü ve ona uzandı. "Eee?" diye sordu. "Nasıl oldu?"

"Harikaydı, Benny. Tek kelimeyle mükemmeldi. Bu akşamki gösteride birinin ihtiyacı olursa diye geri versem iyi olur diye düşündüm, ama olmazsa bu gece tekrar ödünç alabilir miyim?"

"Aslında, denemeni istediğim başka bir şey var. Geri gel."

Onu ellili yıllardan kalma bir lokanta tezgâhına benzeyen, parlak ışıklı bir aynanın önüne yerleştirilmiş kırmızı vinil dolgulu krom taburelerle tamamlanmış bir makyaj odasına kadar takip ettiler. Bir köşede elbise ve kostüm rafları, diğer köşede ise çift lavabo yer alıyordu.

Benny ikinci tarafa geçti. "Sakıncası var mı?" diye sordu ve bir tıraş fırçası alıp tıraş kupasının içinde karıştırarak köpürttü. "Düşünürken bunu bitirmek istiyorum." Beyaz, köpüklü köpüğü parmaklarının arkasına yaydı ve bir ustura aldı. Sonra dikkatli bir konsantrasyonla parmak eklemlerinin arasını tıraş etti. Bir an sonra başını kaldırdığında Nick'in onu izlediğini gördü ve sırıttı. "Eminim ellerindeki kılları bir an bile düşünmemişsinizdir, ha?"

O kadar neşeliydi ki Nick gülümsemek zorunda kaldı. "Öyle olduğunu söyleyemem."

"Neyse ki göğsümde ya da kollarımda fazla kıl yok ve her üç ayda bir bacaklarımı ve çukurlarımı lazerle aldırıyorum. Ama ellerimi sürekli tıraş etmek zorunda kalıyorum. İşte oldu! Hepsi tamam." O

ellerini ve tıraş kupasını duruladı ve malzemelerini özenle sakladı. Sonra Daisy'yi incelemek için geri döndü.

"Bakalım seçtiğim kıyafet sana düşündüğüm kadar yakışacak mı?"

Odayı geçti ve raftan bir kıyafet seçti. Daisy'ye doğru taşıyarak askıyı yukarı kaldırdı ve bir kolunu alt kısmın altından geçirerek, haute couture bir evdeki yüksek fiyatlı bir satış elemanı gibi ona sundu.

Yine dar bir elbise bekleyen Nick, bunun bir pantolon takım olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı ama Daisy memnun görünüyordu. "Oh, Benny." Hemen giysilerini çıkarmaya başladı. Nick'e arsızca sırttan Benny arkasını döndü.

Belli ki modadan anlıyordu, çünkü Daisy seçtiği kıyafetin içinde muhteşem görünüyordu. Pantolon takımı yumuşak tereyağı kremi renginde ağır ipekten yapılmıştı. Bir ton daha koyu saten ceketin yakalarını kaplıyor ve pantolonun paçalarından aşağı uzanan smokin şeritlerini oluşturunuyordu. Altına giyilecek muhafazakâr bir bluzla, herhangi bir şık iş etkinliğinde giyilebilirdi. Benny'nin eşleştirdiği ışıltılı altın büstiyer ise onu seksi bir parti kıyafetine dönüştürmüştü.

"Bu harika, Benny. Kesinlikle mükemmel." Daisy onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Chan bana gösterdiği anda sen olduğunu anladım, civciv."

"Ve onu ödünç almama aldırıyor mu?"

"Yarın geceki gösteriye kadar ona geri götürdüğün sürece sorun yok."

"Drag bu mu?" Nick'in görebildiği kadarıyla, tanıdığı herhangi bir kadına ait olabilirdi.

"Tatlım, çıplak doğarsın ve ondan sonra giydiğin her şey sürüklenmedir." Benny sırttı. "Ya da RuPaul öyle diyor."

"Eğer RuPaul söylüyorsa. .."

"Aynen öyle. Kraliçe konuştu."

Benny'nin Daisy'nin makyajını ustalıkla yapmasını ve saçlarını şekillendirmesini izleyen Nick, ona J. Fitzgerald'dan söz etmenin yararlarını tartışmaya geri döndü. Artıları ve eksileri her açıdan inceledi, ama kesin bir karara varamadı. Sonunda bu konuyu bir gün daha rafa kaldırmaya karar verdi. Bu durumu ona nasıl açıklayacağını düşünmesi gerekiyordu, öyle ki onu mahvetmek istemeyecekti. Bunun yapılabileceğinden emindi.

Sadece nasıl yapacağından emin değildi.

Bölüm 20

"Güzel bir etkinlik." Bir Napa Vadisi merlotu yudumlayan Mo, kalabalık balo salonuna baktı.

Bardağını yanından geçen garsonun tepsisine bırakan Reid, papyonunun altından bir parmağını geçirdi ve kravatını boynundan uzaklaştırdı. "Sanırım. Eğer bir kadeh şarabı ve bir tabak ordövr tabağını aşırı şık giyimli insan kalabalığının içinde dengelemek sizin iyi vakit geçirme anlayışınızsa."

Şarap kadehi dudaklarına doğru giderken durakladı ve ona belli belirsiz bir kızgınlıkla bakarak, "Buna katılmak senin fikrindi," dedi.

"Biliyorum. Bu tür etkinliklerin beni her zaman ne kadar klostrofobik hissettirdiğini unutmuşum."

Kız o güzel mavi gözleriyle sessizce onu inceledi ve adam neredeyse kıvranacaktı. Kendisini müdire tarafından yakalanmış on iki yaşında bir çocuk gibi hissetmesine neden olabileceği gerçeğini gizlemek için dudaklarını hafifçe büktü ve kadehini alaycı bir şekilde kaldırdı. "Tamam, iyi bir kadeh şarap servis ettiklerini kabul ediyorum. Ama bu insanların zaten buradan sonsuzluğa kadar alkışlanmış bir adama övgüler yağdırmaktan başka yapacak daha iyi bir işleri yok mu?"

"J. Fitzgerald'ı sevdiğini sanıyordum."

"O iyi biri. Ama sürekli övülmeye ihtiyaç duyması size de biraz bencilce gelmiyor mu?"

"Tanrı aşkına Reid, o büyükelçiliği istiyor. Eminim adını gazetelerde tutmak istiyordur, böylece atama zamanı geldiğinde Kongre onun varlığını hatırlayacaktır."

"Eminim haklısındır." Bir tavır ayarlamasına ihtiyacı olabileceğini sessizce kabul etti. Mo'nun da hatırlattığı gibi, buraya gelmek onun fikriydi ve bunu önerirken aklında belli bir gündem vardı. Balo salonunda gereğinden fazla ayrıcalıklı insanın dolaştığı kesindi. Ama bunun böyle olacağını biliyordu, o yüzden bunu aşip karısının düzgün poposunu kurtarma işine koyulmanın zamanı gelmişti.

"Merhaba, eski dostum."

Vay, vay. Sheldon Fitzhugh onlara doğru yürürken, ne kadar da zamanında, diye düşündü.

Sheldon'da Reid'in her zaman sırtıtmak istemesine neden olan bir şey vardı. Bu, sevdiği atlara benzeyen uzun yüzlü, iri dişli halinden daha fazlasıydı. Reid'in ağzının etrafındaki kasların bükülmesini engellemeyi neredeyse imkânsız kılan bir tür tatlı aptallığa sahipti. O

dürtüsünü bastırmayı başardı ve eski okul arkadaşına ilgisiz bir bakış fırlattı. Başını soğuk bir şekilde sallayarak onu selamladı. "Fitzhugh."

Sheldon yerinde kıpırdandı ve Mo'ya gülümsemeye çalıştı. "Maureen," dedi ve Mo'nun kendisine uzattığı kıvrık parmakların üzerinde eğildi. "Bu akşam son derece güzel görünüyorsun."

Bunu destekliyorum. Reid'in bakışları ona takıldı. Beyaz, dekolteli bir Herve Leger elbisesi giymiş, siyah saçlarını Reid'in beşinci yıldönümleri için aldığı elmas küpeleri gösterecek şekilde toplamış olan Maureen hem zarif hem de seksi görünüyordu.

Yine de uzaktan gülümsedi ve parmaklarını serbest bıraktı. "Teşekkür ederim Sheldon. Sen de oldukça şık görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bize biraz müsaade eder misin Maureen? Reid ile özel olarak konuşmak istiyorum."

"Elbette." Dudaklarına götürdüğü bardağın üzerinden hafif bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Reid onun birkaç adım ötedeki başka bir gruba katılmasını izledi, sonra Fitzhugh'a döndü. O da bekledi.

"Özür dilerim Reid," dedi Sheldon, ince bir çek defteri çıkarmak için smokininin içine uzanarak. "Borç verirken ihmalkâr davrandım ve sen de sabrın ruhu oldun. İzin verin durumu hemen düzelteyim."

Reid onun imzasını bir çekin üzerine kazımasını izledi. Sheldon çeki ona uzattığında, Reid çeki göğüs cebine sokmadan önce miktarına baktı ve kaşları kalktı.

"Biraz ilgi ekledim." Sheldon sesini alçalttı. "Dostluğuna değer veriyorum Reid. Sana borcumu ödemekte geç kaldığım için incindiğini görmekten çok nefret ederim."

"Hey." Reid, Fitzhugh'un kusursuz bir şekilde dikilmiş koluna yumruk atıyormuş gibi yaptı. "Tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda yanımdaydın." İkramiyenden bahsetmiyorum bile, bu çok hoş bir dokunuş. "İşte arkadaşlığın tanımı budur."

"Öyle mi? Bu kesinlikle büyük bir yük." Sheldon'ın ani gülümsemesi hatırı sayılır dişlerini ortaya çıkardı. Dolaşan bir garsonun tepsisinden birkaç bardak kaptı ve birini Reid'e uzattı. "Pettigrew'un dizisine eklediği yeni midilliği görme fırsatın oldu mu?" Sade yüzü aydınlandı.

Mo oyunu birkaç metre öteden izledi. Şarabını yudumlarken ve uzun zamandır tanıdığı kişilerle önemsiz sohbetler ederken, yepyeni bir farkındalığa geri dönüp durdu. Çok uzun zamandır kanıksadığı bir şeyi yeniden düşünmenin zamanı çoktan gelmişti.

Yıllar boyunca Reid'i aralarındaki mesafe ve evliliklerine giren gerginlik için suçlamıştı. Reid'in kişisel servetini kötü risklere borç verme konusundaki müsrif eğilimini suçlamış, onun duygularını pervasızca hiçe saymasını kınamıştı.

Ama değişen Reid olmamıştı. O değişmişti.

İlk etapta ona çekilmişti çünkü adamda bolca mizah vardı, dostları olarak gördüğü insanlara karşı nadir görülen bir sadakat ve doğuştan sahip olduğu gümüş kaşığa dünyevi bir ihtiyaç duymuyordu.

Bunu bir an bile tereddüt etmeden söyleyebilirdi. Eğer o olmasaydı muhtemelen kredi işlerine olan empatisinin azaldığı sıradan aile bankasından başka bir işte çalışmayı deneyecekti.

Kurulun geri kalanının zaman kaybı olarak gördüğü başvurular bir zayıflık işareti olarak görülüyordu. Karısının güvensizliğini yatıştırmak için sevmediği bir işe bağlı kalmak nadir bir güç gerektiriyordu. Her geçen gün, görüşlerinin eli sıkı, çıkarıcı yönetim kurulu tarafından aşağılanmasına katlanıyordu. Onun için. Sonra karısı da ona sırtını döndüğünde, tüm boş zamanını, parasını ve çabasını herkesin umutsuz olarak nitelendirdiği davalara harcadı. Arkadaş dediği nedenlere.

Ailesi bunu anlamamıştı. Tanrı biliyor ya, o da anlamamıştı. Hepsi de bunu iyi parayı kötüye harcamak olarak görmüştü. Ama Reid'in beleşçi olarak nitelendirdiği okul arkadaşları Reid'in borçlarını geri ödemekte ağırdan alsalar da, Reid'in onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda, parasını ve inancını ortaya koyduğu kişiler Reid'in yardımına koşmuşlardı. Tam da söylediği gibi. Son birkaç gün içinde kocasının ne kadar çok arkadaşı olduğunu görmüştü.

Ve bu onun iddia edebileceğinden çok daha fazlaydı.

Sheldon birkaç dakika sonra uzaklaştı ve o da Reid'e katıldı. Sonraki yarım saat boyunca Reid'in birkaç arkadaşı daha onlara yaklaştı. Hepsi de birbirinin neredeyse aynısı olan mahcup gülümsemelerle çiftin yörüngesine girmişti ama farklı bir gruptular. Hepsi paralarını yönetmekte ya da onlar adına yönetmeleri için para ödedikleri insanları dinlemekte umutsuz olan vakıf fonu bebekleri değildi. Birçoğunun pahalı özel okullara gitmesi bir burs sayesinde olmuştu ve Mo onların konuşmalarını dinlerken Reid'in onları kendi işlerine başlattığını öğrendi. Ona hiç değer verip vermediğini merak etmeye başladı.

Çekler farklı derecelerde ihtiyatla el değiştirdi. Toplam miktar artmaya başladıkça, her şeye rağmen kovuşturmadan kaçabilecekmiş gibi görünmeye başladı. Sadece o değil

Hapis cezasından kurtulacaktı ama büyük ihtimalle itibarı da zedelenmemiş olacaktı. Pastırması yangından bu kadar çabuk çıkarıldığı için son derece minnettar hissetmesi gerekiyordu. Bunun yerine, ciddi bir endişe sancısı çekmeye başladı.

Çünkü sonunda Reid'i kaybedecekse bunların hiçbir önemi yoktu. Ona gereken değeri vermemişti, bunu artık biliyordu. Onu hafife almıştı.

Ve eğer hak ettiğini bulur ve onun hayatından çıkıp gitmesini izlemek zorunda kalırsa bu onu öldürürdü.

Sinirleri gittikçe daha da gerildi. Reid'le konuşan adam uzaklaştığında ve kendini onunla yalnız bulduğunda, ya da insanlarla dolu bir balo salonunun ortasında iki kişi ne kadar yalnız olabilirse o kadar yalnız bulduğunda, kesik kesik bir nefes aldı ve cesaretini iki elinde topladı. Aklındaki son şey yüzleşmek olsa da, "Benden boşanacak mısın?" dediğinde sesinin düşmanca çıkmasına neden olan gerginlikti.

Reid sadece korkunç D kelimesini ve ses tonunu duydu; boşanmak isteyip istemediğini sorduğu gerçeği tamamen gözünden kaçtı. Sanki solar plexusuna tekme yemiş gibi hissetti.

-Birkaç saniye önce bayrağını dünyanın tepesine diktiğini düşündüğü düşünülürse, özellikle çarpıcı bir his.

"İstediğin bu mu?" diye sordu. Kadının cevap vermesine fırsat vermedi. Kanı sıcak ve öfkeli bir şekilde pompalanırken bileğini kavradı ve balo salonunun kapısına yöneldi. Hem sıcaklığın hem de desibel seviyesinin birkaç derece düştüğü lobiye çıktığında bir an duraksadı, sağına soluna baktı.

"Reid." Bileğini çekiştirdi.

Vahşı ve çiğ hissederek ona döndü. "Eğer akıllıysan Maureen, tek kelime etmezsin." Kavrayışını sıkılaştırarak, lobide mahremiyet vaat eden küçük bir yan koridora doğru yürüdü. Onu halı kaplı koridordan aşağı çekti. "Sadece seni hapisten kurtarmak için değil, senin gözüne tekrar girebilmek için de kendimi parladım. Ne var biliyor musun? Canı cehenneme. Artık Bay İyi Adam yok. Madem beni terk etmeyi planlıyorsun, ben de istediğimi alırım.
- ve isteklerini siktir et."

"Gideceğimi hiç söylemedim-"

Onu tüketen vahşetin bir kısmı gözlerine yansımış olmalıydı, çünkü bakışlarını ona çevirdiğinde kadın aniden sustu. Koridorun sonundaki kadınlar tuvaletinin kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı ve onu içeri çekti.

Oda boştu ve kapıyı arkalarından çarptı ve öyle kalması için kilidi çevirdi.

Oda küçüktü, sadece iki kabin ve kısa bir mermer makyaj tezgahı olan bir lavabo vardı. Mo'yu etrafında döndürerek kalçalarından kavradı ve onu tezgâhın üzerine kaldırdı. Bacaklarını ayırarak aralarına girdi.

Burnunun ucuyla ona baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi. Bu ailede pantolonu kimin giydiğini bir kez ve herkes için göstermek." Kadının başını ellerinin arasına alarak ağzını kadınıninkinin üzerine kapattı.

Mo'nun elleri omuzlarına geldi ve Mo öfkeyle itilmek için kendini hazırladı. Bunun yerine parmakları kendini sabitlemek için smokin ceketinin içine kıvrıldı ve Mo'nun onu öptüğü kadar çılgınca onu öptü.

Son kontrolünü de kaybetmişti ama bunun bir önemi yok gibiydi çünkü Mo da kontrolden çıkmıştı. Kalpleri gümbür gümbür atıyor, nefesleri kesiliyordu, tamamen şehvet dolu bir kucaklaşmayla birbirlerine sarıldılar. Her ikisinin de çok uzun zamandır bastırdığı şehvet onları sardığında incelik unutuldu. Reid elbisesini beline kadar çekti, sonra onu bir harem ağası gibi amansızca koruyan külotlu çoraba küfretti.

"Giymekten o kadar gurur duyduğun pantolonunu çıkar," diye emretti kısık sesle. O pantolonu tekmeleyerek çıkarırken, kadın önce bir kalçasının, sonra diğerinin üzerinde sallandı, ta ki çorabı bir ayak bileğinden aşağı sarkana kadar.

Hemen kadının kalçalarının arasına geri çekildi ve kadın onu içine almak için kalçalarını genişlettiğinde onaylayarak homurdandı. Ellerini yemyeşil poposunun altından geçirerek onu öne doğru itti ve derin bir hamleyle kendisini sıcak bir karşılamayla kavrayan nemli bir mengeneye oturttu. Geri çekildi ve tekrar ileri itti. "İşte. Olacak. Olacak. OLMAYACAK. Boşanma," dedi kalçalarının her pompalanışında. Kendini derinlere gömerek onun gözlerinin içine baktı. "Anladın mı?"

"Oh, Tanrım, evet," diye inledi ve boşalmaya başladığında iç kaslarının onun etrafını sardığını hissetti. "Anladım. Kesinlikle."

"Biliyorsun, değil mi?" diye sordu öne eğilip onun giysilerini yeniden düzenlemesini izlerken, "en başta boşanmak istediğimi hiç söylemedim ki." Bir ayağından sarkan külotlu çoraba kaşlarını çatarak baktı. "Kahretsin, bu tamamen çarpık."

"Bırak yardım edeyim." Önünde çömeldi ve çorabın düğümlerini çözdü. "İşte. Ayağını buraya koy." Ona baktı. "Boşanmak istedin. Seni çok net duydum-"

"İsteyip istemediğini sor."

Başını geriye attı. "Neden bir tane isteyeyim ki?" Külotlu çorap meselesinin kontrol altında olduğundan emin olan adam ayağa kalktı ve elleri kalçalarında ona baktı.

"Çünkü bu hafta boyunca evliliğin bana düşen kısmını ne kadar kötü yürüttüğümü fark ettim. Sen de bu karmaşayı çözdükten sonra oturup evliliğimiz hakkında konuşacağımızı söylemiştin. Ben sadece-"

"Çıkmak istediğimi mi?" Bu duymayı beklediği son şeydi ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet."

Alnını ovuşturdu. "Evliliğimizin sana düşen kısmını yerine getirmediğini düşündüren şey tam olarak nedir?"

"Son zamanlarda beni suçladığın her şey doğru. Kendi paranla ne halt ettiğini gerçekten biliyor olabileceğini düşünmedim. Sana ortağımdan çok sorumsuz bir ergen gibi davrandım. Ve işinden nefret ediyorsun, değil mi? Bugüne kadar bunun farkına bile varmamıştım."

"Nefret etmiyorum. Yönetim kurulu tam bir baş belası. -Ama kabul edelim, bebeğim, akrabalarımın bir avuç serseri olduğunu en başından beri biliyorduk."

Kadından boğuk bir kahkaha kaçtı.

"Nefret ettiğimi nereden çıkardın?"

"İstediğin türde krediler almana asla izin vermiyorlar ve ben de -hâlâ öyle düşünüyorum- öncelikle benim finansal güvenlikle ilgili bazı sorunlarımı hafifletmek için bu işe devam ettiğini düşündüm." "İşlevsiz olduğumu söylediğinde haklıydın" diye itiraf etti.

"Ah, Mo." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve parmak uçlarını kızın yanağında gezdirmek için uzandı. "Bunu söylediğimde sinirliydim. Söylememeliydim."

Onun dokunuşuna doğru eğildi ve gülümsedi. "Hayır, bu doğru. Ama babam hiçbir ilişkisini sürdüremediği için seninle kaldığımı düşünerek yanıyorsun. Evliliğimizi yürütme kararlılığında bunun bir faktör olmadığını söylemiyorum; elbette bir rol oynadı. Ama seni sevmeseydim asla dayanamazdım, Reid. En büyük hatam, finansal konularda neden bu kadar güvensiz olduğumu anlamayı beklemek oldu, oysa bunun ardında yatan nedenlerden bazılarını sana hiç açmadım." Kadından mutsuz bir kahkaha kaçtı. "Tanrım, işin aslına bakarsan bu oldukça ironik. Bunca yıldır sorunlarımızın sebebinin sen olduğunu düşünüyordum... oysa başından beri benmişim."

Bir yanı onun bir hata yapmadığını, hatalı olduğunu söylemesinden zevk alıyordu. Ama daha güçlü bir yanı da onun aşağılandığını görmekten nefret ediyordu. Bu yüzden ona ukala bir gülümseme verdi ve "Kesinlikle sendin. Ve eğer burada biraz daha yer olsaydı, sonunda bunu kabul ettiğini duymak için zafer dansı yapardım."

Şaşırmış görünüyordu. Sonra boğazından küçük bir eğlence sesi yükseldi. "Seni domuz!" Koluna bir yumruk attı.

"Lütfen Maureen, kendine gel. Sen her zaman bir drama kraliçesiydin. Önce her şey benim hatamdı; şimdi de senin. Gerçek muhtemelen ikisinin arasında bir yerde." Onu iyice öptü, sonra geri çekilip ona baktı, için için yanan, ağırlaşmış bakışlarından memnun oldu. Başparmağını onun ağzının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ oturup aramızdaki tüm o saçmalıkları gerçekten konuşmamız gerekiyor. Bence ikimiz de çok uzun zamandır kendimize çok fazla şey sakladık ve artık bunları açığa çıkarmanın zamanı geldi. Ama bu beklemek zorunda. Çünkü şu anda-"

"Artık gösteriyi senin yönettiğın yanılsamasına mı kapılıyorsun?" Tezgâhtan kayarken burnu tavana doğru eğildi ve adam onu tekrar formunda görünce sırttı.

"Bu bir yanılsama değil, tatlım; bu bir gerçek. Ve sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi-"

Beceriksizce homurdandı.

"-şimdi gidip dostlarımdan biraz daha para koparacağız. Senin hapse girmeyeceğinden yüzde yüz emin olmadan rahat etmeyeceğim."

Bölüm 21

Nick fotoğraf makinesinin objektifinden balo salonunu inceliyor, mükemmel kareyi arıyordu. Odayı yavaşça bir baştan diğer başa, sonra da önden arkaya taradı ama Daisy'nin daha önce çektiği iki kare dışında, tüm zamanlar için hatırlayabileceği kesin bir an bir yana, uzaktan bile olsa işe yarar bir kareye yaklaşamadı.

En büyük sorun onun ruh haliydi. Buraya gelirken posta kutusuna uğramışlar ve o da gazetelerden teklifleri toplamıştı. Kariyerini tuvalete atıp sifonu çekmek üzereyken nihai vuruşu yapmak için hevesini toplamak zordu.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini bilmenin en azından iyi bir tarafı olduğunu düşünmüştü. Sonra kız kardeşi ve eniştesinin tekrar içeri girdiğini gördü. Nikon'u indirdi ve odanın diğer ucundan onlara baktı. Harika. Boku yedim faktörü yüz kat artmıştı. Karışıma Mo'yu eklemeden, harekete geçirdiği tüm topları takip etmek yeterince zordu.

Daha önce şanslıydı: Daisy ve Reid bir geçit töreniyle bağlanmışlardı ve Daisy'yi odanın karşı tarafında kolayca gözden uzak tutmayı başarmıştı.

Bunu  ğrenirse Sarışının vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordu; ondan utandığını düşünebilirdi. Ama Daisy'yi onun yanında bulursa Mo'nun soracağı soru yağmuruyla yüzleşmek istemiyordu. Mesela Daisy'yi hayatına geri sokan şeyin ne olduğu gibi. Bu sadece cevaplamayacağı başka sorulara yol açabilirdi - Daisy'ye her şeyin tam olarak ona anlattığı gibi olmadığını açıklama şansı bulmadan önce değil.

Reid'in Mo'yu odadan sürükleyerek çıkardığını gördüğünde talihin ona gülümsediğini d ş nm ştı. Sanki tartışıyorlarmış gibi görünüyordu ama bu konuda endişelenecek nezaketi bile kendinde bulamadı. Aşta ve savaşta her koyun kendi bacağından asılırdı ve Daisy'yle ilişkisinin daha da kötüye gitmesini engelleyecek her şey onun için sorun değildi. Ayrıca, kız kardeşi güçlü bir kadındı.

Belli ki hiç yıpranmamışlardı, çünkü Reid'le şu anda oldukça samimi görünüyorlardı. Ayrıldıklarında durumu yanlış anlamış olmalıydı. Genelde dürüstlüğü tercih etmesinin nedeni buydu. Yalanların bir erkeği kıından ısırmak için kötü bir yolu vardı.

O yüzden düşün, dahi. Eğer Blondie'yi on beş dakika daha tutmak istiyorsan, iyi bir şeyler düşünsen iyi olur.

Ya da geleceğinize veda etmeye hazırlanın.

* * *

Daisy görkemli balo salonuna baktı ve zavallı insanların bu gece ne yaptıklarını merak etti. Oldukça güzel bir geceydi. Güzel bir ışıklandırma, zarif, göze batmayan

müzik, harika yemekler. Son parasına kadar şarabın da mükemmel olduğuna bahse girerdi ama iş başında olduğu için teoriyi test etme zevkinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Reggie ve çocukların da burada olmasını diledi. Bu işten çok keyif alırlardı - özellikle de smokinlerin ve büyük gece elbiselerinin kalitesinden. Ne var ki, kendisini hiç de yersiz yurtsuz hissetmemişti. Bu gece konuştuğu insanlar oldukça iyiydi ve bu ona sosyete tipleri hakkındaki tüm eski fikirlerini bir kez ve sonsuza dek bir kenara bırakması gerektiğini düşündürdü. Bu izlenimler, kabul etmek zorundaydı ki, dünyadaki en güvenilir görüş olmayabilecek gençlik deneyimleriyle büyük ölçüde renklendirilmişti.

Nick'le takılmayı planlıyorsa, bu insanlarla iyi geçinmeyi bir şekilde öğrenmesi gerekiyordu.

Sustu. Öyle miydi? Onu sevdiğini söylemişti ama buna güvenebilir miydi?

Kendisine bile, belki de onu sahiplendiği küçük parçadan daha fazla sevdiğini nasıl kabul edebilirdi? Kalbini, onu milyonlarca parçaya ayırmayacağına tam olarak güvenmediği bir adama teslim etmek büyük bir inanç sıçraması gerektiriyordu.

Asıl soru şuydu: Cesaret edebilecek miydi? Onun zihninin içini görebilmeyi dileyerek, kamerasının merceğinden odayı tarayan Nick'in profiline baktı.

Ve bunu kabul etti, evet, cesaret etti. İş bu noktaya geldiğinde, başka ne seçeneği vardı ki? Son nefesini verene kadar bunu inkâr edebilirdi ama bu gerçeği değiştirmeyecekti: onu tüm varlığıyla seviyordu.

Gerisini bırakması gerekiyordu. Bu yıllar önceydi ve o zamandan beri çok büyümüştü. İkisinin de vardı. Kalbini uzun zamandır koruyordu ama risk almadan

büyüme şansı çok azdı. Ve her zaman büyümeyi bıraktığında öldüğüne inanırdı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi aniden başını çevirdi ve ona baktı. Fotoğraf makinesini boyun askısından sarkıtarak onları ayıran birkaç metreyi geçti ve Nikon'u ışıltılı büstiyerini sıyrana kadar ona doğru adım attı. Başını kavramak için uzandı, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, başını eğdi ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Daisy o kadar şaşırmıştı ki, sanki biri kaburgalarına silah dayamış ve "Kaldır onları" demiş gibi elleri yanlarından fırladı. Omuzlarına yakın bir yerde durdular, onu tutup öpmek mi yoksa onları sergilediği için aptalca tokatlamak mı gerektiği konusunda kararsızdılar. Kadın ne yapacağına karar veremeden adam onu bıraktı ve geri çekildi.

"Seni seviyorum." Sesi alçak ama şiddetliydi. "Bunu sakın unutma."

"Tamam." Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Burada neler oluyordu böyle?

"Ciddiyim," dedi. Onun ötesine baktı ve nefesinin altında küfürlü bir şeyler fısıldadı. "İşte kız kardeşim ve Reid geliyor. Bak Daise, ona başımın belada olduğunu söyleme, tamam mı? Endişelenmesini istemiyorum."

Daisy dondu kaldı. İçinde kötü bir his oluşmaya başlamıştı. Çenesini kaldırarak kendini tam boyuna çekti. "Neler oluyor Coltrane?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda konuşabileceğim bir şey yok. Sana her şeyi daha sonra anlatacağım, söz veriyorum."

"Daisy?" Mo onlara ulaştı. "Tanrım, sensin. Seni odanın diğer ucundan gördüğümde öyle olduğunu düşünmüştüm ama emin değildim." Daisy'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ona sarıldı.

Sonra geri çekildi ve Daisy'yi tepeden tırnağa incelemek için kol uzunluğunda tuttu. "Harika görünüyorsun! Çok şık, çok sofistike." Kardeşine baktı. "Onu öperken ne yapıyordun?"

Daisy'nin kızarması yanaklarına yayılmaya fırsat bulamadan Nick sanki bu konu onun için çok önemsizmiş gibi omuz silkti. "Onu sen öptün," dedi. "Neden öpmeyeyim?"

Yüreği ağzına geldi ve gözleriyle buluşmasını dileyerek ona baktı. İlişkilerini inkâr mı edecekti?

Mo soğukkanlılıkla, "Dilimle boğazını temizlemedim," diye karşılık verdi. "Arada küçük ama belirgin bir fark var."

"Oh, güzel imgeleme, Mo. Özellikle de neredeyse hiç dil kullanmadığım halde. Öyle mi, Daise?"

Tamam, bu kadar yeter. Cevap vermek için ağzını açtı, ancak ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark edince kapattı.

Mo sert bir sesle, "Bu onun çok şehvetli görünmesini engellemedi," dedi. "Ve bana sanki o da katılıyormuş gibi gelmedi, Nick. Artık sosyal etkinliklerde genç kadınlara saldırmaya mı başladın?"

"Burada sadece Blondie var." Nick'in kolu Daisy'ye dolandı ve onu kendi tarafına çekti. "Gerçi artık benimle birlikte yaşadığı için bunu bir saldırı olarak görmüyoruz."

"O ne?" Mo'nun ağzı açık kaldı. "Ne zamandan beri?"

"Nesin sen Maureen, İspanyol Engizisyonu mu?" Reid'e döndü. "Karını kontrol et."

Reid homurdandı ve Nick omuz silkerek kız kardeşine döndü. "İyi. Pazartesi den beri, tamam mı?"

"Salı," diye düzelitti Daisy. "Unutma, Pazartesi günü geldin-"

"Birkaç kez," diye mırıldandı ve ağzının açık kalması için Daisy'ye sıra geldi. Nick çenesinin altından nazik bir parmak ucuyla ağzını kapattı.

Ayak parmaklarından saç çizgisine kadar kızardı. Bunu söylediğine inanamıyordu! Ofisine geldiğini söyleyecekti ama sanki...

Aman Tanrım. Kızın yüzü öyle bir kızarmıştı ki, ışıklar sönse muhtemelen karanlıkta parlayacaktı.

"Ve o öğleden sonra geç saatlerde taşındınız, bebek yüzlü, hatırladınız mı? Ya da, tanımına bağlı olarak, akşamın erken saatlerinde." Geniş omuzları sabırsızca seğirdi. "Her iki durumda da, Salı sabahı güne başlaman için kahve yapıyordum."

"Evet. Sanırım haklısın."

Küçük parmağını kulağının içinde oynattı, sonra temiz ucunu incelemek için çıkardı. "Bir daha söyle?"

"Çok komiksin Coltrane. Bu gösteriyi yollara taşımalsın. Haklısın dedim."

Onu kucaklayan elini kolunda aşağı yukarı gezdirdi ve sırtıttı. "İşte kulaklarıma müzik gibi gelen bir imtiyaz."

"Kafam karıştı," dedi Mo.

Ağabeyi ona döndü. "İlişkımız konusunda net olman kesinlikle zorunlu mu Mo?"

"İlişki," diye tekrarladı yavaşça, sanki yabancı bir kelimeyi seslendiriyormuş gibi. "Bir ilişkiniz var."

"Ben de sana bunu söylemiyor muydum?" Nick'in kolu Daisy'nin etrafında sıkılaştı. "Bu gerçek bir anlaşma Maureen. Onu seviyorum."

Sıcaklık Daisy'nin göğsünde çiçek açtı ve ayak parmaklarına kadar akkor gibi hissedene kadar yayıldı. Nick onu seviyordu. Bunu yüksek sesle ve açıkça söylemişti. Şimdi bundan sıyrılmakta zorlanacaktı, çünkü kelimeler hatırlanamazdı.

Mo gözlerini kardeşine dikti. "Bu oldukça ani oldu, değil mi?"

"Senin için belki. Benim için çok gecikti." Nick Daisy'ye daha da sıkı sarıldı. Ona gülümsedi, sonra tekrar kız kardeşine baktı. "Daisy'ye karşı çok eskiden beri bir şeyler hissediyorum. Benim hatam onlardan kaçmak oldu."

"Peki siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

"Onu araştırdım."

Mo onları daha fazla sorgulamak istiyormuş gibi görünüyordu ama Daisy'yi rahatlatmak için Reid'in bir arkadaşı geldi. Bir süre hoşbeş ettikten sonra Reid'i kenara çekti ve onunla acil bir tonda konuştu. Sonra bir çek defteri çıkardı ve yazmaya başladı.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Mo, Daisy ve Nick'i birkaç adım öteye götürdü ve sesini alçalttı. "Başımın belada olduğunu biliyor musun?"

"Aman Tanrım," diye geveledi Daisy, "bu aileden gelen bir şey mi?"

Mo kaşlarını kaldırdı, Nick'in eli kızın kolunun üst kısmında sıkılaştı ve kız başını sallayarak Mo'ya özür dileyen bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Boş ver."

Maureen şaşkın görünüyordu ama omuz silkerek kardeşine döndü. "Her neyse, sorunumla ilgili olarak senin yardımına ihtiyacım olmayacak Nick. Reid sorunu çözdü."

"Mo, bu harika!" Nick Daisy'yi serbest bıraktı ve kız kardeşini ayaklarından tutup yere yatırmak istemesine rağmen salladı. Onlara doğru çevrilen tüm kafaları görmezden gelerek, Daisy'yi tekrar ayağa kaldırırken sııttı. "Bunun nasıl bir yükten kurtuluş olduğunu anlatamam."

"Bunu duymak hoşuna gider diye düşündüm," diye kabul etti Mo. Nefes nefese ve kızarmış bir halde elbisesini düzeltti ve Daisy'nin yanına döndüğünde ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Ve sadece benim hatırım için değil. Reid beni kurtarmak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunuzu anlattı. Aslında fotoğraflarınızı satacağınızı söyledi... Ne?"

Daisy Nick'in yanında kaskatı kesildiğini hissetmiş ve parmağının boğazını kestiğini görmek için tam zamanında başını kaldırmıştı. Mo'nun söylemek üzere olduğu her şeyi kesen bir yüz bükülmesinin sonunu yakalamıştı ve bir şeyler olduğunu anlamak için polis içgüdüğü gerekmiyordu. "Tamam, anlat bakalım Coltrane. Neler oluyor?" diye sordu.

"Bunu sonra konuşuruz." Kız itiraz etmek için ağzını açtığında, adam susturucu parmak uçlarını kızın dudaklarına dokundurdu. "Söz veriyorum." Kız kardeşine baktı. "Mo, bize izin verir misin? İşe dönmem gerek, aradığım çekimleri yapmakta pek şansım olmadı." Sonra yüzünü aydınlatan bir gülümseme yaydı. "Ama artık daha iyi bir iş çıkaracağıma dair içimde bir his var. İyi haberlerini paylaştığına sevindim."

Bir süre onu inceledi, sonra Daisy'ye döndü. "Çok yakında bir araya gelelim. Öğle yemeği yeriz. Ya da belki sen ve

Nick bir akşam yemekte bize katılabilir."

"İkisinden birini isterim."

Ama Őu anda kızartacak daha bųyųk balıkları vardı. Nick bir Őeylerin peşindeydi ve bu Őeyin ne olduĐunu bilmemek onu hem profesyonel hem de kiŐisel olarak huzursuz ediyordu.

Nikon'u gųzųne yapıŐtırarak balo salonunda dolaŐmasını izledi ve tam olarak ne zaman farklı davranmaya baŐladıĐını saptamaya çalıŐtı. BulabildiĐi en yakın an, buraya gelirken posta merkezine uğradıkları andı.

Kutusundan çıkardığı zarfları karıŐtırırken yųzųnde garip bir ifade vardı, ama kadın bir sorun olup olmadığını sorduğunda onları smokin ceketinin içine tıkıŐtırdı, sabırsızca omuzlarını yuvarladı ve hayır dedi. Yine de mektupları torpido gųzųne kilitlerken, iini aydınlatan kıvılcımdan bir parça kaybetmiŐ gibiydi.

Ya da belki de kendi duyguları konuŐuyordu. Onun kendisini sevdiğini sųylediĐini duyunca -kendisi bunu gayretle inkâr etmiŐ olsa da- oldukça uçtuğunu kabul ediyordu. O kıvılcımın en baŐından beri var olduğunu bile kesin olarak sųyleyemiyordu. Belki de hissettiği ıŐıltıyı ona yansıtmıŐtı.

Sabırsızca omuz silkti. Sebepler hakkında daha sonra endiŐelenecekti.

-Hem onun hem de kendisinin. Őu anda zamanını Nick'in tam olarak neyin peşinde olduĐunu ųĐrenmeye harcasa daha iyi olurdu. Her ne ise onun gųvenliĐini etkileyebileceĐine dair kųtų bir Őųphesi vardı.

Ona karŐı korumacı mı davranıyordu? Daisy daha ųnce sohbet ettiği Sue ve John Smart çiftine baŐıyla selam verdi ve yoluna devam etti. Bir garsona yol verdi.

bir soda istedi ve bir süre sonra ondan kabul ederek Nick'in peşinden tekrar yola koyuldu.

Çalışma alanına tecavüz etmeden, ona makul bir mesafede durdu. Çerçeveleri kırıp dökmesini izlerken, sodasını yudumladı ve aklına gelen düşünceye geri döndü, düğümlenmiş bir paçavraya sahip bir köpek yavrusu gibi endişelendi.

Ona karşı korumacı mı davranıyordu? Her şey bununla mı ilgiliydi - aşık olduğuna ve küçük kadını koruması gerektiğine mi karar vermişti?

Eğer öyleyse, Kocasını ve devriye için endişelenmesine gerek yoktu, çünkü onu kendisi öldürebilirdi.

Gerçi bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar az mantıklı geliyordu. Neden böyle ani bir fikir değişikliği yapmıştı ki? En başta ona gelecek kadar akıllıydı çünkü boyunu aştığını biliyordu. Ayrıca maço-luktan ödün vermiyordu ve güvenliğinden bir kadının sorumlu olmasının bunu tehdit ettiğini ne sözle ne de davranışla belli etmişti. Öyleyse neden ona onu sevdiğini söylemek mükemmel bir şekilde işleyen bir anlaşmayı aniden değiştirsin ki?

Bu çok saçmaydı. Gecenin geri kalanını onun nedenlerini tahmin etmeye çalışarak mı geçirecekti? Yoksa Nick'le hemen şimdi, burada mücadele edip neler olup bittiğini mi öğrenecekti?

Dur bir düşüneyim. Zor bir karar.

Bardağını boş bir masaya bırakarak Nick'in arkasından yaklaştı ve omzuna vurdu.

Nick sonunda düzgün bir atış yaptı ve kızın elini silkerek kenara çekti. "Bir saniye Daisy." Fotoğrafı çekti, sonra kamerasını indirdi ve yüzünü ona döndü.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

Kızarmış yanaklarına ve kararlı çenesine, kıvılcımlar saçan ve meydan okuyan Hershey's Kisses gözlerine baktı ve ağzının kenarlarının titrediğini hissetti. "Söz konusu sen olduğuunda, ikinci görüşüm var, tatlım."

"Öyle mi?" Çenesini ona doğru uzattı. "Peki ya önsezi Coltrane, o da sende var mı? Çünkü konuşmamız gerek. Şimdi."

Oh, lanet olsun. Adamın yüreği ağzına geldi, çünkü kızın yüzünde o tekmeliyorum ve isim alıyorum bakışı vardı. Fazla umutlanmadan, "Çalışıyorum sarışın," dedi.

"Ben de öyle. Tek fark, bütün akşam beni körlemesine çalıştırdın ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum, Nicholas."

"Ama bunu çok iyi gizliyorsun," diye mırıldandı.

Kenara çekilmesini görmezden geldi. "Bunu daha önce de sordum ama şimdi net bir cevap alana kadar yerimden kıpırdamayacağım. Ne haltlar dönüyor burada?"

Kendini avlanmış hissederek öne dökülen bir tutam saçını geriye itti ve "Sana her şeyi sonra anlatacağımı söyledim Daisy ve bunda ciddiye dim. Burada işim biter bitmez-"

"Sana haberlerim var dostum: Sonra geldi. Beni postunu sağlam tutmam için işe alıp sonra da 'sonra bebeğim' diyerek işimi yapmamı engelleyemezsin. Bir dahaki sefere bana küçük güzel kafamı endişelendirmememi söyleyeceksin."

"Sadece intihar etmek için ani bir dürtü duyarsam."

"Çok komik, Nick." Burnunu onunkinin altına soktu. "En iyisi sen kameranı toplayıp

bir süre. Çünkü sen ve ben lobiye çıkıp biraz konuşacağız."

"Seninle konuşmamızın zamanı geldi Coltrane," diye yankılandı arkalarından kibar bir ses.

Daisy kimin konuştuğunu görmek için bakmaya zahmet etmedi. "Bir numara al," diye tersledi.

Nick'in duyguları aynen. Bu gece herkes ondan bir parça istiyor gibiydi.

Öte yandan, Daisy'ye başından beri yalan söylediğini söylemeyi erteleyebileceği anlamına geliyorsa, bu kesinti için minnettardı. Ta ki dönüp kendini J. Fitzgerald Douglass'la yüz yüze bulana kadar.

O zaman, Sarışın ona bu fırsatı sunduğu anda her şeyi açığa çıkarma şansına atlaması gerektiğini biliyordu.

Bölüm 22

Nick sakın bir nefes alarak Daisy'ye döndü. "Bize birkaç dakika izin verir misiniz?" Daisy'nin gözlerinin kısıldığını ve ağzından itiraz sesleri yükseldiğini görünce, bakışlarını ona dikti. "Bu benim geçim kaynağım Daisy ve bir iş üzerindeyken bunun öncelikli olması gerekiyor. Yine de seninle konuşacağız, söz veriyorum. Eve gider gitmez."

Kadın ağzını kapattı ama adam onun yerinden kıpırdamayacağını çok iyi biliyordu. Sonra onları kimin böldüğüne baktı ve gözleri büyüdü.

"Özür dilerim," dedi J. Fitzgerald, ona o -gerçekten beni suçlamamalısın- gülümsemesini göstererek. "Ancak Nicholas'la konuşmam çok önemli."

Ne de olsa bu onun partisiydi.

"Pekâlâ." Nick'e baktı. "Beş dakikan var." Sonra omuzlarını dikleştirerek uzaklaştı.

Douglass'a dönmeden önce onun duyamayacağından emin olana kadar bekledi. "Sana söyleyecek bir şeyim olduğunu düşündüren nedir?"

"Tek kelime etmek zorunda değilsin," dedi yaşlı adam yumuşak bir sesle. "Sadece dinlemek zorundasın."

Homurdandı ama "Bayanı duydunuz: beş dakikanız var" dedi. Rolex'ine bakmayı ihmal etmedi.

"Seni yanlış değerlendirdiğimi fark ettim."

"Aynen öyle. Ve eğer bariz olanı söyleyerek zamanını boşa harcamak istiyorsan benim için sorun değil - ama senin yerinde olsaydım bana zaten bilmediğim bir şey söylerdim."

Douglass, "Yaptıklarım vicdansızlıktı; o fotoğrafların herkesin görebileceği bir yerde dolaştığını düşününce paniğe kapıldım," dedi. "Onları geri almayı çok istiyordum."

"O zaman onları benden istemeliydin. Ya da beş dakikanı ayırıp etrafa sorabilirdin ve şimdiye kadar hiçbir olumsuzluğu yok etmekte başarısız olmadığımı öğrenmiş olurdun." Özür dilemek istedi. Çok daha fazlasını hak ediyordu ama bir özürle yetinecekti.

-En azından bu gecelik. Douglass'la sidik yarışına girmek ona sadece ömür boyu sürecek kötü sürprizler kazandıracaktı. Akıllı bir adam, oturup etraflica düşünene ve sikini bu beladan sonsuza dek kurtaracak bir plan yapana kadar kesinlikle soğukkanlılığını korurdu.

"Kesinlikle haklısın," diye kolayca kabul etti Douglass. "Ve öngörü eksikliğimi şimdi telafi etmeyi çok isterim." Smokininin içine uzandı ve bir çek defteri çıkardı. "Fiyatını söyle."

"Benim şantajcı olduğumu mu düşünüyorsun?" Nick püsküllü makosen ayakkabılarına kadar aşağılanmıştı. "Çek defterini al ve yerine koy, yaşlı adam."

"Mantıklı davranmıyorsun, Coltrane. Her şeye rağmen zeki bir iş adamısınız-"

"Makul mü?" Yüzünü J. Fitzgerald'ın yüzüne yaklaştıran Nick, sağduyusunun tam ortasında bir delik açan öfkeye karşı derin bir nefes çekti ve dişlerini sıkarak, "Sen benimle uğraşmaya başlayana kadar seks hayatın umurumda bile değildi. Ama sen bunu zorlamak zorundaydın, değil mi? Gorillerin karanlık odamı dağıttı ve kolumu yerinden çıkardı. Porsche'umu mahvettiler, Daisy'nin kafasına silah dayadılar ve beni arabalarıyla öldürmeye çalıştılar! Bir çek yazmanın tüm bunları sileceğini mi sanıyorsun?" Kendini dikleştirdi ve biraz daha derin nefes aldı. Yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi, pişman olacağına hiç şüphe olmayan bir şeyi yapmanın eşiğinde sallanıyordu. Ve geri çekilmeye çalıştı; gerçekten yaptı. Sonra...

Sağduyunun canı cehenneme. Zorlu bir hafta onu da aşındırmıştı. "Bir konuda haklısın," dedi. "Ben zeki bir iş adamıyım. O yüzden sana ne yapacağımı söyleyeyim."

J. Fitzgerald doğruldu, anlaşılmaya hazırdı.

"Negatiflerimi magazin gazetelerine satacağım, en yüksek teklifi veren hepsini alır." Etobur bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bu bana bir paket kazandırır."

Douglass bir an için afallamış gibi göründü ama rekor bir hızla toparlandı ve Nick'in bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Bunu yapmayacaksın," dedi kendinden emin bir sesle. "Kendi boğazını kesmiş olursun. Ondan sonra sana kim güvenir sanıyorsun? Bu kasabadan silinip gidersin."

"Hmm, haklısın." Nick ona sahte bir hayranlık ifadesiyle baktı. "Bunun bir yolu olmalı. Ama. . . . belki de yoktur. Lanet olsun. Sanırım senin üstün zekânı kabul etmek zorundayım."

Douglass gülümsemeye başladı.

"Ve enayileri isimsiz olarak gönderin."

Kısacık bir an için maske düştü ve Douglass'ın gözlerinde ne pahasına olursa olsun güce duyulan açlık parladı. Nick fotoğraf makinesini kaldırdı ve bir kare çekti, ama bunu yakaladığından emin olamadı, çünkü deklanşöre bastığında bile adamın yüzü tanıdık yardımsever hatlarına geri döndü.

Sesi alçak ve hoş olan J. Fitzgerald ona doğru eğildi ve şöyle dedi: "Seni gömeceğim, seni küçük orospu çocuğu. Güvenlik ekibimin şimdiye kadar zorlandığını mı sanıyorsun? Daha hiçbir şey görmedin."

"Çizmelerim titriyor." Tanrım, Coltrane, burası oyun alanı mı? Kendine Asya'ya kadar uzanan bir mezar kazmadan önce kapa çeneni. Yine de öfkesi kabarmıştı ve bu da testosteronun düşüncelerini kontrol ettiği anlamına geliyordu - asla iyi bir fikir değildi, ama kontrolü bir kez elinden kaçtığında düzeltmesi çok zor olan bir şeydi.

Yaşlı ikiyüzlüyü ağzından patlatmanın anlık hazzını bir kenara bırakarak asıl hedefe odaklandı: Douglass'ın canına okuyacak ama iyi de olacak uzun vadeli bir çözüm bulmak. Derin nefes aldı ve

Ciğerlerinin dibine kadar hava çekiyor ve sisteminden taşan öfkeyi dizginlemek için onu tutuyordu.

J. Fitzgerald Daisy'yi bu işin dışında bıraksaydı, o da başarılı olabilirdi.

"Becerdiğin o sarışın korumanın kıcını kurtaracağını mı sanıyorsun?" Douglass talep etti. "Tekrar düşün. Lanet olsun." Sesini alçalttı ve yardımseverce gülümsedi. "Onun için bir kaza ayarlamak senden bile daha kolay olurdu ve zaten onun gibi küçük bir hiç kimseyi kim özler ki?"

Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde Nick'in elleri J. Fitzgerald'ın yakalarını kavramak için dışarı fırladı. Yaşlı adamı ayak parmaklarının üzerine çekerek burun buruna gelene kadar eğildi. "Öncelikle Oakland Polisi," diye hırladı gözlerinin önündeki kırmızı öfke sisinin içinden. Sesini alçak tutmak için yeterince mantıklı davranmıştı. "Kendilerinden biri yaralandığında, polislikten emekli olmuş olsa bile çok sinirleniyorlar." Douglass'ın eli ayağına dolanana kadar elini sıktı. "Ama şunu anla pislik herif, Daisy'nin başına bir şey gelirse polise intikal etmeyecek ve torunun yaşında bir kızla seviştiğini gösteren birkaç berbat fotoğrafın yayılması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Bakışlarıyla Douglass'ı deldi geçti. "Çünkü seni kendim öldüreceğim."

J. Fitzgerald'ı aniden serbest bırakıp parmaklarının tersiyle patronun yakasına küstahça bir fiske atana kadar bir izleyici kitlesinin dikkatini çektiklerini fark etmemişti. En yakınındakiler şaşkınlıkla ona bakarken etraflarını bir sessizlik çemberi sardı. Daisy yumuşak ağzını hafifçe açmış ve kaşlarını çatmış bir halde onu izliyordu. Reid hafifçe eğlenmiş görünüyordu ama Mo düpedüz dehşete düşmüştü. Onunla göz göze geldiği anda talepkâr bir tavırla kaşlarını kaldırarak, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Küçük kalabalığa en çekici gülümsemelerinden biri olduğunu umduğu bir bakış attı. "Kusura bakmayın millet. Futbol takımım konusunda biraz tutkuluyum."

Onun sözüne güvenmeyeceklerdi; herkes doğrulama için J. Fitzgerald'a baktı. Yakasını düzeltti ve başını salladı. "Sanırım öyle! Hiç istemezsiniz - bugünlerde çocukların saygı göstermemek için kullandığı kelime neydi?"

"Diss," diye ekledi Nick.

"Doğru. Galaksiyi bu çocuğa asla kötülemek istemezsin. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, hayır."

"Aynen öyle." Nick kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. Ama az önce büyük bir hata yaptığından şüphelenmeden de edemiyordu.

Her yerinde felaket potansiyeli olduğu ayak yüksekliğindeki harflerle yazılıydı.

Eve dönüş yolculuğu sırasında Daisy yersiz sonuçlara varmamak için kendini zor tuttu. Nick'in aleyhinde en ufak bir kanıt bile bulamadan, onun üzerine atlamak büyük bir haksızlık olurdu. Özellikle de gerçekten hissettiği tek şey buyken.

İçgüdüleri küçümsenecek gibi değildi. Onları asla hafife almamayı uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü genellikle tam isabet ederlerdi.

Öte yandan, bu gece Nick'e karşı hislerini kabul ederek büyük bir adım atmıştı -en azından kendi kendine- bu yüzden ona şüpheyile yaklaşmak zorundaydı. Öyle değil mi?

Koltuğunda sonsuz bir şekilde doğruldu. Evet. O yaptı. Güven, sonuçta, aşkın her şeyde olduğu gibi

için.

O zaman neden midesinin derinliklerinde böyle kötü bir his vardı?

Divisadero'ya doğru hızla giderlerken Nick'e gizlice baktı. Yüz hatları, yanlarından geçip gittikleri sokak lambalarının altında bir görünüp bir kayboluyordu ve Nick'e hiç benzemiyordu.

Bu gece ona zaten birden fazla kez neler olduğunu sormuştu ve Douglass'la yaşadığı olaydan sonra kız kardeşinin sorgusunu görmezden gelmeyi başarmıştı. Öyleyse dikkati kesinlikle onunla yol arasında blnmşken şimdi bir şeylere başlamanın ne anlamı vardı?

Kısa bir süre sonra arabayı evin önüne çektiler. Adam torpido gözünü açmak için uzanırken koltuğunda kalarak, adamın daha önce posta kutusundan aldığı ince zarf yığınını almasını izledi. Zarfları smokin ceketinin içine yerleştirirken yüz ifadesi değişmedi ve ona doğru zar zor baktı. Hayal kırıklığına uğramış ama aşırı tepki vermemek için çabalayan Daisy kapının koluna uzandı.

"Tuhafl bir şey," dedi, arabadan indiklerinde arabanın üstünden onun bakışlarıyla buluşarak, "ama sen ve ben takıldığımızdan beri, seni tek bir futbol maçını izlerken gördüğümü sanmıyorum."

Sadece omuz silkti.

Tanrım, Nick, neyin peşindesin? "Seninle konuşma zamanımız çoktan geçti Coltrane."

"Biliyorum." Fotoğraf makinesi çantasının kayışını yukarı kaldırarak omzuna daha güvenli bir şekilde yerleştirdi. "Hadi yukarı çıkalım."

Onu daireye kadar takip etti ve kadın yüzünü ona döndüğünde çantasını kanepenin yanına bıraktı. "Başka ne olursa olsun," dedi, "bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

Kendini sandalyenin arkalığına tutunurken buldu. "Peki bu ne?"

"Seni seviyorum."

"Tanrım, Nick, ne yaptın sen?"

Bu hafif bir gülümsemeye yol açtı. "Her ne ise, bunun benim hatam olduğunu varsayacağınıza güveniyorum."

Bir umut ışığı hissetti. "Değil mi?"

"Hayır. Her neyse, bunu ben başlatmadım. Yine de bazı kötü seçimler yaptığımı kabul ediyorum."

Hayal kırıklığı, çaydanlığa taş çıkartacak bir sesle dışarı çıktı. "Söyle bana!"

Papyonunu çözdü ve yakasının altından kaydırarak çıkardı. "Önce silahını çöz."

Silahını iç kılıfından çıkardı ve bagajın üzerine koydu. Ceketini çıkarıp kollarındaki bıçak kılıflarını çıkardı ve silahın yanına fırlattı. Sonra doğruldu, elleri kalçalarında. "Bay Douglass'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Silahları aldı ve eğlence merkezine taşıyarak en üst rafa yerleştirdi.

Sanki o hiç-

"Beni koruduğun adam o."

Onu yanlış duymuş olduğundan emindi. Sonra ima ona bir vücut darbesi gibi çarptı. "Aman Tanrım. Bayan Douglass'la mı yattın? Altmış yaşında olmalı!"

Ağzı açık kaldı ama bir çırpıda kapattı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu sarışın? Seni feminist sanmıştım."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Douglass torunu olacak kadar genç bir kadınla uğraşılıyor ama Bayan D daha genç bir adamla biraz eğlenemez mi?"

"Açıkkçası, her iki şekilde de eşit derecede ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Yani, belki on yıllık bir yaş farkını anlayabilirim, ama yirmi ya da otuz yıl? İğrenç."

Ellerini yüzünde ovuşturdu, sonra yanlarına bıraktı. "Dinle, burada yoldan çıkıyoruz-"

Bu geceki partide onur konuğunu ayaklarından tutup çekiştirirken yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordu. "Ona aşık mısın?" Aşık olamazdı. Onu sevdiğini söylemişti.

"Ha?"

"Bayan Douglass. Ona aşık mısınız?" "O

kadını tanımıyorum bile!"

"O zaman kiminle yattın? Kızları var mı?"

"Beni deli ediyor. Dinle, en baştan başlayayım, tamam mı? Anlamayı sağlayabileceğimi biliyorum-"

Omurgasından aşağı bir ürperti süzölmeye başladı. "Bana şu uygunsuz resimlerden bahset."

"İyi fikir; her şey burada başladı. Bitsy Pembroke'un düğününde çektiğim iki fotoğrafla ilgili. Ancak ne çektiğimi sonradan öğrendim, çünkü Mo'nun içine düştüğü durumdan endişeliydim ve her zamanki kadar dikkatli değildim. İçeri girdiğimde karanlık odanın haydutlar tarafından dağıtıldığını görünce çerçevelerimden birinde bir şey yakalamış olmam gerektiğini anladım ama ne olduğunu bilmiyordum. Pazar gecesi acil servisten çıkar çıkmaz, o hafta sonu çektiğim her şeyin baskısını aldım, neye el atmak için bu kadar istekli olduklarını görmek için." Ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuş, ciddiyetle ona bakıyordu. "O zaman bile bir şey bulabilmek için çerçeveleri havaya uçurmam gerekti. Ama sonunda gelin ve damadın bir fotoğrafının arka planında yer alan bir bekçi kulübesinin penceresinden onun yerini tespit ettim."

"Douglass?"

"Evet. Karısı olmayan genç ve güzel bir kızla çekiç ve maşa kullanıyordu."

Bunun Nick'in birinin karısıyla yatmasıyla ne alakası var?
"Bulmak için bile patlatmak zorunda kaldığınız bir resim için mi ağır kas gücü getiriyor? Anlamıyorum."

"Muhtemelen mantıklı gelmediği içindir." Omuz silkti.
"Yıllar boyunca hatırlayabildiğimden çok daha fazla uzlaşmacı anı filme aldım. Onları her zaman yok ederim ve bu iş biter. Herkes ve kardeşi de onları yok ettiğimi bilir - sağduyum itibarımın yaygın olarak bilinen bir parçasıdır."

"Peki bu sefer ne oldu?"

"Sanırım yapmamla bilindiğim şeyi yapacağıma güvenmedi."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. J. Fitzgerald Douglass size yapılan tüm saldırılardan sorumlu olan adam. Çıplak fotoğraflarını çektiğiniz evli bir kadın yok ve hiçbir zaman da olmadı."

"Evet, bu iyi haber-"

"İyi haber," diye tekrarladı düz bir sesle. "Bana yalan söylediğini. En başından beri bana yalan söyledin."

Ona cazibe dolu, ciddi bir bakış attı. "Bunun için iyi bir nedenim var Daise."

Yılların profesyonelliği duman olup uçu ve kadın adamın kafasına bir yumruk indirdi.

Kadın yaklaşmadı bile. Adam böyle bir şey beklemiş olmalıydı, çünkü yumruğu değmeden onu yakaladı ve yere yuvarlanarak sandığın kaymasına neden oldular. Adam kadının üstüne yuvarlandı ve bileklerini kavrayarak başının iki yanında yere sabitledi.

Nick, onu altında sabitlemek için ağırlığını kaydırırken ona baktı. Kendisini kış üstü düşürecek bir dövüş sanatı hareketine maruz kalmaya hiç niyeti yoktu.

Yanakları kızarmış, koyu renk gözleri öfke ve acıdan neredeyse simsiyah olmuştu ve ısıltılı küçük büstiyerinden fırlamak üzereydi. Kemerini sıkıca yerinde tutuyordu ve boğuşmaları ve kollarını kilitlediği pozisyon onu tehlikeli bir şekilde üstten fırlamaya yaklaştırdı. Alık pembesinin hilal şeklindeki dilimlerinin, kabarık göğüsleri aureollerinin en üst kıvrımlarını ortaya çıkarırken ve sonra gizlerken gelip gidişini izledi. Meme uçlarını bir daha bütünüyle görme şansının oldukça düşük olduğunu bildiğinden -tadına bakma menziline girmek şöyle dursun- çenesi gerildi.

"Kahretsin sarışın, her şeye cevabın bu mu? Beni dövme için mi?"

Onu uzaklaştırmaya çalıştı ve hırladı. "Hayır," diye tersledi. "Bazen onun yerine seni vurmayı düşünüyorum." Kadın birden adamın altında gevşedi. "Bu şekilde davranmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bu senden başka kimseye olmaz. Dört yıl polislik yaptım, lanet olsun; bana duygularımı bastırmayı ve provokasyon ne olursa olsun mantıklı davranmayı öğretti. Sonra sen hayatıma geri döndün ve bir haftadan kısa bir süre içinde gözü dönmüş bir gericiye dönüştüm."

Bileklerini sıkıca kavrayan adamın gözlerinin içine bakarak onu test etti. "Bırak beni, Coltrane. Beni dönüştürdüğün şeyden hoşlanmıyorum ve hâlâ kurtarılabilecek bir şeyler kalmışken buradan defolup gideceğim."

Kadının üzerinden yuvarlandı ama kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Zaten öyle demek istememişti; çekip gitmek ve onu korumasız bırakmak için fazla profesyoneldi.

Onun ayağa kalkışını izledi. Büstiyerinin kemerini kavradı ve içindeki her şeyi yerleştirmek için sallanırken üstünü yukarı çekti. Sonra bıçaklarına doğru yürüdü ve onları tekrar takmaya başladı.

"Bu büyük şarkı ve dans neden, Nick? Neden bana hikayenin en başından beri ne olduğunu söylemedin?"

"Çünkü Mo'nun umutsuzca paraya ihtiyacı vardı ve sana onun için para toplama planlarımı anlatırsam -hayatımı mahveden adamlarla ödeşmekten bahsetmiyorum bile-korumam olmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordum."

Bir kolunu ceketinin koluna sokarak durdu ve ona baktı. "Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum ama... planlarınız neydi?"

Tereddüt etti ama sonra iç cebinden zarfları çıkardı ve ona uzattı.

Ceketini giymeyi bitirdi, sonra desteye uzandı, en üstteki zarfı açtı ve bir kâğıt çıkardı. Okudukça yüzünün rengi soldu ve ona tekrar baktığında gözleri battaniyedeki iki yanık deliği gibiydi, karanlık ve içi boştu. "Magazin dergileri mi? Başından beri çektiğiniz fotoğrafları magazin dergilerine satmayı mı planlıyordunuz?"

"Onları satacaktım. Geçmiş zaman." Kadının yüzündeki acı dolu ihanet ifadesi azalmadı ve hemen açıklamaya koyuldu: "Artık buna ihtiyacım yok, görmüyor musun? En başta bunu yapmak istememiştim ama Mo çok zor durumdaydı Daisy. Her zaman yanımda oldu; ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım ve hızlı bir şekilde çok para toplamanın başka bir yolunu düşünemedim."

Kendini kızın arkasından konuşurken buldu ve kız kapıya doğru yönelirken kolundan tutmak için hamle yaptı.

Elini çekip kurtardıktan sonra dönüp ona baktı. "Yapma! Dokun bana. Sadece... ellerini kendine sakla."

Yalvarırcasına ellerini uzattı. "Gitme Daisy. Bu işi çözebiliriz, çözebileceğimizi biliyorum."

"Hayır. Yapamayız." Ama kadın oturma odasına geri döndü ve bir an için fikrini değiştirdiğini düşündü. Ancak kadın eğlence merkezinden silahını alıp kılıfına yerleştirdikten sonra yatak odasına geçti ve kıyafetlerini bir bavula doldurmaya başladı.

Kapı aralığında durmuş onu izlerken göğsündeki düğümden zorlukla nefes alabiliyordu. "Seni seviyorum."

Bir an için dondu kaldı. Sonra botlarını çantanın köşelerine yerleştirmeye devam etti. "Aşk hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun. Yoksa bana asla yalan sylemezdin."

"Douglass hakkında yalan söylediğimde seni sevdiğimi bilmiyordum! Sevdiğimi fark ettiğimde de, gzbebeklerime kadar kendime bir çukur kazmıştım."

"Evet, ikimiz de kelimeleri ne kadar kolay söylediğini biliyoruz, değil mi Nick? Ciddi olsan da olmasan da." Bavulun kilitlerini tıkırdatarak kapattı ve yataktan dışarı sürükledi. Kıyafet parçaları her iki tarafa da yapışmıştı.

"Bu gece Douglass'a patladığımda mı, Daisy?" Kelimeler boğazını kesen jiletler gibiydi. "Seni tehdit ettiği içindi. Bunu duydum ve çılgına döndüm."

"Oldukça gereksiz," dedi soğukkanlılıkla. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kadın kapı aralığına geldiğinde adam kenara çekilmedi ve kadın onun önünde durdu. Çenesi yükselmişti. "Yolumdan ekil, Coltrane."

"Hayır. Lütfen. Dinlemek zorundasın-"

"ekil. Yanından greşerek geçmem için bütün bunları yere bıraktırırsan" - odanın öbür ucuna giderken topladığı silah çantasını, bavulunu ve küçük el çantasını gösterdi - "diz kapaklarını vururum, yemin ederim yaparım. Ya o, ya da o çok gurur duyduğun koca sikin."

Kadının yolundan çekildi. Midesi hastalıklı bir çaresizlikle çalkalanırken, kadının bagajdan kiralık arabanın anahtarlarını alıp n kapıdan çıkmasını çaresizce izledi.

Bölüm 23

Reggie kapısını açtı, Daisy'ye şöyle bir baktı ve "Kahretsin. O ne yaptı?"

"Kalbimi kırdı, Reg." Eşyalarının bir kısmını almasına izin verdi, sonra kolundan tutup onu dairesine yönlendirdiğinde uysalca onu takip etti. Buraya nasıl geldiğini tam olarak bilmiyordu. Bir an bavuluna kıyafetlerini atarken bir baktı ki Reggie'nin kapısının önündeydi. Arada çoğunlukla ön camın önünden geçen neon ışıklarının bulanıklığı vardı. "O şeytani biri," diye arkadaşının kafasının arkasını bilgilendirdi. "Beni tüm sağduyuma rağmen kendine çekti ve ona yeniden aşık olmamı sağladı. Sonra döndü ve kalbimi kırdı. Yine kırdı. Ve bu acıtıyor, Reggie. Tanrım, çok acıyor." Gözlerinde yanan yaşlar yükseldi ama onları yok etmek için öfkeyle gözlerini kırıştırdı. Nick Coltrane onu ağlatacaksa lanet olsun!

"Orospu çocuğu." Reggie onu oturttu. Reggie'nin onun ellerini kendi ellerinin arasına aldığını belli belirsiz fark etti, sonra Reggie gitmişti. Adam mutfakta kayboldu ve Reggie bir süre sonra ona uzattığı bir fincan çayla yeniden ortaya çıkana kadar boşluğa baktı. "Al bakalım. Tanrı Insta Hot'ı korusun. İç Daise; güzel, rahatlatıcı bir papatya çayı. Bak, şu sevdiğin balkabağı bisküvilerinden de getirdim."

Yere bakıp adamın Biordi'den aldığı değerli B40 yemek takımından bir tabağa biscotti yerleştirdiğini gördüğünde dünyasının korktuğu kadar yıkıldığını anladı. Genellikle, gerekli takdir ve kullanım becerilerinden yoksun olduğunu iddia ederek onu bu takımın yanına bile yaklaştırmazdı. "Oh," dedi kısık bir sesle. Tabağı aldı ve dikkatlice kucağına koydu, parmakları taraklı kenarların etrafında kıvrıldı. Ve baraj yıkıldı, yanaklarından aşağı kaynar yaşlar süzüldü.

"Heyyy." Reggie onun yanına oturdu. Bir kolunu ona dolayarak boştaki eliyle tabağı alıp masanın üzerine koydu, sonra da onu rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti. O ağlarken sessizce oturdu, ara sıra omzunu okşadı ve çenesini başının tepesine sürttü. Sıcaklığı yavaş yavaş nüfuz etti ve sonunda gözyaşları dindiğinde ve burnu nefes alamayacak kadar tıkalı olduğu için ağzından nefes nefese kaldığında, onu en iyi arkadaşı yapan onun tarafını tutmaya hazır bir isteklilikle, "O iğrenç pislik," dedi. "Ne yaptı, yine dışarı mı çıktı?"

"Beni sevdiğini söyledi," diye feryat etti.

"Piç fare!" Sonra hareketsiz kaldı. "Dur bir dakika. Bu iyi bir şey değil mi?"

"Pis bir yalan olduğunda değil!" Gözlerinden süzülen yaşları eliyle sildi ve burnunu gömleğinin ön kısmına sürterek beceriksizce kokladı. Sonra dikleşti ve adamın gözlerinin içine bakmak için kanepeye geri oturdu. "O kelimenin anlamını bilmiyor, Reg. Tanrım, o tam bir yalancı. Fotoğraflarını magazin dergilerine satmaya hazırlanıyordu!"

"Oh, kahretsin." Bu, Reggie'nin dikkatini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar gömleğinin üzerinde yarattığı karmaşadan uzaklaştırdı, çünkü bunu keşfetmenin ona nasıl hissettirmiş olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. "Özür dilerim, ufaklık. Ne köpek ama. Yine de sormak zorundayım: Kimin fotoğraflarını satacaktı?"

"Çektiği fotoğraflardan biri de -şunu dinleyin- Fitzgerald Douglass, onca insan arasında, bir düğünde genç bir kadınla ilişkiye girerken."

"Defolun buradan! Bu adam bir aziz."

"Nick'e göre, aziz filmde karısı olmayan biriyle muhteşem Technicolor'da çılgınca bir şey yapıyor. Bu da doğrudan Douglass'ın oldukça kötü

Nick'in karakterleri söz konusu filmi almak için. Tabii ki ben de burada devreye girdim."

"Vay canına. J. Fitzgerald Douglass. Bunu kabullenmek zor ama sanırım sen öyle diyorsan öyledir." Uzanıp kızın mindere çektiği dizini okşadı ve nazik bir gülümsemeyeyle, "Biliyor musun Daisy, tüm bunların iyi bir tarafı da var. En azından Nick evli bir kadınla yatmıyor."

"Evet. Gerçekten rahatladım."

"Özür dilerim bebeğim, acını hafifletmeye çalışmıyorum. Sadece işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışıyorum. Mesela Coltrane neden şimdi magazin dergilerine satmayı seçti?"

"Ha?"

"Fotoğrafını çektiği insanlar düşünüldüğünde, geçmişte onlara mallarını satmak için bolca fırsatı olmuş olmalı. Peki neden şimdi?"

"Mo'nun başı dertte olduğu için olduğunu söylüyor." "Bu onun kız kardeşi, değil mi?"

"Evet." Daisy daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama ön kapiya vurulan sert bir yumrukla sarsıldı ve kalbinin panikle çarpmasını engellemek için elini göğsüne götürdü.

Reggie koltuktan kalktı. "Şimdi, bu da kim olabilir? Lafını unutma Daise- lanet kapiyı kırmadan önce her kimse icabına baksam iyi olacak." "Suyunu tut, geliyorum!" diye bağırdı. Sonra sesi normal perdesine dönerek, alaycı bir gülümsemeyeyle, "Ben de sıkıcı bir Cuma gecesi olacağını sanıyordum," dedi.

O kapıya bakmaya giderken, Daisy bavulunun mandallarını tıklayarak açtı ve bir kot pantolon çıkardı. Gece pantolonunu çabucak çıkarıp giydi, sonra da atılmış olan pantolona uzandı. Reggie kapıyı açtığında iç kılıfı belinden çıkarıyordu.

"O burada mı?" diye soran Nick'in sesini duydu ve sinirleri zonklayarak donakaldı.

"Seni görmek istemiyor, Coltrane."

"Zor iş. Nasıl olsa benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Reggie'yi iterek geçmiş olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiği şey onun oturma odasının kapısında olduğuydu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu ve dolu kılıfı kot pantolonunun arkasına soktu, ardından Glock'u ona doğrultmamak için ellerini ön ceplerine soktu. Onun kendisini profesyonel olmayan davranışlara zorlamasına izin vermeyi bırakmıştı.

Ellerini kalçalarına dayayan Nick, kısık gözlerle onu süzdü. "Güzel, hâlâ toparlanmışsın. Gidelim, bir taksi bekliyor."

Taksiyle ne yapabileceğine dair yaratıcı bir öneride bulundu. "Seninle hiçbir yere gitmeyeceğimden eminim."

Aldırmıyormuş gibi yaparak minder kenarına oturdu ve bir çift çorap çekti. "Beni nasıl buldun?" Çantanın köşesinde duran bir çizmeye uzandı.

"Motherlode'daki Benny'yi aradım ve Reggie'nin nerede yaşadığını sordum. Evinde olmayınca buraya geleceğini düşündüm. Dinle, işleri batırdığımı biliyorum-"

Reggie araya girerek, "Berbat ettin," dedi. "Gazetelerden ne kadar nefret ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

Nick gözlerini Daisy'den ayırmadı. "Annesinin birkaç gazetenin baş sayfasına çıkmasından babamın sorumlu olduğunu düşünürsek, evet, sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Daisy öfkeyle. "Komşuların onunla konuşmadığı banliyöye dönmenin nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Aylarca çocukları kapıdan dışarı her adım attığında ona kibirli bir fahişe ve daha kötü şeyler söyleyerek seslendiler." Tanrım, bu yüzden onlardan nefret ederdi, küçük beyinleri ve kaba ağızları için.

Nick onun önünde topuklarına kadar eğildi. "Peki anneni aşağıladıkları için kaç tanesini hakladın Daisy? Bir mi? İki mi? Bütün mahalleyi mi?" Ellerini tutmaya çalıştı ama dokunuşu Daisy'nin ummaya cesaret edemediğı şeyler için acı çekmesine neden oldu ve onu elinin tersiyle itti.

Reggie, hain, onun yerine cevap verdi. "Her birini dene. Daise ve ben böyle tanıştık."

Nick şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Komşu muydunuz?"

"Birkaç blok ötede oturuyordum. Bir gün, bir kızı -ya da bir ibneyi- dövmenin kendilerini büyük adam yaptığını düşünen üç oğlan tarafından kışının tekmelendiğini gördüm ve skoru eşitlemeye karar verdim."

"Biz de onların kışını tekmeledik," dedi Daisy.

"Evet." Reggie omuz silkti. "Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. O zamandan beri kankayız."

"O zaman ona mallarımı paçavralara satmayı düşündüğümü neden söylemediğimi herhalde anlamışsınızdır. Benim davamı almayı asla kabul etmezdi."

"Yani -yanılıyorsam beni düzeltin- ona kendi iyiliği için yalan söylediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, bunu kendi iyiliğim için yaptım." Tüm dikkatini tekrar Daisy'ye yöneltti. "Sana ihtiyacım vardı ve yalan söyledim. O yüzden beni dava et. Ama beni dışlama sarışın, çünkü sana daha önce de söylediğim gibi, bu sana aşık olmadan önceydi."

"Ve sana söylediğim gibi, gelip seni som altından kışından ısırsa bile aşkı bilemezsin." Yeni Doc Martened ayağını adamın göğsüne yerleştirdi ve bacağını nazik bir hamleyle düzeltti. En azından nazik olmasını istiyordu - gerçekten de öyle.

Ama her nasılsa geriye doğru uçtu ve birkaç metre uzağa düştü.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve "Peki. İlişki üzerinde çalışabiliriz. Ama o çok gurur duyduğun profesyonelliğin ne olacak? Beni Douglass'ın yok etmesi için öylece bırakacak mısın? Boğazımı kesmekten çok mutlu olacaktır, özellikle de bu gecedan sonra."

"Güzel. Beni zahmetten kurtaracak."

"Tanrım, Daisy. Magazin basınına satma kararını verdiğimde, bunun kariyerime mal olacağını bilerek verdiğimi hiç düşündün mü? Müşterilerimin güvendiği gizliliğe ihanet etmek, yıllarımı verdiğim birikimi yerle bir ederdi - ve tatlım, bu beni heyecanlandıran bir olasılık değil." Kadın sadece ona baktı ve adam hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin, bu yapmak istediğim son şeydi,

Sana söylüyorum, ama Mo'nun paraya ihtiyacı vardı! Ne yapsaydım, hapse girmesine izin mi verseydim?"

Daisy doğruldu. "Ne demek hapse girmek?"

Nick rahatsız görünüyordu. Ayağa kalkarak pantolonunu fırçalamakla meşgul oldu. "Hiçbir şey söylememeliydim. Hiçbir şey söylememeliydim; bu Mo'nun anlatacağı bir hikâye."

Omurgası sertleşti; çenesi kalktı. "Evet, tabii ki. Benim gibi küçük bir hiç kimsenin ailenin kirli çamaşırlarını öğrenmesini istemezsiniz."

"Kahretsin, demek istediğim bu değildi! Sadece beni dinle-"

"Evine git, Coltrane." Birden çok yorulmuştu. "Dinlemekten bıktım. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

"Birbirimize söyleyecek bir sürü şeyimiz var," diye karşı çıktı. Nick ona doğru dev bir adım attı ama Reggie aniden aralarına girdi. Nick ona baktı ve sanki daha da büyüdü. Üzerinden dalga dalga düşmanlık yayılıyor, göğsü ağır nefes alış verişine uygun bir ritmle inip kalkıyordu. "Çekil."

"Hayır. Onu duydun. Eve gitmeni istiyor."

Nick'in gözleri mavi ateşle parladı. "Yolumdan çekil, Reggie, yoksa seni bir böcek gibi ezerim."

"Deneyebilirsiniz. Ama bunun davanıza yardımcı olacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

Nick, Reggie'nin başının üzerinden Daisy'ye baktı. Kalbi kaçak bir tren gibi hızla çarpıyordu ve çılgın bir an için ne istediğinden emin olamadı; onun istediği şeyi yapmasını mı, yoksa Daisy'nin bazı şeyleri onun gibi görmesi için mücadele etmesini mi?

bir şekilde. Sonra saldırganlık aniden onu terk etti ve ellerini ceplerine sokarak geri çekildi. Ama belli ki mutlu değildi. Yüzünde daha önce hiç görmediği kibirli ve soğuk bir ifadeyle ona baktı.

"Beni tekrar sevmen için sana yalvaracağımı sanıyorsan, sarışın, sen delisin. Ve profesyonel hizmetlerinin de canı cehenneme.

-Kimin ihtiyacı var ki? Omzum eski haline döndü, artık kendi savaşımı kendim verebilirim. Ama fikrini değiştirirsen, küçük kız, beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni kollarımı açarak karşılayacağım."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi. Bir saniye sonra kapı arkasından tıklayarak kapandı.

Hayır! Hayır! Saf refleks onu ayağa kaldırdı. Beni bırakmayın. Olduğu yerde kalakaldı, elleri iki yanında açılıp kapanıyordu. Adam gitmişti. Donuk bir şekilde tekrar oturdu.

"Peşinden git Daisy."

Reggie'ye baktı ve onu netleştirmek için gözlerini kırptırdı. "Ne?" Yorgunluk vücudundaki her kemiği ve kası emiyordu.

"Peşinden git. Seni sevdiğine bahse girerim ve acele edersen muhtemelen onu yakalayabilirsin."

"Bizim için çok geç. Zaten o kadar farklıyız ki asla yürümez. Ama biliyorsun... bir konuda haklıydı." Ani bir kararlılıkla ayağa fırladı ve büstiyerini çıkardı. "Ona karşı hâlâ profesyonel bir yükümlülüğüm var."

"Evet, öyle." Reggie bavuldan bir sutyen çıkardı ve ona fırlattı. "Ve bu öylece yürüyebileceğin bir şey değil."

Yoksa akranlarının yanında bir daha asla başını dik tutamazsın."

"Ayrıca, kiralık arabası bende. Ayrılırken bana çok kızgındı; polisi arayıp çalındığını ihbar edebilirdi. O zaman ben nerede olurdum?"

"Derenin yukarısında, kardeşim." Hafif, kabuklu, pembe bir kazak takımını karıştırdı ve uzattı. "Al. Bunları giy ve git. Araba hırsızlığından tutuklanmadan önce."

"Tamam." Arabanın anahtarlarını aldı, bavulunu ve silah çantasını topladı. Sonra Reggie'nin dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak kapıya yöneldi. Orada durup ona baktı. Hissettiği kadar muhtaç ve kararsız görünmemeyi umarak usulca sordu: "Çok mu aptalım Reg, yoksa beni sevmek konusunda gerçekten ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu büyük bir olasılık Daise. Gerçekten öyle."

"Hangi ihtimal? Aptal olduğumu mu?"

"Hayır. Seni sevdiğini. Buna para yatırırdım. Kızım, sana her gün para yatırırım."

"Teşekkürler Reg. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Derin bir nefes aldı ve üfledi. "Ayrıca, şansımı denemezsem asla öğrenemeyeceğim sanırım."

"Tatlım, sen risk almak için doğmuşsun. Sadece bunun kalbin için bir risk olacağını asla bilemezdin."

Ona zayıf bir gülümseme verdi ama omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Bunun tabancalı manyaklarla yüzleşmekten daha korkutucu olacağını kim bilebilirdi?" Sonra omuz silkti ve kapıya yöneldi.

Nick, egosunun amacının önüne geçmesine izin verdiği için pişmanlık duymaya başlamadan önce sokağa ancak çıkabilmişti. Onu kapıda kontrol etmeliydi ama bunun yerine Daisy'yle olan konuşmasına girmesine izin vermişti. Aferin şampiyon.

Lanet olsun.

Bekleyen taksiye ulaştığında kapıyı açtı ama sonra durup Reggie'nin dairesinin ön penceresine baktı. Belki de geri dönmeli ve bu sefer doğru yapmaya çalışmalıydı.

Sonra tekrar, belki de değil. Omuzlarını huzursuzca yuvarladı ve taksiye binerek şoföre adresini verdi. Sorun şu ki, bunu doğru yapabileceğinden şüpheliydi. Daisy'nin o iri kahverengi gözleriyle ona baktığını, incinmiş olduğunu, ona yalan söylediği için kendisine güvenmediğini hayal edip duruyordu. Ve bir kez daha yüz yüze gelirlerse doğru olanı yapma çabasının camdan dışarı fırlayacağını ve mağara adamı moduna geçeceğini hissediyordu.

Ve eğer bunu deneseydi, muhtemelen onu dümdüz ederdi.

Kabul et, o mağara adamı tipi değildi. Ama bunu, geri dönüşü olmayan aptalca bir şey yapana kadar hatırlayamayacağına dair kötü bir his vardı içinde. Kız onun maçoşluk duygularını allak bullak etmişti ve kendini tehlikeli bir şekilde pervasız hissediyordu.

Ve korkmuş. Bir daha geri dönemeyecek kadar kızgın kalacağından korkuyordu. Onu defterden sileceğinden ve hayatının geri kalanında kendini böyle berbat hissedeceğinden korkuyordu. Hiçbir şeyden korkmaya alışık değildi ve bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç hoşlanmıyordu.

Taksi ev sahibinin mülkünün kapısının önünde durdu ve dalgın bir şekilde taksiciye parasını ödeyip indi. Güvenlik kodunun numaralarını tuşlarken araba kaldırımdan uzaklaştı.

Ellerini ceplerine soktu, kapılar yavaşça dışa doğru açılırken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Lanet olsun. Sarışını duygularının gerçek olduğuna ve planladığı son şeyin ona yalan söyleyerek bir kariyer yapmak olduğuna nasıl ikna edebilirdi?

Eller aniden onu yakaladı ve etrafında döndürdü. Nick ellerini ceplerinden çıkarmak için mücadele etti. "Ne oluyor be?"

Birdenbire bir yumruk geldi ve çenesine çarparak onu uçurdu. Kaldırımda doğrulup çenesini kavradı ve hafifçe sağa sola oynattı. Tamam. Sağlam görünüyordu. Douglass'ın kiralık katil ekibinin başındaki adamın yüzüne baktı.

Kör Surat eğildi ve ona elini uzatarak ayağa kaldırdı. "Selam pislik, görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Sana bir haberim var dostum: Seninle oyun oynamayı bıraktık. Sen, ben ve arkadaşım" - arkasında buzdolabı büyüklüğünde bir gölge olan No-Neck'i gösterdi - "Bizi küçük bir gezintiye çıkaracaklar."

Bölüm 24

Daisy tam zamanında köşeyi döndü ve iki kabadayının Nick'i siyah bir Firebird'e bindirdiğini gördü. "Kahretsin!" Elinin topuğuyla direksiyona vurdu. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Frene bastı ve kiralık araba sarsılarak durdu. Neyse ki arabanın aniden durması haydutların dikkatini çekmedi.

Dikkat. Işıkların bir spot ışığı gibi davranmasını önlemek için farlara bastı, vitesi geri vitese taktı ve daha az dikkat çekeceği ama yine de neler olup bittiğini görebileceği bir araba yoluna girdi.

Kahretsin, hepsi onun suçuydu. Eğer duygularının yoluna çıkmasına izin vermeseydi, Nick asla savunmasız kalmayacaktı. Onun için duyduğu korku onu fena çarptı. Kalbi hızla çarpıyor, midesi bulanıyordu ve kendini kontrol altına almak için birkaç derin nefes aldı. Aşk acısı çeken bir kız çocuğu gibi davranmak kesinlikle kimseye fayda sağlamayacaktı.

Firebird ters yönde bloktan aşağıya doğru yöneldi ve o da onu takip etmek için caddeye çıktı. Ana artere çıkana kadar farları kapalı tuttu.

Firebird'ü Divisadero'ya kadar takip etti ve Exploratorium ve Güzel Sanatlar Sarayı'nın arkasından sola dönerek cadde Doyle Drive'a çıktı. Sağda Yacht Club'ı, solda Presidio'yu geçtiler ve bir de baktı ki, Golden Gate Köprüsü'nde Marin County'ye doğru giden siyah arabanın birkaç araba boyu arkasındaydı.

Onu nereye götürüyorlardı? Şarap ülkesine, belki? Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Kimsenin tanıklık etmeyeceği, ona her şeyin yapılabileceği ya da cesedinin kolayca atılabileceği, kilometrelerce uzanan ıssız bir kırsal alan vardı.

Douglass boğazımı kesmekten çok mutlu olurdu, özellikle de bu geceden sonra.

Tanrım, o da "Güzel" demişti.

Ancak Firebird 101 boyunca devam etmek yerine, şarap bölgesine yaklaşmadan çok önce Otoyol 1'e döndü. Sahil boyunca ilerlediler ve kısa bir süre sonra

siyah araba, Pasifik'e bakan bir kayalığın üzerindeki heybetli bir malikâneye giden ağaçlarla kaplı bir yola saptı.

Fark edilmemek için geri çekilen Daisy, kapanan kapının önünden geçti ve bir göz atmak için yavaşladı. Ancak görebildiği tek şey, yolda kaybolan arka lambaların kırmızı yanıp sönüşüydü.

Kenara çekecek bir yer buldu ve arabayı park etti, sonra Glock'unu kontrol etti ve bıçaklarını taktı. Beretta'yı bagajına soktu ve iç ışıkları söndürerek kapıyı hafifçe açtı ve dışarı tırmandı.

Araziyi yoldan ayıran taş duvar sadece süs amaçlıydı ve kolayca tırmandı. Lütfen, Tanrım, köpekler olmasın, diye dua etti hararetle, araba yolunu kaplayan rüzgâr şeklindeki ağaçlar boyunca kayarken. Bir keresinde hırçın bir güvenlik köpeğiyle yüz yüze gelmek gibi mutsuz bir deneyim yaşamıştı ve bunu tekrarlamak istemiyordu.

Ancak ne insanla ne de hayvanla karşılaştı ve birkaç dakika sonra konağın taş terasını kaplayan sığ basamaklardan yukarı süzüldü. Terasın aşağısındaki tek bir pencerede bir ışık parlıyordu ve o da pencerenin bir tarafına kayarak başını eğip odaya baktı.

Boştu.

Hafif bir küfür fısıldadı ve sonra ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Malikânenin geri kalanı karanlıktı ve Bayan Douglass muhtemelen üst katta uyuyordu. Bu durumda en iyi seçeneği ana kat ya da varsa kilerdi. Sonra arka taraftan gelen sessiz bir gümbürtü duydu ve bir gölgeden diğerine kayarak hafifçe sese doğru koştu.

Nick kendini yerden kaldırdı, Blunt Face'in onu fırlattığı sandalyenin üzerine düşmüştü.

inişinin momentumuyla devrildi. Üstündeki şişeler, onları tutan raf yere yeniden yerleşirken şingirdadı ve takırdadı. Omzuyla ne kadar sert vurduğu düşünülürken, üzerine devrilmediği için çok şanslıydı. Lanet olsun, zar zor iyileşen omzuna. Yeni bir sakatlık hissetme dürtüsüne direndi, bu ekibe ne kadar az zayıflık gösterirse o kadar iyi olacağını biliyordu.

Ayağa kalkarak kendini fırçaladı ve parmakları smokininin omuz dikişinde bir ayrıkla karşılaşınca durakladı. "Terzim hiç mutlu olmayacak," dedi soğukkanlılıkla sandalyeyi düzeltirken. Kollarını kayıtsızca arkaya doğru katlayarak sandalyeyi döndürdü ve üzerine oturdu.

Bakışları kendisini esir alan iki kişinin yanından geçerek onların ötesindeki açık kapıya kaydı. Malikânenin şarap mahzenindeydiler.

Bağımsız meşe rafların ardındaki raflarda tertemiz şişeler duruyordu ve iki rafın arasındaki koridordan geniş açık kapıya kadar uzanan bir görüş açısı vardı. Tuzlu havanın kokusunu alabiliyordu ve hilal şeklindeki ayın zayıf ışığı, özgürlüğe giden yolu işaret eden bir dizi beton basamağı aydınlatıyordu.

Çok istediği ama yakın zamanda elde edemeyeceğinden korktuğu bir özgürlük.

"Dinle beni, göt herif," dedi Kör Surat. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da yapabiliriz. Bu sana bağlı."

Nick omuz silkti. "Ben kolayı

seçerim." "Güzel. Fotoğraflar

nerede?" "Güzel, güvenli bir

yerde."

Çenesine aldığı darbe başını döndürdü ama oturmaya devam etti.

Kör Surat, ona vurmak için kullandığı deri sapı boştaki elinin avucuna vurdu. "Hiç şirinlik havamda değilim, dostum. Nerede şu lanet fotoğraflar?"

"Onları güvenli bir şekilde buza koydum. Douglass'ın onları asla ele geçiremeyeceği bir yerde." Bir sonraki darbeyi metanetle karşıladı. Yarılan dudağındaki kan izini yalayarak Kör Surat'a baktı. "Ne yapacaksın dostum, beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek misin? Öldürecek misin? Lanet olası fotoğraflar yüzünden mi?" Buna gerçekten inansaydı, şu anda olduğundan çok daha endişeli olurdu ama işin o noktaya geldiğini sanmıyordu. En azından henüz değil. "Seni durduramam tabii ki, o yüzden keyfine bak. Ama bu Douglass'a fotoğraflarını getirmeyecek."

"Belki bu olur." J. Fitzgerald'ın kendisi gölgelerin arasından çıktı. Resmi kıyafetlerini çıkarmış, pastel bir polo tişört ve rahat bir pantolon giymişti. Gümüş rengi saçları tertemiz taranmıştı ve boş zamanlarında zengin bir kodaman gibi görünüyordu.

Elindeki büyük çit makası bir gösterge ise, boş zamanlarını bahçecilik tutkusunu tatmin ederek geçiriyordu.

No-Neck ilk kez şarap raflarından birine yaslandığı yerden kıpırdandı. "Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi düz bir sesle, ayağa kalktı ve devasa göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarını indirdi, "Bu saçmalığın bir parçası olmak istemiyorum."

"O zaman git," diye cevap verdi Douglass. "Ama sana söylediğim gibi, paranın bir kısmını almak istiyorsan, yoluma çıkmayacaksın."

Nick makasın bıçağından yansıyan ışıktan kas yığını kiralık katile baktı. No-Neck bakışına karşılık verdi, sonra omuz silkti. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı ve Nick onun ara sokaktan geçip kapıdan çıkışını izlerken, içinde bir yılan gibi kıvrılan bir huzursuzluk duydu. Adam ona pek de hassas biri gibi gelmemiştir.

... hatta çoğu insanın yapabileceği gibi çizgiyi çekecek türden bir adam.

Kahretsin, bunların hepsi Daisy'nin suçuydu. Eğer işini gerektiği gibi yapsaydı, Tanrı bilir ona ne yapılmak üzereydi.

Kendisine yalan söylediğini anladığında gözlerinde beliren ifadeyi hatırlayınca kendini toparladı. Hayır- hata kendisindeydi. Bu hafta gerçekten aptalca kararlar vermişti, Douglass'ın büyükelçiliği almak için ne kadar ileri gidebileceğini hafife alması da bunlardan biriydi. Kendini tam da bu durumdan korumak için önlemler almalıydı.

"Ellerini tut," diye emretti J. Fitzgerald Kör Surat'a.

Hayır! Kimse onun elleriyle uğraşamazdı! Bağırsakları buza dönüşen Nick ayağa kalkmaya çalıştı ama Kör Surat onu geri itti. Nick'i vücuduyla sabitleyen serseri, onu bileklerinden kavradı ve ellerini ileri doğru itti.

Nick yumruklarını sıktı.

"Ellerini aç," dedi Douglass.

Aklını mı kaçırmıştı? "Hiç sanmıyorum. Ellerim benim geçim kaynağım." Onları Daisy üzerinde kullanmaktan ne kadar zevk aldığından bahsetmiyorum bile.

J. Fitzgerald, çit makasının parlak, kavisli ucunu Nick'in sağ elinin tendonları arasına vurdu ve ortaya çıkan sinir çığlığı parmaklarının açılmasına neden oldu. "Kameranı ait olmadığı yerlere sokmaya başlamadan önce bunu düşünecektin." Nick'in işaret parmağını kavradı ve düzelitti. Sonra da iki elini birden kullanması gereken bir manevra yapmaya çalıştı.

boştaki eliyle uyguladı. "Bana biraz yardım et, Autry."

"Delirdin mi sen?" Nick kurtulmaya çalıştı ama sıkıca tutturulmuştu. Kahretsin! Neden Douglass'a bir şey olursa fotoğraflarını otomatik olarak magazin gazetelerine ya da Greg Amca'ya gönderecek bir plan yapmamıştı?

"Fotoğraflar nerede?" Douglass talep etti. "Hemen şimdi söyle yoksa parmağını bir dal gibi koparırım."

Kör Surat parmağını düzeltip sabit tutarken, J. Fitzgerald alttaki bıçağı onun altına kaydırды ve üstteki bıçağı aşağı indirmek için en üstteki kolu kavradı. Blöf, seni aptal! Çok geç olmadan konuşmaya başla. Ağzını açtı-

Ve Daisy'nin "Bırak onu Douglass, yoksa seni olduğun yerde bırakırım" diye bağırdığını duydu.

Nick koridordan aşağı baktı ve onun iki eliyle ateş eder gibi durduğunu, silahını J. Fitzgerald'a doğrulttuğunu gördü. Kendi intikam meleği, mavi savaş botları, çılgın kesim saç modeli ve hepsi. Ona duyduğu aşk kan dolaşımında şampanya köpükleri gibi patladı; kalbinde patladı ve nesli tükenmekte olan parmak uçlarına kadar onu sıcaklıkla doldurdu.

J. Fitzgerald çit makasını yanına bıraktı. Kör Surat elini bıraktı.

Sonra Nick, Autry sağ eliyle arkasına uzanırken haydutun vücudunun sırtına doğru kaydığını hissetti. Silahını almaya çalıştığını düşünen Nick, "Sarışın!" diye bağırdı.

Glock'unu birkaç santim savurdu ve Nick, Kör Surat'ın donup kaldığını hissetti. "Silahını güzelce ve yavaşça çıkar," diye fedaiye tavsiyede bulundu. "Tetik parmağım çok kaşınıyor, bu yüzden

Ellerini görebileceğim bir yerde tut. Ve sen, Douglass, o makasları Nick'e ver. İyi misin?" diye sordu.

Ona bir bakış bile atmadı ama bu onun için sorun değildi. -Aklında daha önemli meseleler vardı. J. Fitzgerald'ı çit makasından kurtarıırken ona kocaman bir sırtış fırlattı ve sadece incinmiş dudağını çekerken biraz irkildi. "Artık öyleyim, bebek yüzlü."

Douglass otoriter bir tavırla, "Büyük bir hata yapıyorsun genç kadın," dedi ve Daisy'ye doğru bir adım attı. Daisy'nin ona yönelttiği bakış onu adımının ortasında durdurdu.

"Hayır, hata yapan sizsiniz bayım. İkiyüzlülere ve yalancılara karşı toleransım çok düşüktür ve siz karşılaşma talihsizliğine uğradığım en kötü yalancısınız. Ve ben çok iyi yalancılar tanıyorum."

Nick, kızla aralarındaki sorunun henüz bitmediğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ama şu anda tek istediği onları buradan çıkarmaktı. Kör Surat'ın silahını aldı.

"Sana daha da aşağılayıcı olanı söyleyeyim," dedi Sarışın Douglass'a, bir yandan da Küt Surat'a dikkatini bölmeden ikisini de koruyabileceği bir yerde durmasını işaret ederek. "Özellikle değerli bir rakip bile değilsin. En azından zekana saygı duyabilirdim. Ama onu rahat bıraksaydın Nick'in negatifleri yok edeceğini fark edemeyecek kadar aptaldın. Peki onun kanının bodrum katına bulaşmasını nasıl açıklamayı planlıyordun? Onu deforme edip polise gitmesini engelleyebileceğine gerçekten inanıyor olamazsın."

Douglass ona kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Ses tonunuzdan ya da tavrınızdan hoşlanmadım, genç bayan."

"Vay be. Bu yükün altına nasıl dayanacağım?" Kara gözleri alev alev parlıyordu. "Anlamıyorsun, değil mi büyükbaba? Sen

buradaki kabul edilebilir davranışların son hakemi değilsiniz. Ve son davranışlarınıza bakılırsa, öyle olacağınızı düşündüren nedir?"

"Dinle, seni hesapsız küçük sürtük, bilmeni isterim ki ben-"

"Bir suçlu. İyi bir banka hesabı ve kendi önemine dair şişirilmiş bir duygusu olan bir hayduttan başka bir şey değilsin. Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Nick'e cep telefonunu fırlattı. "Polisleri ara. Bu palyaçoyu ait olduğu yere, parmaklıkların arkasına götürelim."

"Hiç sanmıyorum," diye gürledi şarap raflarının arkasından yeni bir ses ve No-Neck ortaya çıktı. Elinde bir silah vardı ve sarışına doğrultulmuştu.

Lanet olsun! Daisy yeni tehditle yüzleşmek için döndü. Affedilmez bir özensizlikten bahsediyoruz. Douglass'ı azarlamak için durmak yerine hemen polisleri aramalıydı.

"At silahını, tatlı şey." Kadın itaat edince adam ona sırıttı. "Demek yine karşılaştık. Silahını şuraya at - işte iyi bir kız. Hayır, daha fazla yaklaşma," diye uyardı kadın ona doğru yaklaştığında. "Kung fu yeteneklerini çok iyi hatırlıyorum. Oldukça iyidim."

"Evet, Goon-tossing 101'de çok iyidim."

"Komik kız. Ağzın iyi laf yapıyor, değil mi?" Omuz silkti.

"Onunla ne söylediğine dikkat etsen iyi olur, yoksa birileri karşı çıkabilir."

Neredeyse üç heceli bir kelime olan Vay be diyecekti ama kendini tam zamanında tuttu. No-Neck ona üstünlük taslamakla o kadar meşguldü ki

tamamen tetikte değildi. Onu kızdırarak oraya koymanın bir anlamı yok.

"Vay canına," dedi Nick. "Buna ne dersin? Üç heceli bir sözcük biliyor."

Daisy güldü ve No-Neck kaşlarını çatarak Nick'e doğru döndü. "Kimse seninle konuşmuyor güzel çocuk, yerinde olsam kendi işime bakardım-"

Daisy'nin tekmesi adamın silah tutan eline çarptı ve silah uçtu. Beretta'sını botundan çıkarmak için eğildi ama No-Neck ayakkabısının burnuyla omzunu yakaladı ve onu savurdu. Daisy hâlâ savrulmanın ortasındayken onu bir ayı sarılmasıyla yakaladı.

Yerde sallanırken, iri kolları nefesini kesen Boyunsuz'a doğru bakarken, Nick'in raftan bir şarap şişesi alıp Kör Surat'ın bileğine indirdiğini gördü. Bu, serserinin yerden kaptığı Glock'unun yere yuvarlanmasına neden oldu.

Daisy, görüş alanını kaplamaya başlayan karanlık noktalarla birlikte bıçaklarından birini çekti ve omzunun üzerinden uzanarak No-Neck'in şahdamarına bastırdı.

Adam donup kalınca, "Vay be, gerçekten de boynun varmış," diye hırıldadı. Adamın tutuşu gevşedi ve kadın çok ihtiyaç duyduğu havayı içine çekti. Bıçağın kör tarafını adamın şahdamarına bastırdığını fark etti ve onun da kafasına dank etmeden önce bıçağı hızla ters çevirdi. "Şimdi beni nazikçe yere bırak da boğazını kesmek zorunda kalmayayım."

Nick onun dediğini yaparken, Kör Surat Nick'in elinden düşürdüğü silaha atladı. Nick şarap şişesinin tek darbesiyle onu yere serdi. Ayaklarının dibindeki baygın hayduttan elindeki şişeye hayretle baktı.

"İyi bir yıl," diye mırıldandı.

Daisy sırtıarak Boyunsuz'dan uzaklaştı ve yüzünü ona dönerek bıçağı sallarken yüz ifadesi bir kez daha tehditkâr bir ciddiyete büründü.

Adam teslim olmak için ellerini kaldırdı ve kadın o uzun kolların menzilinden geri çekildi. Göz ucuyla, bir an için unuttuğu J. Fitzgerald'ı gördü. Elinde siyah bir şey vardı ve kapıya doğru gidiyordu. Bunun bir silah olduğunu düşünerek Beretta'sına doğru eğilmişti ki onun heyecanla, "Alo, polis mi? Çabuk birini gönderin. Evimde hırsızlar var ve sanırım silahlılar."

"Ah, sh-Nick!" Ona oradan çıkmaları gerektiğini söylemek için döndü, ama adam belli ki kendi adına duymuştu, çünkü çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı. Elinde hâlâ şarap şişesini tuttuğunu fark etmek için şaşkın bir an geçirdi, sonra Glock'unu yerden kaptı ve mahzen kapısına doğru koştu.

"Yaşlı keçi düşündüğümde daha akıllıymış," dedi Nick onu malikânenin duvarının üzerinden itip arkasından atlarken. "Polisler bizi yakalarsa muhtemelen önce ateş edip sonra soru soracaklar. Bizi atlatarak, buraya zorla getirildiğinize asla inanmayacaklarını garanti etti." Arabaya doğru kayarak durdular ve kadın elini arabanın tavanına vurdu. "Lanet olsun! Bundan paçayı sıyrarak olması beni çok kızdırıyor." Anahtarı kilide sokarken, bulutlar ayın üzerinde kayarak Nick'i karşısında belli belirsiz bir gölgeye dönüştürdü.

Arabaya bindiklerinde, "Muhtemelen asla hapse girmeyecek," diye kabul etti. "Ama bu konuda da kaytaramayacak."

Motoru çalıştırıp gaza bastı ve sahil otoyolunda hızla ilerlemeye başladılar. Ama onu aldı

bakışlarını yoldan ayırıp ona şüpheci bir kaş kaldıracak kadar uzun süre baktı.

"Ciddiyim Daise," dedi. "Muhtemelen adamlarını yolumuzu kesmeleri için evime gönderecek, o yüzden gördüğün ilk motele gir. Birkaç saat uyuyacağız. Sonra da en başta yapmam gereken şeyi yapacağım."

Bölüm 25

CUMARTESİ

Daisy, Nick'in senatörle konuşmak istediğini söyleyen sesiyle uyandı. Gözlerini kısarak motel komodininin üzerindeki saate baktı ve saatin on beş altı olduğunu gördü. Esneyerek yastığını başucuna dayadı ve dik durarak başucuna yaslandı. Oda serindi ve elini battaniyelerin arasından çıkarıp sadece birkaç saat önce attığı pembe hırkasına uzandı.

Nick en makul, en iyi okullarda eğitim görmüş, paranın satın alabileceği tavrıyla, "Evet, eminim çok meşguldür," dedi. "Ama yine de ona Nicholas Coltrane'in aradığını ve çok acil olduğunu söylediğini iletirsin, değil mi?"

Yatağın kenarına oturmuş, sırtı ona dönük, üzerinde sadece siyah ipek boxer vardı. Telefon ahizesini kulağıyla bir omzunun arasına sıkıştırmış, diğer kolunu yavaşça döndürerek incinmiş omzundaki bükülmeleri gidermeye çalışıyordu.

Daisy onun omurgasındaki sığ oluğu çevreleyen kasların kıvrımlarını ve akışını yavaşça izledi. Kendi iradesi dışında, dün gece ek yatağı görmezden gelip onun yatağına girdiğinde hissettiklerini hatırladı. Sanki mükemmel bir hakkı varmış gibi arkasına sokulmuş, bir kolunu beline dolamış ve onu kendine çekmişti. Sonra, o daha

Ne halt ettiğini sormak için nefesini bile çekemeden, onun ağır ve ani bir uykuyla kendisine karşı gevşediğini hissetti.

"Greg Amca!" Kolunu yana bırakan Nick doğruldu. "Sizi Washington'da rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama evde başım biraz belaya girdi ve bunu düzeltmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Daisy, geçen haftanın olaylarını kısa ve öz bir şekilde anlatırken onu dinledi. Atladığı tek şey Mo'nun mali sorunları ve onu kurtarmak için J. Fitzgerald'ın fotoğraflarını magazin basınına satma planıydı.

"Kesinlikle!" diye haykırdı. "Bunu herkes biliyor efendim, ama yine de peşime düştü ve açıkçası negatifleri yok etmek artık bir seçenek değil.

Çit makasıyla ters düştükten sonra, halka göstermediği tarafını düpedüz korkutucu bulduğumu söylemeliyim ve bu büyükelçiliğin rayında durdurulmasını istiyorum. Hala şansını mahvetme ihtimalim varken geri adım atmayacağı kesin ve hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak geçirirsem lanetlenirim. Eğer atamayı durdurmayı kabul ederseniz, yapmayı planladığım şey şu "

Birkaç dakika sonra telefonu kapattı ve ayağa kalktı. Uzun gövdesini gererek üst gövdesini önce bir yöne, sonra diğer yöne çevirdi. Sağa doğru dönüşü onu görüş alanına soktu ve dirsekleri havada, dönüşünün ortasında dondu kaldı. Sonra yavaş, sıcak bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve yüzünü tamamen ona döndü. "Günaydın. Uyandırdım mı seni?"

Başını iki yana salladı. "Seni telefonda duydum ama zaten uyanıyordum." Dün geceki maceradan dolayı hafifçe kabarmış olan alt dudağını keşfetmek için aniden çılginca bir istek duydu. Parmakları deli gibi kaşınıyordu. Parmakları kendiliğinden kalkıp onun istismara uğramış ağzına dokunmaya başladı,

Ancak, sert bir şekilde onları kucağına geri çağırdı ve uslu durmalarını sağlamak için parmaklarını birbirine doladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sert."

"Evet, ben de biraz öyleyim."

Göz kapakları düştü. "Ah, ama burada aynı türden bir sertlikten bahsettiğimizden şüpheliyim, tatlım."

Bacaklarının arasında bir sıkışma hissetti ve bakışları istemeden de olsa adamın ipek şortunun fermuarına kaydı.

O zaman bu kadar bariz bir tuzağa düştüğü için kendini tekmeleyebilirdi. Adamın gözlerindeki kendinden fazlasıyla memnun parıltıyı küçümseyerek karşıladı. "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar komiksin Coltrane."

"Hey, ereksiyonlarımı oldukça ciddiye alırım."

Ona karşı dudağını büktü. "Bir işi bitirebilmen bile mucize, o zaman - doğal halin olduğu düşünülürse. Şimdi izin verirsen," dedi ve yorganı geriye atıp yataktan kalkarak, "Gidip sıcak bir banyoda sıkıcı ve sıradan sertliğimi atacağım."

Nick, kız yanından hızla geçerken onu belinden yakaladı. Ayaklarını yerden keserek göğsünü onun sırtına yasladı ve dudaklarını boynunun omzuyla birleştiği o hassas noktaya gömdü. "Tamam, benim omzum da biraz sert," diye mırıldandı. "Ama rahatla sarışın. İçimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var."

Dirseğiyle karşılık verdi ama dirsek sert karnına saplandığında homurdanmasına rağmen, herhangi bir hasar verdiğinden şüpheliydi. Sanki duvara çarpmış gibi hissetti.

Ama onu tekrar ayağa kaldırdı.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Biraz Coltrane cazibesi gösterip aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini sanıyorsan kendini kandırıyorsun," dedi. "Dün gece peşinden gelmemin tek bir nedeni vardı: Bir sözleşme imzalamıştım."

"Yalancı."

"Eminim öyle düşünmek istersin." Yeni iç çamaşırları almak için bavuluna yöneldi, ama banyoya yöneldiğinde Nick yoluna çıktı.

"Mo onun emanet hesaplarından birinden borç para aldı," dedi, gözlerini sert bir şekilde ona dikerek. "Aptalcaydı ve suçtu ama bunu kâr etmek için yapmadı. Bunu yapmasının tüm nedenlerini bilmiyorum ama başı dertte olan birine yardım ettiğini düşündüğünü garanti edebilirim. Magazin hakkında ne hissettiğini biliyorum sarışın ama ben yine olsa yine yapardım çünkü kız kardeşimin hapse girmesine seyirci kalamazdım."

Bunu gerçekten istemiyordu ama açıklama bir fark yarattı. Kendini kötüye kullanılmış hissediyor, kinine tutunabilmeyi arzuluyordu. Ama başını salladı ve giysilerini göğsüne bastırarak onun etrafından dolaştı.

"Beni affedeceksin, biliyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde.

Banyo kapısında durup omzunun üzerinden ona baktı ve kalbini nasıl kırabileceğini düşündü. "Belki de."

"Yapacaksın," dedi ukala bir sırtısla. "Çünkü beni seviyorsun ve ben komik bir adamım ve kendine engel olamayacaksın."

"Pfft." Ama hain kalbi onun haklı olmadığından o kadar da emin değildi. Ve aralarında geçen her şey düşünüldüğünde, bu onu çok korkutuyordu.

Banyo kapısını kapatıp küvetin musluğunu açmak için eğildiğinde onun, "Beni seviyorsun, tatlım," dediğini duydu. "Yapacağım son şey olsa bile bunu sana itiraf ettireceğim."

Kısa bir süre sonra onları evine geri götürürken Nick bunu başarmanın çeşitli yollarını düşündü. Bunun yapılabileceğini biliyordu, çünkü dürüstlük Sarışın için çok önemliydi ve onun kendisini sevdiğinden yüzde doksan dokuz emindi. Ama bunun kolay olmasını beklememesi gerektiğini de çok iyi biliyordu - Tanrı'nın bu güzel yeşil dünyaya gönderdiği en inatçı kız olduğuna şüphe yoktu. Onun bu tanıma vereceği tepkiyi hayal ederek alaycı bir şekilde gülümsedi.

Neyse ki kız zihin okuyamıyordu.

"Buradan dönün," dedi Daisy aniden, malikâneneden bir blok uzaktayken.

Nick nedenini sormadı; sadece dönüşü yaptı. Kadın arabayı kenara çekip park edecek bir yer bulmasını söylediğinde de itiraz etmedi. Bu gizli kapaklı işler söz konusu olduğunda patron oydu.

Birkaç dakika sonra onu malikânenenin arka duvarının üzerinden takip ettiğinde bu konuda bir kez daha düşündü. Onun ve Douglass'ın haydutları arasında smokini asla eskisi gibi olmayacaktı. Önünde Daisy avluya düştü. Yolundan çekilmesi için tuttuğu dalı bıraktı ve dal geri dönerek onu kamçıladi. Çıplak göğsünde çıkan yarayı ovuşturdu. Kahretsin, bu acıtmıştı. Tarzan ve Jane'i oynayacaklarını bilseydi, muhtemelen o lanet olası gömlek çivilerini cebine atmak yerine hepsini tamamlardı.

Ama Daisy'nin sinsi adımlarını takip ederek merdivenlerden dairesine çıktığında ve kapının aralık olduğunu gördüğünde tüm bunları unuttu. Parmağını dudaklarına götürdü ve silahını kot pantolonunun arkasından çıkarıp daireyi işaret etti. Adam başını salladı ve kızın botundan çıkardığı Beretta'yı kabul ederek, koridorda kızın arkasından sürünerek ilerlerken silahın alışılmadık ağırlığına alışmaya çalıştı. Oturma odasına girdiklerinde Blunt Face ve No-Neck'i esrar içerken buldular.

Daisy Glock'u iki haydutun üzerine doğrulttu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı. "Derin nefes bile alma."

"Ah, kahretsin," dedi No-Neck, Blunt Face'in içten "Siktir!" sesiyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde.

"Bir de bana sor," diye kabul etti Daisy. "Silahlarınızı yere bırakın ve buraya atın. Bundan gerçekten yorulmaya başladım. Ve Bay Coltrane ikinizin evini dağıtmanızdan muhtemelen daha da bıkmıştır. Çizmelerinizdeki cephaneliği de teslim edin." Kör Surat ve Boyunsuz masum görünmeye çalıştığında, onlara sabırsız bir "hadi hadi" çekerek parmaklarını kıvırdı. "Çocuk kandırmaya çalışmayın, ikinizin de ne kadar silah taşıdığınızı artık biliyorum." Dikkatini Douglass'ın kiralık kas gücüne geri vermeden önce Nick'e hızlı bir bakış attı. "Polisi arayın."

Nick öyle yaptı ve birkaç dakika sonra telefonu kapatıp Daisy'nin emrettiği yerde, kanepesinde yan yana oturan iki serseriye baktı. "Umarım Douglass size iyi para ödüyordur," dedi onlar asık suratlı gözlerle kendisine bakarken. "Çünkü onun için büyük bir düşüş yaşamak üzeresiniz. Yerinizde olsam suçu ait olduğu yere, yani sizi işe alan adama atarak kendi kırımını kurtarırdım."

Kör Surat gözlerini ona dikti. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Omuz silkti. "Cezaevindeki çocuklarla duş dansı yapmak istiyorsan benim için sorun değil." Sonra parmaklarını Daisy'nin boynunun arkasına doladı ve dostça sıktı. "İyi iş, sarışın. Sen güvenlik uzmanlarının kraliçesisin."

Kızın sırtışı onu kalbinden yakaladı ve zorlukla nefes alana kadar sıktı. Onu ayaklarından yakalayıp aptalca öpmek, kollarının arasına alıp kemik kıran bir sarılma gerçekleştirmek, o an için uygun olmayan herhangi bir eylemde bulunmak istedi. "Peki"- boğazını temizledi- "burada yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ben kraliçeyim, unuttun mu? Her şey kontrolüm altında."

"O zaman ben gidip üstümü değiştireyim. Hemen çıkarım."

Bundan daha uzun sürmedi ama gömleğinin düğmelerini ilikleyerek yatak odasından çıktığında polisler gelmişti ve Daisy'nin ifadesini almakla meşguldüler. Daisy'nin onlara silah ruhsatını ve ehliyetini göstermesini izledi; sonra polislerden biri ayrılıp onu karşılamaya geldi.

"Bay Coltrane?" Coltrane başını sallayınca devriye görevlisi kadın, "şuraya, biraz daha sessiz bir yere gidelim. Size birkaç soru sormam gerekiyor."

Kahvaltı barında oturup hırsızlık olayının üzerinden geçti ve Kör Surat ile Boyunsuz'un hafta başında garajına girip Daisy'yi silah zoruyla alıkoyan iki adam olduğunu tespit etti. Sonunda polislerin tüm soruları yanıtlandı ve iki haydut kelepçelenerek götürüldü.

Daisy dairesi boşalır boşalmaz ona döndü. "Neden onlara Douglass'tan bahsetmedin?"

"Bir kere yanan, iki kere utanır, bebek surat. Çarşamba günü buraya gelen polise saldırının arkasında Douglass'ın olduğunu söylemeye çalıştım ama o salak söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadı. Bir şey kanıtlayabileceğim de yok."

"En azından deneyebilirdin."

"Kahretsin Daisy, kafamı o duvara vurmaktan yoruldum. Ama Greg Amca'ya söylediğim şeyi yapabilirim." Masasını karıştırdı ve yazı malzemelerini çıkardı. Oturup bir mektup taslağı hazırladı. Üç denemeden sonra ayağa kalktı, mürekkebin kuruması için bitmiş ürünü salladı ve bir manila zarfın içine koydu. Gazete ilanlarını alıp zarfa ekledi ve sonra Sarışın'a baktı. Onu esnerken yakaladı.

Daisy geç de olsa ağzını kapattı. Nick hafif bir gülümsemeye ağzının bir köşesini kaldırmış ona bakıyordu ve Daisy kendini ukalaca bir söze hazırladı.

Yine de cömert davrandığı belliydi, çünkü sadece "Silahlarını al tatlım, güzellik uykunu sonra alırsın," dedi. Ona, kalbinin çarpmasına neden olan büyük, vahşi bir sırtı vermişti. "Douglass'ı hapse atacak durumda olmayabiliriz ama onu sırtımızdan atmak için biraz hasar kontrolü yapabileceğimizden emin olabiliriz."

Bizim sırtımız. Onun değil, onların sırtı. Adamın peşinden garaja inip köşedeki derin dondurucuya geçerken bunu düşündü. Üstünü kaldırıp içine eğildi, birkaç dondurma kutusunu ve birkaç paket sarılı eti yeniden düzenleyerek bir Rubbermaid kabı çıkardı. Kapağını sıyrıp belirsiz yiyecek maddelerinden oluşan donmuş bir parçayı çıkardı ve dibine uzanarak düz, plastik ambalajlı bir dikdörtgen buldu. Ağır siyah plastiğin üzerindeki nemi sildi, sonra dikkatlice soyarak açtı. Küçük bir fotoğraf yığınının çıkarıp birkaç tanesini seçti ve sonra

geri kalanını negatifleriyle birlikte yeniden sardı ve konteynere geri koydu.

"İşte," dedi, resimleri kızın eline tutuşturdu ve donmuş bloğu kabın içine geri yerleştirmek için uzandı. "Bütün bu yaygaranın neden koptuğunu görmek ister misin?"

"Çıplak bir J. Fitzgerald'ı görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Ancak bu kadar çekişmeye neden olan şeyi görmenin cazibesi çok fazla geldi ve fotoğrafları yavaşça çevirdi.

Aslında sadece iki ayrı fotoğraf vardı, diğerleri birbirinin kopyasıydı. Onları inceledi ve sonra geri verdi. "Çok iyisin." Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak yüzünü buruşturdu. "Bu durumda biraz fazla iyiyim. Yuk."

Ona sırtarak baktı ve resimleri zarfa koydu. Sonra onun eline uzandı. "Hadi gidelim, tatlım. Bu işin nasıl halledilmesini istediğimi sana anlatacağım."

Nick kısa bir süre sonra arabayı J. Fitzgerald'ın deniz kenarındaki malikânesinin kapısının önünde durdurdu. Başını çevirdiğinde Daisy'nin kaşlarını kaldırmış onu izlediğini gördü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "İçeri girmek için zili mi çalacağız yoksa kapıları mı zorlayacağız?"

"Zili çalarız ve -şimdi, bana posta koymayın- yapmamız gereken buysa kafamızı uzatıp yatarız."

Burnunun ucundan ona baktı. "Postal. Çok komiksin Coltrane."

Sırıttı. Elinde değildi; buyurgan davrandığında o kadar çekici oluyordu ki. Onu biraz daha kışkırtmak için zamanı olmasını diledi ama beklemek zorundaydı.

Arabanın camını indirdi ve kapı direğine yerleştirilmiş düğmeye basmak için uzandı.

Hoparlörden bir cızırtı geldi. "Evet?"

"Nicholas Coltrane, Bay Douglass'ı görmeye geldi."

"Özür dilerim ama Bay Douglass kabul edilmiyor- Ne?" Sanki sahibi odadaki biriyle konuşmak için arkasını dönmüş gibi, bedensiz ses daha da azaldı. "Bay Nicholas Coltrane, efendim. Bay Douglass, iyi misiniz?" Anlaşılamayacak kadar belirsiz bir mırıltı duyuldu ve kadın, "Evet, elbette efendim," dedi. Sesi kaybettiği tonu yeniden kazanmıştı. "Eve gelebilirsiniz, Bay Coltrane." Hat kesildi ve kapılar yavaşça açıldı.

Daisy yüzünü ona dönerek dizini koltuğun üzerine çekti. "Peki," dedi. "Sadece tahmin yürütüyorum ama kapısına kadar geldiğiniz için biraz ürkmüş gibi bir izlenim edindiniz mi?"

"Öyle görünüyor."

Alçak sesle ve kulaklarına baldan tatlı gelen bir kahkaha gırtlığında gümbürdedi. "Güzel."

Birkaç dakika sonra resmi siyah üniformalı ve beyaz önlüklü bir kadın tarafından çalışma odasına alındılar. J. Fitzgerald büyük bir masanın arkasında tek başına ihtişamla oturuyordu, yüzü solgundu. Girişlerinde oturmaya devam etti ve hizmetçi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattığı anda, "Autry ve Jacobsen nerede, Coltrane?" diye sordu.

"Hapishanede kanaryalar gibi ötüyorlardır herhalde."

Douglass bir küfür fısıldadı ve telefona uzandı. "Onlara paranın satın alabileceği en iyi avukatı bulacağım," dedi. Ahizeyi kaldırdı ama Nick masanın üzerine eğilip bağlantıyı kesti.

Douglass, anında itaat etmeye alışkın olduğu belli olan otoriter bir ses tonuyla, "Çek elini telefonumdan," dedi.

Nick'in öfkesi yemlenmiş bir ayı gibi şaha kalktı, ama sertçe dört ayak üstüne düşerek onu geri püskürttü. Manila zarfın içine uzanarak bir fotoğraf çıkardı ve J. Fitzgerald'ın önündeki masaya bıraktı.

Yaşlı adam onu kaptı ve gözlerini dikip baktı. Daha da solgunlaştı. Ama çenesi meydan okurcasına kalktı ve fotoğrafı ikiye böldü.

Nick omuz silkti ve ceketinin cebinden iki yeni kâğıt çıkarıp tahrip olanın yerine masanın üzerine attı. J. Fitzgerald onları kaptı, çılgınca inceledi ve sonra onları da yırttı.

Daisy çantasını açtı ve üç yeni fotoğraf çıkardı. Tek kelime etmeden öne doğru eğildi ve onları Douglass'ın önündeki masanın üzerine yan yana, yüzleri yukarı bakacak şekilde yerleştirdi. Onları bir araya topladı ve bir bakış bile atmadan onları da yırtmaya başladı.

Ama durup masaya geri koyduğunda sadece yarım santim yırtmıştı.

Nick başını salladı. "Görüyorum ki mesajı almaya başlıyorsun." Gazetelerden aldığı teklifleri masanın üzerine fırlattı.

J. Fitzgerald bunları okurken rengi tehlikeli bir şekilde kızardı. Nick'e ters ters baktı. "Ne istiyorsun, Coltrane?"

"Başından beri istediğim şey: rahat bırakılmak." Daha önce yazdığı mektubu manila zarfından çıkardı ve atılmış fotoğrafların ve magazin tekliflerinin üzerine koydu. Douglass okuma gözlüklerini takıp geçen hafta yaşananları anlatan mektubu okuyana kadar bekledi.

Sonra Nick eklemlerini cilalı masaüstüne dayadı, ağırlığını onlara verdi ve Douglass'a doğru yükselerek, "Bunun birkaç kopyası, sana gösterdiğim fotoğrafların kopyalarıyla birlikte, mühürlü zarflar içinde nüfuzlu bir arkadaşına teslim edildi. Belirlediğimiz programa uygun olarak benden haber alamazsa, zarflardan birini polise, diğerlerini de paçavralara teslim etmesi talimatı verildi - ki sizin de görebileceğiniz gibi, onlara vermek isteyebileceğim herhangi bir lanet şey için görmeden teklif vermeye son derece istekliler."

Daha da eğilerek yüzünü J. Fitzgerald'ın yüzüne yaklaştırdı. "Ben ve benimkilerin rahat bırakılmasını istiyorum. Eğer sevdiğim birinin arabasında en ufak bir çizik olursa -kişisini boş ver- bunun arkasında senin olduğunu varsayacağım. Elimdeki kopyaları polisler ve magazin gazetelerine öyle bir veririm ki, neye uğradığını şaşırırsın ihtiyar. Bu saçmalıktan bıktım usandım ve seni uyarıyorum: Değer verdiğim hiç kimsenin başına bir şey gelmemesini sağlaman senin yararına olacaktır." Doğruldu. "Hadi Daise." Elini uzatarak kapıya doğru yöneldi.

Arkalarındaki masanın üzerindeki telefon çaldı ve şunları duydu
J. Fitzgerald onu kaptı. "Sana araya girmek yok demiştim Ingrid," diye tersledi ama o sırada havada bir hışırtı ve ani bir beklenti duygusu belirdi ve Nick omzunun üzerinden bakınca Douglass'ın dikleştiğini gördü. Patronun eli zaten kusursuzca düğümlenmiş kravatını düzeltti. "Ne var? Senatör Slater mı? Evet, evet, bağlayın onu!"

Nick ve Daisy kısa bir süre bakiştılar, ama ikisi de ofisten çıkıp kapıyı kapatana kadar tek kelime etmediler.

arkalarındaki kapı.

"Senatörün haberi verdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu ve büyük paralara bahse girerdi ki yumuşak ağzının köşesini yukarı kaldıran aynı gülümseme onunkine de yansımıştı.

"Evet." Omuzları çöktü. "İçimden bir ses bugünün Douglass'ın günü olmayacağını söylüyor."

Bölüm 26

Nick'in arabasına döndüklerinde Daisy ne yapacağını bilemiyordu. Douglass'ın oluşturduğu tehdidi etkisiz hale getirmenin coşkusu azalıyordu, buradaki işi bitmişti ve Nick'in aşk ilanına güvenmekten ölesiye korkuyordu.

Böylece eşyalarını toplamaya koyuldu. Eşyalarını toplamaya başlayana kadar burada ne kadar rahat ettiğini fark etmemişti. Eşyaları dairenin her yerine dağılmıştı. Dışarıdaki sabah karanlığını bir güneş ışığı kırdı. Pervazlı pencerelerden yansıyan güneş ışığı, kalçasını pencere pervazına dayamış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izleyen Nick'in kahverengi saçlarındaki kızıl ve bronz tonlarını ortaya çıkarıyordu. "Demek buraya kadarmış, öyle mi?" diye sordu Nick, kız onun bakışlarıyla karşılaşma hatasını yaptığında. "Öylece kaçıp gidecek misin?" Adamın dudağı, kadının tam kalbine saplanan bir küçümseme ifadesiyle kalktı. "Komik, senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

Omurgası dikleşti. Korkaklığını özel olarak kabul etmek bir şeydi; bunu onun yüzüne vuramazdı. Ama bunu inkâr ederek kendini yalancı durumuna düşürürse lanetlenirdi.

"Evet, korkuyorum, korkmamak için aptal olmak lazım! Kendimi en son sana teslim ettiğim zamanı hâlâ hatırlıyorum Coltrane. Sana her şeyimi vermiştim ve o zaman da beni sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı? Ama bu seni yanımda tutmaya yetmedi."

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama kadın onun üzerine kükredi. "Seninkini alır almaz hikâyeni aceleyle değiştirdin. Ne demiştin - insanların o anın sıcaklığıyla her şeyi söyleyebileceğini ve benim büyümem gerektiğini mi?"

"Aptalın tekiydim."

"Hayır, en başta sana inandığım için aptal olan bendim."

"Bu da nereden çıktı Daisy? Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Bu sizin için kesinlikle uygun olurdu, değil mi?"

"Uygun mu?" Adam aniden kızın üzerinde yükselmeye başladı, gözleri mavi alevler gibiydi ve bu alevlere neden olan bakış kızın ayaklarını gergin bir şekilde geri çekmesine neden oldu. Adam onu adım adım takip ediyordu ve kızın bildiği bir sonraki şey, kışının kanepenin arkasına çarptığıydı. Kendini sabitlemek için onu kavrayarak çenesini ona doğru itti. O da sağ elini ona doğru itti ve birden burun buruna geldiler. "Bu konuda bana güven sarışın," diye dişlerinin arasından hırladı, "seni sevmekle ilgili uygun olan hiçbir şey yok. Sen asabi, dişlerine kadar silahlanmış bir ukalasın ve birazcık akıllı olsaydım senden olabildiğince uzağa kaçardım."

"Kimse seni zeki olmakla suçlayamaz, değil mi Coltrane, çünkü işte buradasın, bana karşı agresifleşiyorsun." Yüce Tanrım, bu da nereden çıkmıştı? Neredeyse. .. övgü dolu.

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği, Parker, bu yüzden şimdi bana tavır yaparak beni sarsabileceğini düşünme."
Saldırgan tavrını aniden terk etti ve elini uzatıp nazik parmak uçlarını Daise'in yanağından aşağıya, çenesinin kavgacı kıvrımına doğru indirdi. "Bekaretini aldığım gece korkarak kaçtım Daise, ama artık o zamanki korkak çocuk değilim. Büyüdüm; artık hissettiklerimden korkmuyorum. Seni seviyorum. Bence evlenmeliyiz."

"Ne?" Göğsünde daha önce hiç bilmediği bir sevinç patladı ve bu onu çok korkuttu. Onu geri itti. "Delirdin mi sen?"

"Deli gibi aşık."

"Hayır, sadece delilik! Asla işe yaramaz. Babana bak; anneme bak."

"İşte onlar. Senin ve benim onların hatalarını yapmak zorunda olduğumuz nerede yazıyor? Herkesin yapması gereken seçimler var sarışın ve biz tamamen farklı bir şey yapmayı seçebiliriz. Evliliğimiz için gerçekten savaşılabılır ve zor bir dönemden geçtiğimizde ilk sorun işaretinde pes etmek yerine işleri yoluna koyabiliriz."

"Bir kavram var." Omurgasını dikleştirdi. "Ama işe yaramaz."

"Evet, lanet olsun, olur. Eğer gerçekten çaba harcarsak." Başını eğdi ve ona dudaklarından hafif bir öpücük verdi. "Seni seviyorum Daisy."

"Biz çok farklıyız."

Onu tekrar öptü, daha derin, daha yavaş bir şekilde. Başını kaldırarak, "Önemli olan şekillerde değiliz, değiliz. Seni seviyorum."

Onu bir kez daha öpmek için başını eğdi ve bu sefer kollarını boynuna atıp onu var gücüyle öpmekten kendini alamadı. Sonra ağzını serbest bırakarak, "Bana yalan söyledin" dedi.

"Ve sana yemin ederim ki bunu bir daha asla yapmayacağım."

Gözlerinin içine bakınca ona inandı. Ve yine de. "Öyle bile olsa, biz farklıyız. Her yönden, Nick."

"Saçmalık."

"Bu bir palavra değil,

gerçek." "Bana bir örnek

verin."

"Tamam. Bir an için gerçekten seninle evleneceğimi söylediğimi düşün. Bahse girerim ne tür bir düğün yapacağımız konusunda bile anlaşılamazdık."

"Ne yani, sosyetik bir ilişki için ısrar edeceğimi mi sanıyorsun? Çünkü eğer sulh hakimi tarafından evlendirilmek istiyorsan, bebek yüzlü, bunu yaparız-"

"İğrenç! Steril, bürokratik bir ofis düğünü istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum, samimi ve sıcak bir şey. Şu çok süslü gelinliklerden giyebileceğim bir yer."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsemesindeki şefkat dizlerini krem peynire çevirdi. "Bu beklediğim son şeydi."

"Neden? Bir kız çocuğu olmamam, Bride dergisine bir iki kez göz atmadığım ya da o muhteşem elbiselerden birini giymeyi hayal etmediğim anlamına gelmez." O zaman,

Yer kaybettiğini anlayınca, son yayılım ateşini yaptı. "Ve tabii ki Reggie ve çocuklar olmadan hiçbir düğünüm tamamlanmış sayılmaz."

Nick gözlerini ona dikti. "Sanırım Benny nedime elbisesi giymekte ısrar ederdi."

"Evet." İşte düğünü bitmişti. Çocuklardan bahsetmenin anlaşmayı bozacağını biliyordu - peki haklı olmanın zaferi neredeydi? Yine de, eğer onu olduğu gibi kabul edemezse-

"Benim için çalışıyor," dedi. "Ama ya yeni ayakkabılar alır ya da anlaşma iptal olur. Giydiği o topuklu ayakkabılar tam bir rezalet."

Çenesinin düştüğünü hissetti ve ağzını bir çırpıda kapattı. "Delirdin mi sen? San Francisco sosyetesini düğününüzde bir travesti olduğunu öğrenirse işinizin yarısını kaybedersiniz!"

Nick omuz silkti. "Hey, İlahi Bayan M'nin ana akım olmadan önce söylediği gibi, 'Şaka kaldıramıyorlarsa siktir et onları. ' Onu kalçalarından kavradı ve kanepenin arkasına oturttu, bacaklarını ayırarak aralarına girdi. "Seninle kariyerimi ilerletmek için evlenmiyorum-"

"Dalga geçmek yok!"

"-Seninle evleniyorum çünkü birlikte olduğumuzdan beri hayatıma çok daha fazla renk geldi. Seni seviyorum, tatlım. Sen beni seviyor musun?"

İnkâr etmeyi, kendini gelecekteki acılara karşı korumayı arzuluyordu. Ama yapamadı. "Evet."

Gülümsemesi göz kamaştıracak kadar beyazdı ve onu sertçe öptü. "O zaman önemli olan tek şey bu. Düğünümüz bizim işimiz

Başka kimsenin değil. Benny'yi bir görevli olarak istiyorsanız, Benny'yi alacağız."

"Gerçekten korkuyorum, Nick."

"Ah, hayır," diye mırıldandı ve kaşını, burnunun köprüsünü, dudaklarını öptü. Geri çekilerek, birkaç tutam saçını onu memnun edecek bir şekilde yeniden düzenledi. "Korkma. Bunu çok istiyorum sarışın."

"Aile geçmişimiz olan iki kişi için bu çok büyük bir adım."

"Evet, öyle. Ama biz güçlüyüz; hayatın karşımıza çıkardığı her şeyin üstesinden gelebiliriz. Ayrıca gizli bir silahımız var."

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"İnatçılığın. Bir şeyin işe yarayacağına bir kez karar verdin mi, kabul et sarışın, asla geri adım atmayacak kadar inatçısın."

Yüzünde beliren sırıtış, göğsünde filizlenen saf mutluluğun soluk bir taklidiydi. "Oh, Tanrım. Bu doğru." Onu öyle sert öptü ki, kanepenin arkasındaki minderlerin üzerine devrildiler. "Seni seviyorum, Nicholas Coltrane. En kötü karakter hatalarımdan birini ancak sen alıp bir erdeme dönüştürebilirsin."

Pembe hırkasını göğüslerinin arasından bağlayan kurdeleyi çekti. "Bu cennette yapılmış bir eşleşme mi, yoksa ne?"

"Kesinlikle. Ve ben de alfa meleği olacağım." Gömleğinin düğmeleriyle boğuşuyordu.

Onu kazaklarından sıyırırken kaba bir ses çıkardı. "Hayatta olmaz, sarışın." Sütyenini çözdü ve ortaya çıkardığı ödöl için minnettarlığını mırıldandı.

Sonra onun gözlerinin içine gülümsedi. "Ama elinizden gelenin en iyisini yapmanız için size pek çok fırsat sunmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Sonsöz

Nick, Mark Hopkins'in onuncu katındaki odanın kartlı anahtarını bulmaya çalışırken Daisy'yi kapıya bastırıp hararetle öptü. Kapı kolu aniden avucunun altında kaldı ve neredeyse odanın içine düşüyorlardı. Ayrıldıklarında birbirlerine baktılar ve güldüler.

Sonra Nick onu bir organize ve dantel hışırtısı içinde kaldırdı ve eşikten içeri adımını attı.

Onu diğer tarafta ayağa kaldırarak kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. "Size ne kadar muhteşem bir gelin olduğunuzu söylemiş miydim, Bayan Coltrane?"

"Evet, ama bana daha fazlasını anlat." Adamın önünde gururla ve dimdik dururken, ukala bir sırıtişla parladı ve parmaklarını ona doğru eğerek "ver" işareti yaptı. "Bunu kaldırabilirim."

"Çok güzelsin. Muhteşem." Düğünleri de harika olmuştu. Tam Daisy'nin istediği gibi küçük ve samimi bir düğün olmuştu ve hatta Benny gelinlik yerine smokin giymeyi tercih ettiği için oldukça geleneksel bir düğün olmuştu. Nick bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Daisy'ye, onunla evlendiği sürece Benny'nin istediği her şeyi giyebileceğini söylerken samimi olmasına rağmen biraz rahatlamıştı.

Annesi de yeni kocasıyla birlikte oradaydı ve onun düşündüğü ölçüde telaşlanmış ve ağlamıştı.

oldukça aşırıydı. Ama Daisy onu gördüğüne çok sevinmişti, o yüzden kim oluyordu da birkaç tiyatrodan şikayet ediyordu?

Yeni evlendiği karısına şefkatle gülümsedi ve kapıdan uzaklaşırken onun etraflarını incelemesini izledi.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şu deja vu anlarından birini mi yaşıyorum, yoksa bu gerçekten... ?"

Onu kollarına çekti ve öptü, sonra başını kaldırdı. "Bu sefer işleri doğru yaparsam hoşuna gideceğini düşündüm." Onu dokuz yıl önce kullandıkları aynı odaya götürdü, dramatik bir gösterişle oda servisi arabasına götürdü, orada onu daldırdı, dik konuma getirdi ve bir öpücük daha vermek için vücuduyla aynı hizaya çekti. Sonra onu serbest bıraktı. Soğumakta olan gümüş kovadan bir şişe şarap çıkardı ve etiketi göstermek için çevirdi. "Madam."

"Aman Tanrım, bu çok iyi." O gece J. Fitzgerald'ın şarap mahzeninde Künt Surat'ı soğutmak için kullandığı şişeye bakarak derin, müstehcen bir kahkaha attı. "Bu çok mükemmel. Senin bu yönünü seviyorum Coltrane, tarzın var."

"Bizi tekrar bir araya getiren kişi olduğu için Douglass'ın şerefine kadeh kaldırabiliriz diye düşündüm. O zaman yaşlı piç her zaman için tarih olur." Memnun bir sırıtışa engel olamadı. "Fedailerinin kanarya gibi öttüğünü söylediğimde blöf yapıyordum. Kahin çıkacağımı kim bilebilirdi ki?"

No-Neck'in daha önce iki mahkûmiyeti vardı ve Douglass özgürce yaşarken devlet hapisanesinde on ila yirmi yıl geçirmek için yanıp tutuşmuyordu. No-Neck'in karşılaştıklarıyla kıyaslandığında, yaşlı adamın büyükelçiliği kaybetmesi ona o kadar da trajik görünmemiştir. Bu yüzden içini dökmüştü.

İşin daha da kötüsü, San Francisco'nun "aziz "inin yaptığı bir pisliği temizlemek için kendine küçük bir kas gücü tutması ilk kez olmuyordu. Hem iş hem de özel hayatında parmaklarını sokabileceği çok daha fazla kaygan durum olduğu ortaya çıktı.

"Çok zeki değildi," dedi Daisy. "Ama o kadar zekiydi ki, insanlar hala şaşkınlık içinde."

Nick ona bir bardak uzattı ve kendi bardağıyla tokuşturdu. "İşte onun şerefine. Yıllarını hapiste geçirsin."

Bir yudum aldılar. Sonra şarap kadehini bir kez daha havada tutarak Daisy kollarını birbirine doladı. "Daha da önemlisi, şerefimize. Birlikte yaşamımız ve birbirimize olan sevgimiz sonsuza dek sürsün."

Bardaklarını boşalttılar.

Ve hayatları zenginleşiyordu. Nick'in Douglass'ın partisinin olduğu gece çektiği fotoğrafta J. Fitzgerald'ın küstahlığını yakaladığı ortaya çıkmış ve bu fotoğraf önce skandala, sonra da Times, Chronicle ve Examiner'daki haberlere eşlik eden bir fotoğraf haline gelmişti. İnsanlar fotoğrafın çekildiği gece Nick'in Douglass'a nasıl sert davrandığını hatırlayınca -Daisy'nin mesleğinin ortaya çıkmasıyla birlikte-onun başından beri söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşünmüşlerdi. Çenesini kapalı tuttu ve dedikoduların kendi akışına bıraktı. Ama bunun bir yan faydası da Sarışın'a aniden gelen müşteri akınıydı.

Nick yeni gelinine baktı; bu, "evet" dediğinden beri sık sık yaptığı bir şeydi. Kızın yanakları kızarmış, koyu renk gözleri parlayarak ona gülümsemişti ve Nick uzanıp başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Seni seviyorum, Daisy Parker Coltrane."

Yüzü daha da aydınlandı. "Ben de seni seviyorum. Pantolonunu çıkar."

Aleti dikkat kesildi. "Oh, adamım, güçlü kadınları severim. Beni çok istiyorsun, ha?"

"Evet, o da var. Ama pantolon benim sigorta poliçem. Eğer bu sefer aniden kaçma isteği duyarsan, bu tüm dünyanın görebileceği şekilde sallanan düşünürle birlikte olacak."

"İnan bana tatlım, ne Koca Adam ne de ben hiçbir yere gitmiyoruz." Ama pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve ona fırlattı. Sonra da gömleğinin çıtçıtlarıyla uğraşmaya başladı. "Elbiseni sevdim, bebek yüzlü, ama üzerinde çok fazla kıyafet var."

Sırttı ve gizli fermuarı açması için ona sırtını gösterdi. Adam fermuarı indirirken, kadın omzunun üzerinden ona baktı. "Mo'yla ilgili harika bir haberdin, değil mi?"

"Evet, buna ne dersin? Amca olacağım - bu oldukça taze."

"Reid kesinlikle çok mutlu."

"Şaka yapmıyorum. Neredeyse utanç verici, ne kadar çok." Gömleğini bir kenara fırlatıp başını kaldırdığında, kızın soyunma yarışında onu bir kez daha yendiğini gördü. İkisini de yatağa yuvarladı ve yan dönerek ona baktı.

"Eğer hamile kalırsan, umarım bundan daha havalı davranırım." Kadının düz karnını sanki içinde çocuğu varmış gibi nazıkçe okşadı. Sonra kızın çikolata rengi gözlerine baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama durup gerçekten düşündüğümde?"

Omuz silkti. "Sana söylemek zorundayım, tatlım, şüphelerim var."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.